

پیشگفتار

کتاب زبور پگ شی سرود های آسته که د زمان های مختلف مطابق وضعیت زندگی نویسنده ها و بنی اسرائیل نوشته شده. تعداد کلون سرود های امزی کتاب مربوط داوود موشه و یگ تعداد شی از دیگه نویسنده ها آسته. امی سرود ها بعضی های شی حمد و ثنا آسته، بعضی های شی درخواست کومک و دعا بلده شکست دشمو، بعضی های شی شکرگزاری و خوشحالی د حضور خداوند، بعضی های شی یادآوری کارای خدا بلده بنی اسرائیل و سرکشی بنی اسرائیل.

بنی اسرائیل امی سرود ها ره بلده عبادت و ستایش خدا میخاند و بعضی امزی سرود ها بطور خاص د روزای عید و دیگه مراسم عبادتی د خانه خدا خنده موشد. فعلاً امی سرود ها ره یهودیا و پیروای عیسی مسیح بلده عبادت و ستایش خدا میخانه. امی کتاب پنج بخش دره و هر بخش شی قد گفتون "حمد و ثنا د خداوند" ختم موشه. نویسنده ها د زوره سرود های امزی کتاب از تشبیه استفاده موکنه، بطور نمونه: بلده قوم اسرائیل از کلمه «گوسپندوی علفچر» کار میگیره، بلده سرزمین اسرائیل از کلمه «علفچر» و بلده خدا از کلمه «چوپو».

فهرست بخش ها

بخش اول: زبور ۱ تا ۴۱

بخش دوم: زبور ۴۲ تا ۷۲

بخش سوم: زبور ۷۳ تا ۸۹

بخش چارم: زبور ۹۰ تا ۱۰۶

بخش پنجم: زبور ۱۰۷ تا ۱۵۰

بخش اول

نیک د بخت کسای که از خدا میترسه

۱ نیک د بخت کسی که د مطابق مشوره شریرو قدم نمیزنه

و د راه گناهکارا پای خوره نميله

و د مجلس آدماي ریشخندگر نمیشینه،

۲ بلکه خوشی ازو د شریعت خداوند آسته

و د باره شریعت ازو شاو و روز فکر مونه.

۳ او رقم برختی آسته که د بغل جوی های او شنده شده

و میوه خوره د فصل شی میدیه

و بلگای شی پژمرده نموشه؛

او هر کار ره که انجام میدیه، کامیاب موشه.

۴ لیکن شریرو ای رقم نییه،

بلکه رقم کاه آلی آسته که باد د دم خوره موبره.

۵امزی خاطر نه شریرو د روز قضاوت ایسته شده میتنه

و نه ام گناهکارا د جماعت مردمای عادل،

۶چراکه نظر لطف خداوند د بله راه آدمای عادل آسته،

ولے راه شریرو سون نابودی موره.

پادشاه انتخاب شده خدا

۲ چرا ملّت ها د شورش آمده

و قوم ها عبث نقشه میکشه؟

۲ پادشایون زمی باله شده و حکمرانا یگدست شده د ضد خداوند و د ضد مسح شده ازو مشوره کده موهیه:

۳ ”بیید که زنجیرای ازوا ره منئی کنی

و بند ازوا ره پورته کنی!“

۴ ولے امو که د آسمونا شیشه، میخنده،

خداوند د بله ازوا ریشخندی مونه.

۵ اوخته او قد قار خو قد ازوا توره موهیه

و قد غضب خو اونا ره د وحشت میندزه و موهیه:

۶” ما پادشاهِ خُو ره دَ صَهيون،

دَ كوهِ مُقَدَّسِ خُو مُقَرَّرَ كَدِيم.”

۷ پادشاهِ مَوگِيه:

” ما حُكْمِ خُداوندِ ره اِعلانِ مُونُم.

أو دَز مه كُفْت: ”تُو باچِه مه اَسْتِي،

ما اِمروز اَتِه تُو شُدُم.

۸ از مه درخاست كُو و ما مِلَّتِ ها ره بَحِيثِ مِيراثِ دَز تُو مِيدُم

و تمامِ زَمِي ره مُلْكِيَّتِ تُو جُورِ مُونُم.

۹ تُو اُونَا ره قَدِ سَوِئِه اَيْنِي مِيدِه مُونِي

و رَقْمِ كُوزِه كُوزِه گَرِ اَلِي تِكِه-و-پَرچِه مُونِي.”

۱۰ پَس، اَيِ پادشايو، دانا بَشِيد،

و اَيِ رَهبرايِ زَمِي، باخبرِ بَشِيد!

۱۱ خُداوندِ ره قَدِ ترسِ عِبادتِ كُنِيد

و اَزِي ترس-و-لرزِ خوشحالِ بَشِيد.

۱۲ اُو ره قَدِ نِيَّتِ پاكِ اِحْتِرامِ كُنِيد، نَشْنِه كه قارِ اَزُو باله بِييه،

و شُمو دَ راهِ نابُودِ شُنید،

چراکه قارِ ازو دِستی باله مییه.

نیک دَ بختِ پگِ کسای که دزو پناه موبره.

تَوکَل دَ خُداوند دَ وختِ مُشکلات

زبُورِ داؤود، وختیکه اُو از پیشِ باچه خُو اَبشالوم دُوتا کد.

۳ آی خُداوند دُشمنای مه چیقِس کَلو یه،

غَدَر کسا دَ ضِد مه باله مُوشه!

۲ غَدَر کسا دَ باره مه مُوگیه:

”از طرفِ خُدا بَلدِه ازو کُدمِ خلاصی نییه.“ سِلاه.

۳ لیکن تُو آی خُداوند، مِثلِ سِپَر دَ چارَدور مه اَسْتی،

تُو شِکوه-و- جلال مه اَسْتی، اَمُو که مَره سربلند مونی.

۴ ما دَ پیشِ خُداوند دَ آوازِ بِلند ناله-و- فریاد مُونم

و اُو از کوهِ مُقَدَّس خُو دَ داد مه مِیرسه. سِلاه.

۵ ما دَرِاز کشیده خاو رفتَم و بیدار شُدَم،

چُون خُداوند از مه نِگَاهوانی مُونه.

از هزاران هزار نفر ترس نَمُوخوَرُم

که گِرد مَره گِرفته.

باله شو آي خُداوند!

آي خُداي مه، مَره نِجات بدي!

چُون تُو دَ رُوي دُشمناي مه مِيزني

و دندوناي شريرو ره ميده مُوني.

نِجات دَ خُداوند تعلق دَره؛

برکت تُو دَ بِلَه قوم تُو قرار بگيره. سِلاه.

خُداوند دُعای آدمِ باوفا ره ميشنوه

بلده سردسته خاننده ها، قد آله های موسيقي تاردار خنده شنه؛ زبور داؤود.

۴ آي خُداي دادرَس مه،

وختيکه تُو ره کوي مُونم جوابِ دُعای مَره بدي.

غَيْتِيكِه دَ تَنگِي - و - سَخْتِي بُوَدُم، تُو مَرِه دَ پَرَاخِي اُورْدِي.

دَ بَلِه مِه رَحْم كُو و دُعَاي مَرِه بَشَنُو.

۲ آي بَنِي آدَم، تَا چِي وخت اَبَرُو - و - عِزَت مَرِه دَ رَسَوَايِي تَبْدِيل مُونِيد؟

و تَا چِي غَيْت چِيَزَاي بَاطِل رِه دُوسْت مِيدَنِيد و از دروغ پَيْرَوِي مُونِيد؟ سِلَاه.

۳ و لِي بَدَنِيد كِه خُداوند آدَم بَاوَفَا رِه بَلَدِه خُو جَدَا كَدِه،

غَيْتِيكِه خُداوند رِه كُوي مُونِم، اُو آوَاز مَرِه مِيشَنُوِه.

۴ و خَتِيكِه قَار مُوشِيد، گُناهِ نَكُنِيد؛

بَلَكِه دَ بَارِه شِي دَ دِل هَاي خُو دَ جَاگِه خُو فِكْر كُنِيد و چُپ بَشِيد. سِلَاه.

۵ قُرْبَانِي هَاي بَرَحَق تَقْدِيم كُنِيد

و دَ خُداوند تَوَكَّل كُنِيد.

۶ غَدْر كَسَا مُوگِيه: ”كِي اَسْتِه كِه دَ حَق اَزْمُو خُوبِي كُنِه؟“

آي خُداوند، بِيَل كِه نُور رُوي تُو دَ بَلِه اَزْمُو رُوشَنِي كُنِه.

۷ تُو خُوشِي رِه دَ دِل مِه قَرَار دَدِي،

كَلُوتَر از خُوشِي كِه اُونَا از پَرِيْمُو شُدُونِ غَلَّه و شِيرِه اَنگُورِ دَ دِسْت مِيرِه.

۸ مَا دَ آرَامِي دِرَاز كَشِيدِه خَاو مُورُم،

چراکه تنها تُو آي خُداوند، باعِثِ مُوشی که ما دَ اَمْنِیتِ بُود-و-باش کُنم.

نالِه و فریادِ دَ حُضُورِ خُدا

بَلَدِه سَرِدِستِه خَائِنِدِه ها؛ قَد تُوَلَّه خَائِنِدِه شُنِه؛ زَبُورِ دَاؤُود.

۵ آي خُداوند، دَ توره های مه گوشِ بَدی

و دَ آه-و-نالِه مه تَوَجُّه کُو!

۲ آي پادشاه و خُدای مه، دَ نالِه-و-فریاد مه گوشِ بَدی،

چُون ما دَ پِیشِ اَز تُو دُعا مُونم.

۳ آي خُداوند، دَ وختِ صُبْحِ آواز مَرِه مِیشنوی

هر صُبْحِ دُعاي خُورِه دَ حُضُورِ تُو پِیشِ مُونم و اِنْتِظارِ مِیکشُم.

۴ چُون تُو خُدای نِیستی که از شرارتِ خوش تُو بیه،

و نِه ام بَدی دَ حُضُورِ تُو جای دَرِه.

۵ آدمای مَغْرُورِ دَ پِیشِ نَظَرِ تُو اِیستِه شُدِه نَمِیتَنِه؛

تُو از پَگِ آدَمایِ شَرِیر-و-بَدکارِ بَد مُوبری.

۶ تُو دروغگویا ره نابُود مُونی؛

از آدماى خونريز و حيله‌گر نفرت درى.

^۷ ليکن ما د وسيله پريمونى رحمت تو د خانه تو مييم،

ما قد ترس-و-احترام سون خانه مقدس تو سجده مونم.

^۸ اى خداوند، بخاطر دشمنای مه مره د عدالت خو هدايت کو؛

راه خو ره د پيش روى مه سيده کو.

^۹ چون د دان ازوا راستى وجود ندره

و د باطن ازوا تباهى آسته؛

کتوک ازوا مثل قبر واز آسته

و اونا قد زبونای خو چاپلوسى مونه.

^{۱۰} اى خدا، اونا ره مجرم حساب کو؛

بيل که اونا د نقشه هاى خودون خو گرفتار شنه؛

اونا ره بخاطر خطاهاى کلون ازوا از حضور خو هى کو،

چراکه اونا د ضد تو شورش كده.

^{۱۱} ليکن كسای که دز تو پناه ميره، بيل که خوشى كنه؛

و همیشه سرود خوشى بخانه.

تُو حَافِظْ-و-پُشْتِيَوَانِ اَزُوا بَش

تا کسای که نام تُو ره دوست دَره، دَ حُضُورِ تُو خوشحالی کُنه.

^{۱۲} چُون تُو آی خُداوند، آدمای عادِلِ ره بَرکت میدی

و دَ وَسِيلَه لُطْف-و-رَحمت خُو چاردُورِ اَزُوا ره سِپَرِ اَلّی میگیری.

دُعا بَلَدَه خِلاصی از پَریشانی

بَلَدَه سَرِدِسْتَه خَانِنْدَه ها، قَد آله مَوْسِیقِی هِشْت تار خَانْدَه شُنه؛ زُبُورِ
داؤود.

۶ آی خُداوند، دَ غَیْتِ قارِ خُو مَره سَرزَنش نَکُو

و دَ وختِ غَضَبِ خُو مَره اِصلاح نَکُو.

^۲ آی خُداوند، دَ بَلَه مه رَحْم کُو، چُون ما بے حال-و-پژمُرده اَسْتُم؛

آی خُداوند، مَره شفا بَدی، چَراکه اَسْتُغونای مه آزُرده یَه

^۳ و جان مه سخت پَریشان اَسْتَه؛

ولے تُو، آی خُداوند، تا چی غَیْت نَمیی؟

^۴ آی خُداوند، پس بیه و جان مَره ازی حالتِ خِلاص کُو،

بِخَاطِرِ رَحْمَتِ خُو مَرِه نِجَاتِ بَدِي؛

٥ چُون دَ دُنْيَايِ مَرِگِ يَادِ اَز تُو نَمُوشِه،

دَ عَالَمِ مُرْدِه هَا كِي مِيْتَنِه تُو رِه شُكْر-و- سِيَّاسِ بُگِيه؟

٦ ما اَز نَالِيْدُو مَنْدِه شُدِيْم؛

تَمَامِ شَاوِ اَوْدِيْدِه مِه جَاگِه مَرِه غَرَقِ مُونِه

و تَخْتِ خَاوِ مَرِه تَرِ مُونِه.

٧ چِيْمَايِ مِه اَز غَم-و- غُصَّه خِيْرِه شُدِه

و بِخَاطِرِ دُشْمَنَايِ مِه ضَعِيْفِ شُدِه.

٨ اَيِ تَمَامِ بَدِكَارَا، اَز مِه دُورِ شُنِيْدِ،

چِرَاكِه خُداوَنْدِ اَوَازِ چِخْرَايِ مَرِه شُنِيْدِه.

٩ خُداوَنْدِ نَالِه-و- زَارِي مَرِه شُنِيْدِه؛

خُداوَنْدِ دُعَايِ مَرِه قَبُوْلِ كَدِه.

١٠ پِگِ دُشْمَنَايِ مِه شَرْمِنْدِه و سَخْتِ پَرِيْشَانِ مُوشِه،

اَوْنَا پَسِ تَاوِ مُوْخُوْرِه و بِيْ بَلْغِه خِجَالْتِ زَدِه مُوشِه.

دُعا بَلَدِه اِجْرای عَدالْت

ای سُرود ره داؤود بخاطرِ کوشِ بِنیامینی بَلَدِه خُداوند خاند.

۱ آی خُداوند، خُدای مه، دَز تُو پناه میرُم؛

مَره از دِسْتِ تَمامِ کَسای که دَ دُمبال مه اَسْتِه خِلاصِ کُو و مَره نِجاتِ بَدی.

۲ نَشْنِه که رَقْمِ شِیرِ مَره پاره کده تِکه-و-پرچه کُنه

و هِیچِ کَسِ ام نَبَشِه که نِجاتِ بَدیه.

۳ آی خُداوند، خُدای مه، اگه ما اینی کارا ره کدیم:

اگه از دِسْتِ مه بے اِنصافی سر زده،

۴ اگه دَ حَقِ کَسی که قد مه دَ صُلح-و-صفا بُوْدِه بَدی کدیم،

یا دُشْمونِ خُو ره بَدُونِ دَلیلِ غارْتِ کدیم،

۵ بیل که دُشْمو مَره دُمبال کده گِرِفْتارِ کُنه

و زِندگیِ مَره دَ بِلِه زَمی پایمال کُنه

و شان-و-شوکْتِ مَره دَ خاکِ بَزْنِه. سِلاه.

۶ آی خُداوند، قد قارِ خُو باله شو

و خود ره دَ مُقابِلِ خَشْمِ دُشْمَنای مه بِلند کُو.

بَلَدِه مِه وَرَخِي، تُو كِه قِضَاوَت رِه حُكْم كَدِي.

۷ بِيَل كِه جَمْعِيَتِ قَوْم هَا دَ گِرْد تُو جَم شُنِه

و تُو دَ بِلِه اَزْوَا دَ جَاي بِلِنْد قَرَار بَگِير.

۸ خُداوند قَوْم هَا رِه قِضَاوَت مُونِه.

اَي خُداوند، مُطَابِقِ عَدَالَت مِه

و مُطَابِقِ بِي عَيْبِي مِه دَ دَاد مِه پَرَس.

۹ اَي خُدايِ عَادِلِ كِه فِكْر هَا و دِلِ هَايِ مَرْدُم رِه آزمايش مُوني،

بِيَل كِه شَرَارَتِ شَرِيرو اَز بَيْنِ بوره

و آدَمِ عَادِلِ اُسْتَوَارِ شُنِه.

۱۰ خُدا مِثْلِ سِپَرِ مُحَافِظِ مِه اُسْتِه،

اُمُو كِه آدَمِ دِلِ-رَاسْت رِه نِجَاتِ مِيدِيِه.

۱۱ خُدا قَاضِيِ عَادِلِ اُسْتِه،

خُدايِ كِه قَارِ شِي هِر رُوزِ دَ ضِدِ بَدَكَارَا بَالِه مُوشِه.

۱۲ اِگِه آدَمِ شَرِيَرِ تَوْبِه نَكْنِه،

خُدا دَ ضِدِ اَزُو شَمَشِيرِ خُو رِه تِيزِ مُونِه

و كَمُونُ خُورِهِ خَمٌّ دَدَهُ آمَادَهُ مُوَكَّنُهُ.

^{۱۳} أَوْ سَلَاحِ هَايَ كُشِنِدِهِ خُورِهِ آمَادَهُ كَدَهُ

تِيرِ هَايَ آتَشِي خُورِهِ تِيَارِ مِيلِهِ.

^{۱۴} اَوْنَهُ، آدَمِ شَرِيرِ دَ كُورِهِ شِي شِرَارَتِ جَايِ كَرِفْتِهِ

قَدِ ظُلْمِ شِكَاْمَتُو شُدَّهُ

و حِيلِهِ - و - مَكْرِ مِيزِيهِ.

^{۱۵} أَوْ چَاهِ كَنْدِهِ أَوْ رِهِ غَوْجِ مُونِهِ،

و دَ چَاهِي كِه كَنْدِهِ، خُودِ شِي مُوَفْتِهِ.

^{۱۶} ظُلْمِ اَزُو دَ سِرِ خُودِ شِي مِيِيهِ

و بِيِ رَحْمِي شِي دَ بِلِهِ تُولِغِهِ اَزُو نَازِلِ مُوشِهِ.

^{۱۷} مَا خُداوندِ رِهِ بِخَاطِرِ عَدَالَتِ شِي شُكْرِ - و - سِپَاسِ مُوَكَّمِ

و بَلَدِهِ سِتَايشِ نَامِ خُداوندِ مُتَعَالِ سُرُودِ مِيخَانِمِ.

شِكْوَهُ خُداوندِ وَ مَنزَلَتِ اِنْسَانِ

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا؛ قَد آلِه مُوسِيقِي تَارِدَار خَانْدِه شُنِه؛ زِيُورِ دَاوُودِ.

۸ آی خُداوند، مَولای مو،

چِيقِس پُرشِکوه اَسْتِه نَام تُو دَ تَمَامِ زَمِي!

تُو بُزُرگِي - و - جَلال خُو رِه دَ بَلِه اَسْمونَا قَرار دَدِي.

۲ از دَانِ بچِکِچَا و نِلغِه گُو توره گُفْتِه

بِخاطِرِ مُخَالِفِيْنَ خُو تَادَوِ قُوْتِ خُو رِه اِيشْتِي

تَا دُشْمُو و اِنْتِقَامِ گِيرِنْدِه رِه چُپِ کِنِي.

۳ وختِي سُونِ اَسْمونَايِ تُو تُوخِ مُونَم، سُونِ کَارِ دِستَايِ تُو،

سُونِ مَاهَتُو و سِتارِه هَايِ کِه قَرار دَدِي،

۴ مُوگِيم: اِنْسَانِ چِي اَسْتِه کِه تُو دَ فِکْرِ اَزُو اَسْتِي،

و بَنِي اَدَمِ چِي يِه کِه تُو دَزُو تَوَجُّه مُونِي؟

۵ تُو اُو رِه اَز مَلايِکِه هَا کَدِه کَم وَرِي تَاهَتَرِ خَلْقِ کَدِي،

و تاجِ جَلالِ و عِزَّتِ رِه دَ سَرِ شِي اِيشْتِي.

۶ اُو رِه دَ بَلِه کَارايِ دِستِ خُو حاکِمِ جُورِ کَدِي،

و تَمَامِ چِيْزَا رِه تِي پايِ اَزُو قَرار دَدِي:

تمام گوسپندو و گاوو

و جانورای بیابو ره،

مرغکوی هوا و ماهیای دریا ره

و تمام چیزای ره که د دریا ها د حرکت آسته.

آی خداوند، مولای مو،

چیقس پرشکوه آسته نام تو د تمام زمی!

قدرت و عدالت خدا

بلده سردسته خائنده ها؛ د صوت موت لبین خائنده شنه؛ زیور داؤود.

۹ آی خداوند، ما تو ره قد تمام دل-و-جان خو شکر-و-سپاس موگیم؛

ما از پگ کارای عجیب تو نقل مونم.

۲ ما د حضور تو خوشی و خوشحالی مونم؛

ما بلده ستایش نام تو سرود میخانم، آی قادر متعال.

۳ وختی دشمنای مه عقب نشینی مونه

اونا افتده د حضور تو نابود موشه،

۴ چُون تُو دَ حَق مَه قِضَاوَت و دَاوَرَسِي كَدِي؛

تُو دَ تَخْت خُو شِشْتَه قِضَاوَتِ عَادِلَانَه كَدِي.

۵ تُو مِلَّتْ هَا رَه سِرَزَنَش كَدِي، شَرِيرو رَه نَابُود كَدِي؛

تُو نَامِ ازوا رَه تَا اَبْدَالَابَاد كُوم-و-كُل كَدِي.

۶ دُشْمَنَا نِيَسْت شُدِه دَ خَرَابَه هَاي اَبْدِي تَبْدِيل شُدِه؛

تُو شَارَايِ ازوا رَه از بِيخ-و-رِيشَه كَنْدِي،

حَتِي يَادِ ازوا اَمِ از بَيْنِ رَفْتَه.

۷ لِيكِن خُداوند تَا اَبْدِ دَ تَخْتِ خُو مِشِينَه،

اَو تَخْتِ خُو رَه بَلْدَه قِضَاوَتِ كَدُو بَرَقَرَار كَدِه.

۸ اَو دُنْيَا رَه عَادِلَانَه قِضَاوَتِ مُونَه

و قَدِ اِنصَافِ دَ دَادِ قَوْمِ هَا مِيرَسَه.

۹ خُداوند بَلْدَه مَظْلُومَا يِگِ پِناهِگَاه اَسْتَه،

يِگِ پِناهِگَاه دَ غَيْتِ مُشْكِلَاتِ-و-سَخْتِي.

۱۰ كَسَايِ كِه نَامِ تُو رَه مِينَخْشَه، تَوَكَّلِ خُو رَه دَزِ تُو مُوَكْنَه،

چُون تُو اَيِ خُداوند، كَسَايِ رَه كِه دَ طَلَبِ از تُو يَه، اَيْلَه نَكْدِي.

۱۱ بَلَدِه سِتَايشِ خُدَاوندِ كِه دَ كَوِه صَهِيون بُوَد-و- بَاش دَرِه سِرُوْد بَخَانِيْد؛

كَارَايِ اَزُو رِه دَ مِيْنَكَلِ قَوْمِ هَا اِعْلَانِ كُنِيْد،

۱۲ چُون اُو كِه اِنْتِقَامِ خُونِ رِه مِيْگِيْرِه، اَدْمَايِ بِيْچَارِه دَ يَادِ اَزُو اَسْتِه،

اُو نَالِه-و- فَرِيَادِ اَزُو رِه پُرْمُشْتِ نَمُوْنِه.

۱۳ اَيِ خُدَاوندِ، دَ بَلِه مِه رَحْمِ كُو.

تُوخِ كُو، اَز دِسْتِ كَسَايِ كِه اَز مِه بَدِ مَوْبِرِه رَنَج-و- عَذَابِ مِيْكَشْمُ،

مَرِه اَز دَرِگِه هَايِ مَرِگِ بَالِه كُو

۱۴ تَا تَمَامِ حَمْدِ-و- ثَنَايِ تُو رِه دَ دَرِگِه هَايِ دُخْتَرِ صَهِيون بِيَانِ كُنْمُ،

و بَخَاطَرِ نِجَاتِ تُو خَوْشِيِ كُنْمُ.

۱۵ مِلَّتِ هَا دَ چَاهِيِ اُفْتَدِ كِه خُوْدُوْنِ شِيِ كَنْدُ؛

پَايِ هَايِ اَزُو دَ دَامِيِ گَرِفْتَارِ شُدُ كِه خُوْدُوْنِ اَزُو اِيْشْتُدُ.

۱۶ خُدَاوندِ خُوْدِ رِه شِنْخَتْنَدِه و قِضَاوَتِ رِه اِجْرَا كَدِه؛

شَرِيْرُو دَ وِسِيْلِه كَارِ دِسْتِ خُوْدُوْنِ خُو دَ دَامِ گَرِفْتَارِ شُدِه. هِگَايُوْنِ سِيْلَاهِ.

۱۷ شَرِيْرُو دَ عَالَمِ مُرْدِه هَا بَازْگِشْتِ مُوْنِه،

پِگِ مِلَّتِ هَايِ كِه خُدَا رِه پُرْمُشْتِ مُوْنِه.

۱۸ چُون آدَمای مُحتاجِ بَلَدِه هَمیِشِه پُرْمُشْت نَمُوشِه

و نَه ام اُمیدِ آدَمای غَرِیب-و-بِیچاره تا اَبَد از بَین مورِه.

۱۹ آی خُداوند، باله شو! نَیل که اِنسان پیروز شُنه؛

بیل که مِلّت ها دَ حُضُورِ ازتو قضاوت شُنه.

۲۰ آی خُداوند، اُونَا ره دَ وَحِشْت بِنَدَز؛

بیل که مِلّت ها بَدَنه که اُونَا اِنسانِ فانی اَسْتِه و بَس. سِلاه.

۱۰ آی خُداوند، چرا دُور ایسته شُدے؟

چرا دَ غَیْتِ مُشْکِلات-و-سختی مه خود ره تاشه مونی؟

۲ دَ کِبَر-و-غُرُورِ آدَمِ شَرِیرِ آدَمِ غَرِیب-و-بِیچاره دَر مِیگیرِه؛

بیل که اُو دَ نَقْشه های گِرِفْتارِ شُنه که خود شی کشیده؛

۳ چُون شَرِیرِو دَ بَلِه خَاهِشَاتِ نَفْسِ خُو اِفْتخارِ مُونِه

و طَمَعکارا خُداوند ره لعنت و تَوَهینِ مُونِه.

۴ آدَمِ شَرِیرِ قَد کِبَر-و-غُرُورِ مُوگیه:

”خُدا بازخاست نَمُوکُنِه.“

تمام فکر های شی امی آسته که خدا وجود ندره.

۵ راه-و-روش ازو همیشه کامیاب آسته،

مگم قضاوت های ازتو بلندتر از فکر ازو یه؛

۶ او د بله تمام دشمنای خو ریشخندی مونه.

او د دل خو موگیه: ”ما هرگز تکان نموخورم،

نسل اندر نسل دچار بلا-و-بدی نموشم.“

۷ دان ازو پر از لعنت و فریب و خشونت آسته،

د زیر زبون شی ظلم و شرارت جای دره.

۸ او د آغیلا د کمین میشینه

و د جای های تاشه آدمای بے گناه ره موکُشه،

چیمای شی د گیتِه آدمای بیچاره آسته.

۹ او د یگ جای تاشه د کمین میشینه،

رقمی که شیر د یگ گوشه د کمین میشینه؛

او د کمین میشینه تا آدم غریب-و-بیچاره ره د چنگ بیره؛

او آدم غریب-و-بیچاره ره د چنگ میره و د دام خو میندزه.

۱۰ آدم غریب-و-بیچاره سرکوب و پایمال مُوشه،

و دَ زيرِ قُدرتِ اَزُو موفته.

۱۱ آدم شریر دَ دِلِ خُو مُوگيه: ”خُدا پُرمُشت كده،

اُو رُوِي خُو ره پوشنده و كارای مَره هرگَز نَمينگره.“

۱۲ اَي خُداوند، باله شُو! اَي خُدا، دِسْت خُو ره باله كُو!

آدمای غریب-و-بیچاره ره پُرمُشت نَكُو!

۱۳ چرا آدم شریر خُدا ره تُوهِين كُنه

و دَ دِلِ خُو بُگيه: ”اُو از مه بازخاست نَمونه“؟

۱۴ مگم تُو مينگری! دَ حَقِيقَتِ مُصِيبَتِ و غَمِ دَ زيرِ نَظَرِ تُو اَسْتِه

تا دَز شِي رَسِيدَگِي كُني.

آدم غریب-و-بیچاره خود ره دَز تُو ميسپاره،

مَدَدگارِ يَتِيْمَا، تُو اَسْتِي.

۱۵ بازُوِي آدمِ شریر و بَدكار ره میده كُو،

شَرارَتِ شِي ره اَزُو بازخاست كُو

تا وختیکه ديگه هيچ شَرارَتِ پيدا نَشُنه.

۱۶ خُداوند تا اَبَدًا لَباد پادشاه اَسْتَه؛

مِلَّتْ هَای بے خُدا از سرزمین شى نابود موشه.

۱۷ اى خُداوند، تُو آرزوى آدمای عاجز- و- بيچاره ره پوره مونی،

تُو دِلِ هَای ازوا ره قوی مونی

تُو گوش خُو ره طرفِ ازوا مُتَوَجِه مونی

۱۸ تا دَ حَقِ يَتِيْمَا و مَظْلُومَا اِنصاف کنی

تا که انسانِ خاکی ديگه باعثِ ترس- و- وَحْشَتِ نَشْنَه.

تَوَكَّلْ دَ خُداوند

بَلَدَه سَرْدِسْتَه خاينده ها؛ زُبُورِ داؤود.

۱۱ ما دَ خُداوند پناه ميگيرم.

چرا دز مه موگيد:

”رَقْمِ مُرْعَكِ اَلّی سُون كوه دوتا كو،

۲ چون اونه، شريرو كمون خُو ره خَم دده

و تير ره دَ تيركش ايشته

تا دَ تَرِیْکِی سُونِ آدْمَی دِلِ رَاسْتِ ایلَه بَدِیَه.

۳ اَگَه بُنِیادِ هَا بَیرو شُدَه،

آدَمِ عَادِلِ چِیْزِخِیلِ کَدَه مِیْتَنَه؟“

۴ خُداوند دَ خَانه مَقَدَّسِ خُو آسْتَه؛

تَخْتِ خُداوند دَ عَالَمِ بِالَه یَه.

چِیْمَایِ اَزُو تُوخِ مُونَه،

کَرِپْکَایِ اَزُو بَنِیِ آدَمِ رَه آزْمَایشِ مُونَه.

۵ خُداوند آدَمِ عَادِلِ رَه آزْمَایشِ مُونَه،

مَگَمِ اَزِ آدَمِ شَرِیْرِ وِ دُوسْتَدَارِ ظُلْمِ بَدِ مُویرَه.

۶ اُو دَ بَلَه شَرِیْرِ وِ قُوغِ هَایِ آتِشِ وِ گُوگَرْدِ مُوبَارَنَه

وِ بادِهایِ سُوْزَانِ نَصِیْبِ پِیلَه اَزُوا مُوشَه،

۷ چُونِ خُداوندِ عَادِلِ آسْتَه

وِ اَعْمَالِ عَادِلَانَه رَه دُوسْتِ دَرَه؛

آدْمَایِ دُرُسْتْکَارِ رُویِ اَزُو رَه مِیْنِگَرَه.

بَلده سَرِدِسْتِه خاينده ها، قد هشت تار خانده شنه؛ زبور داؤود.

۱۲ آي خداوند، نجات بدی، چون کُدم آدم خدا ترس باقی نمنده

و انسانای صادق-و-نیک از مینکل بنی آدم گم شده.

۲ پگ د یگدیگه خو دروغ موگیه

اونا قد لبای چاپلوس و دل منافق توره موگیه.

۳ کشکه خداوند پگ لب های ره که چاپلوسی مونه منئی کنه،

و هر زیونی ره که توره های کئه کئه موگیه،

۴ امزوا ره که موگیه: ”قد زیون خو مو پیروز موشی؛

لبای مو از خودون مویه؛ کی آسته که د بله مو بادار بشه؟“

۵ خداوند موگیه: ”بخاطر غارت شدن مردم غریب-و-بیچاره

و بخاطر آه-و-نال آدمای محتاج، اینه، ما باله موشم

و نجاتی ره نصیب ازوا مونم که د آرزوی شی آسته.“

۶ توره های خداوند توره های خالص آسته،

خالصتر از نقره خالص که هفت دفعه د کوره گلی پاک شده بشه.

۷ آی خُداوند، تُو از مُردُم غریب-و-بیچاره حِفَاطَتِ مُونی؛

تُو اُونَا ره از شَرِّ اَمْزِی نَسَل تا اَبَد نِگاه مُونی.

۸ وختیکه فِسَق-و-فِساد دَ مینکلِ بَنی آدَم اَوَج میگیره

آدمای شَریر هر سُو میگرده.

دُعا بَلَدِه خِلاصی از دِسْتِ دُشْمَنَا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَاينده ها. زُبُورِ داؤود.

۱۳ ۱ تا چی وخت، آی خُداوند؟ آیا تا اَبَد مَرِه پُرمُشت مُونی؟

تا چی غِیت رُوی خُو ره از مه تاشه مُونی؟

۲ تا چی وخت قد خود خُو چورت بَزَنم

و هر روز دَ دِلِ خُو غَم دَشْتِه بَشُم؟

تا چی غِیت دُشْمون مه دَ ضِد مه سَرِبلند شُنه؟

۳ آی خُداوند، خُدای مه! سُون مه نظر کُو و دُعای مَرِه قَبُول کُو!

چیمای مَرِه روشو کُو، اگه نه ما دَ خَاوِ مَرگ مورم

۴ و دُشْمون مه مُوگیه، ”دَ بَلِه ازو پیروز شُدَم،“

و مُخَالِفَايِ مَهْ اَزْ خَاطِرِ شِكْسْتِ مَهْ خُوشْحَالِي مُونَه.

٥ مَگَمْ مَا دَ رَحْمَتِ تُو اِعْتِمَادِ دَرْم؛

دِلِ مَهْ بَخَاطِرِ نِجَاتِ تُو خُوشِي مُونَه.

٦ مَا بَلَدِهْ خُداوندِ سُرُودِ مِيخَانَم،

چِرَاكِهْ اَوْ دَ حَقِ مَهْ اِحْسَانِ كَدِه.

خِيَالَاتِ مَرْدُمَايِ لَوْدَه

بَلَدِهْ سَرْدِسْتِهْ خَاَنِنْدِهْ هَا. زِيُورِ دَاوُود.

١٤ اَدَمَايِ لَوْدَه-و-بِهْ شَعُورِ دَ دِلِ خُو مُوگِيَه:

”خُدا وَجُودِ نَدْرَه.“

اُونَا فَاَسِدِ اَسْتِهْ وَ كَارَايِ زِشْتِ اَنِجَامِ مِيْدِيَه،

دَ مِيْنِكَلِ اَزِوَا هِيچِ كَسِ كَارِ نِيكِ اَنِجَامِ نَمِيْدِيَه.

٢ خُداوندِ اَزْ عَالَمِ بَالِهْ سُونِ بَنِي اَدَمِ تُوخِ مُونَه

تَا بِنِگْرَهْ كِهْ اَيَا كُدَمِ اَدَمِ دَاْنَا وَجُودِ دَرِهْ كِهْ دَ طَلِبِ خُدا بَشَه؟

٣ اُونَا پَگِ شِي كُْمْرَاهِ شُدِهْ وَ قَتِي فَاَسِدِ گِشْتِه،

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کارِ نیک انجام نَمیدیه، حتی یگ نفر ام نَه.

۴ آیا تمامِ آدمای شریر-و-بدکار هیچ دانایی ندره

که قوم مَره رقمِ نانِ اَلّی مُوخوره

و خُداوند ره یاد نَموکنه؟

۵ پس اونا سخت و حَشَت زده موشه،

چراکه خُدا قد مردُمای عادلِ آسته.

۶ ای شریرو، شُمو قَصِدِ آدمِ غریب-و-بیچاره ره باطلِ مُونید،

مگم خُدا پناهگاهِ ازوا آسته.

۷ کشکه نجات بلدهِ اسرائیل از صَهیون بیه!

وختی خُداوند خوشبختی قوم خُو ره دُوباره بیره،

یعقُوب خوشی مونه، اسرائیل خوشحال موشه.

رضای خُدا بلدهِ ایماندارا

زُبُورِ داوُود

۱۵ ای خُداوند، کی میتنه که دَ خیمه تُو وخت تیر کنه؟

کي مِيْتَنَه که دَ کوهِ مُقَدَّسِ تُو جاي۔ دَ۔ جاي شُنه؟

۲ اُمُو کسي که رفتار شي بے عيب بَشَه

و عدالت ره دَ جاي بيره

و از تِي دِل خُو راست بُگيه؛

۳ اُمُو کسي که قد زيون خُو غِيْبَتِ نَکُنَه

و دَ همسايه خُو بَدِي نَرَسَنَه

و دَ بَلَه نَزديکانه هاي خُو تَهْمَتِ نَکُنَه؛

۴ اُمُو کسي که شَرِيرو دَ نظر شي خار۔ و۔ حَقِيرِ بَشَه

ولے کساي ره اِحْتِرامِ کُنَه که از خُدا مِيْتَرَسَه

و دَ قَوْل۔ و۔ قَسْمِ خُو ايسْتَه شُنه،

حتي اگه دَ ضَرَرِ شي امِ بَشَه؛

۵ اُمُو کسي که پيسه خُو ره سرِ سُوْدِ نَدِيَه

و رِشَوَتِ دَ ضِدِ اَدَمِ بے گُناه نَگيرَه.

کساي که امي چيزا ره دَ جاي بيره تا اَبَدِ از جاي خُو تکان نَمُوخوره.

سُرُودِ اِطْمِينَانِ دَ خُداوند

سُرُودِ داؤود

۱۶ آی خُدا، از مه حِفَاظتِ كُو،

چُونِ ما دَزِ تُو پناه اُورديم.

۲ ما دَ خُداوند كُفْتُمْ: ”تُو مَولایِ مه اَسْتی،

هیچ خُوبی دَزِ مه و جُودِ نَدَرِه جِدا از تُو.“

۳ دَ بارِه مَقَدَّسینِ كه دَ رُوی زَمی اَسْتِه:

اُونا قَابِلِ اِحْتِرامِ اَسْتِه،

تَمامِ خُوشی مه بَخاطِرِ ازوا اَسْتِه.

۴ غَمِ هایِ كَسایِ كه پُشتِ خُدايُونِ دِیگِه مِیگَرده، كَلو مُوشِه،

ما هِديه هایِ وُچی كَدنی خُونِ رِه بَلدِه اَمزُو خُدايو شِیو نَمُونُم

و نامِ ازوا رِه اَم دَ زِیونِ خُو نَمیرُم.

۵ آی خُداوند، حِصَّه مِیراثِ مه و اِنْتِخابِ مه تُو اَسْتی،

پِشكِ مَرِه تُو نِگاهِ مُونی.

۶ زَمینایِ كه دَ پِشكِ دَزِ مه اُفْتَدِه، دَ جِایِ هایِ خُوشایِنْدِ اَسْتِه،

واقِعاً مِیراثِ خُوبِ دَزِ مَه رَسِیدَه.

^۷ ما خُداوند ره که دَزِ مَه مشوَره مِیدیه، ستایش مُوگِیم؛

حتی دَ وختِ شاو ام دِلِ مَه مَره اِصلاحِ مُونه.

^۸ ما خُداوند ره همیشه دَ پیشِ رُویِ خُو حاضِرِ مِینگَرُم؛

و ازی که اُو دَ دِستِ راستِ مَه اَسْتَه،

ما از جایِ خُو تکانِ نَمُوخوَرُم.

^۹ امزی خاطرِ دِلِ مَه خوشِ اَسْتَه و جانِ مَه خوشحالیِ مُونه،

و جَسَدِ مَه دَ آرامیِ جای-دَ-جایِ مُوشه،

^{۱۰} چُون تُو جانِ مَره دَ عالمِ مُرده ها ایلَه نَمونی

و نَمیلی که مَرِدِ وفادارِ تُو دَ قبرِ ایلَه شُنه.

^{۱۱} تُو راهِ زندگیِ ره دَزِ مَه یادِ مِیدی،

دَ حُضُورِ تُو خوشیِ کاملِ اَسْتَه

و دَ دِستِ راستِ تُو خوشحالیِ تا اَبَدُالاباد.

دُعا بِلَدِه عَدالت

۱۷ آی خُداوند، آوازِ عدالتِ خاهانه ره بَشَنو، دَ فریادِ مه تَوَجُّه کُو،

دَ دُعایِ مه که از لَبایِ مه بَدُونِ حِیلَه-و-مَکَر بُرِ مُوشَه، گوشِ بَدی!

۲ بیل که حُکْمِ بیگناهیِ مه از حُضُورِ ازتو صادرِ شنه

و چیمایِ تُو حقیقتِ ره بَنگره.

۳ تُو دِلِ مَرَه آزمایشِ کدے و دَ غَیْتِ شَاوِ ام بَلَدَه تحقِیقِ اَمَدے،

مَرَه اِمْتِحانِ کدے و هیچِ چِیزِ دَزِ مه پَیدا نَکدے،

چُونِ ما قَصْدِ کدیم که هیچِ خطاییِ از دانِ مه سر نَزَنه.

۴ دَ باره کارایِ بَدِ دیگرُو:

ما دَ و سِیلَه کلامِ لبایِ تُو

خود ره از راهِ هایِ امزُو ظالِمًا دُورِ نِگاهِ کدیم.

۵ قَدَمِ هایِ مه دَ راهِ هایِ ازتو اُسْتوارِ اَسْتَه

و پایایِ مه نَلَخَشِیدَه.

۶ آی خُدا، ما تُو ره کُویِ مُونُم، چراکه تُو دُعایِ مَرَه قَبُولِ مُونی،

دَزِ مه گوشِ بَدی و توره هایِ مَرَه بَشَنو.

۷ رَحْمَتِ فَوْقِ - أَلْعَادِهِ خُو رِه نِشُو بَدِي،

أَي نِجَاتِ دِهِنْدِه كَسَاي كِه دَز تُو تَوَكُّل مُونِه

و تُو أُونَا رِه دَ وَسِيْلَه دِسْتِ رَاسْتِ خُو

اَز شَرِّ مُخَالِفِيْنَ شَي خَلَاصِ مُونِي.

۸ اَز مِه رَقْمِ تُخْمِ چِيْمِ خُو نِگَاھَوَانِي كُو،

دَ تَي سَايَه پُر - و - بَالِ خُو مَرِه تَاشِه كُو،

۹ اَز آدْمَايِ شَرِيْرِ كِه مِيخَايَه مَرِه نَابُوْد كُنِه،

اَز دُشْمَنَايِ جَانِ مِه كِه مَرِه مَحَاصِرِه كَدِه.

۱۰ دِلِ سَنَگِ خُو رِه أُونَا سَخْتِ كَدِه،

قَدِ زَبُوْنِ خُو تَوْرِه هَايِ پُرِ كِبَرِ - و - غُرُوْرِ مُوْگِيَه.

۱۱ أُونَا رَدِ پَايِ مَرِه دُمْبَالِ كَدِه و آليِ چَارْدَوْرِ مَرِه گِرِفْتِه

و چِيْمَايِ خُو رِه دَز مِه دُوخْتِه تَا مَرِه دَ زَمِي بَزْنِه.

۱۲ أُونَا مِثْلِ شِيْرِيِ أَسْتِه كِه بَلْدِه پَارِه كَدُو بِيْ قَرَارِه،

مِثْلِ شِيْرِ غُرَانِيِ كِه دَ يِگِ گُوْشِه دَ كَمِيْنِ شِشْتِه.

۱۳ أَي خُدَاوَنْدِ، بَالِه شُو و دَمِ رُوِيِ اَزْوَا رِه گِرِفْتِه أُونَا رِه سَرِنِگُوْنِ كُو.

جان مَرِه قَد شَمشِير خُو اَز چَنگِ آدَم شَرِير خُلاص كُو.

^{۱۴} اَي خُداوند، قَد دِسْت خُو مَرِه اَز چَنگِ اِنسانِ هَا خُلاص كُو،

اَز چَنگِ اِنسانِ هَاي كِه حِصَّه اَزوا تَنها دَ اَمزِي زِندَگِي و دَمزِي دُنيا اَسْتِه.

بِيل كِه كُورِه اَزوا قَد چِيزِي پُر شُنِه كِه بَلدِه اَزوا نَخِيرِه كَدِي،

بِچِكِيچايِ اَزوا اَم اَزو سِير شُنِه

و بَلدِه نِلغِه گونِ بِچِكِيچايِ اَزوا اَم پَرِيْمو باقِي بُمَنِه.

^{۱۵} و لِي مَ دَ و سِيْلِه عَدالْت خُو رُوِي تُو رِه مِينْگَرَم

و غَيْتِيكِه بِيدارِ مَوْشَمِ اِحساسِ حُضُورِ تُو بَلدِه مِه تَمامِ چِيزِ اَسْتِه.

سَرُودِ پِيروزيِ داؤود

بَلدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُورِ داؤودِ خِدْمَتْگارِ خُداوند؛ داؤودِ توره هَايِ اَمزِي سَرُودِ رِه دَ غَيْتِي بَلدِه خُداوندِ خاندِ كِه خُداوندِ اُو رِه اَز دِسْتِ تَمامِ دُشْمَنايِ شِي و اَز دِسْتِ شائُولِ خُلاصِ كَد. داؤودِ ايني رَقْمِ خاند:

^۱ اَي خُداوند، اَي قُوتِ مِه، مَ تُو رِه دُوسْتِ دَرَم.

^۲ خُداوندِ قاده-و-پِناهاگِه مِه اَسْتِه، قَلْعِه و نِجاتِ دِهِنْدِه مِه،

اُو خُدايِ مِه اَسْتِه، قاده مِه كِه دَزِ شِي پِناهِ مِيگِيرَم،

سپَر مه و قُدْرَتِ نِجَاتِ مه و قَلْعِه بِلنْد مه.

۳ ما خُداوند ره كه لایقِ حَمْد-و-ثنا اَسْتِه كُوی مُوْنِم،

و ما از چنْگِ دُشْمَنای خُو نِجَاتِ پَیدا مُوْنِم.

۴ رِیسپونای مَرگ دَ گِرد مه پیچ خورده بُود

و سیل های نابُود كُننده مَره ترسَنْدُد.

۵ رِیسپونای عالمِ مُرده ها دَ دُور مه خود ره پیچَنْدُد

و دام های مَرگ دَ پِیشِ رُوی مه اوار شُدُد.

۶ دَ غَیْتِ سَخْتی-و-مُشْکِلاتِ خُو خُداوند ره كُوی كَدُم

و دَ پِیشِ خُدای خُو ناله-و-فَریاد كَدُم.

اُو از خانِه خُو آواز مَره شِنید

و ناله-و-فَریاد مه دَ حُضُورِ شی دَ گوشِ اَزو رَسید.

۷ اوخته زمی زلِزله كده تكان خورد،

بُنیادِ كوه ها دَ لَرزه اَمَد و شور خورد،

چراكه خُداوند قار شُد.

۸ از بِنی شی دُود بُر شُد

و از دان شی آتَشِ سوزنده

که از شی قوغ ها باد مُوشدُ.

^۹اُو آسمو ره خَم کد و تاه اَمَد

و دَ تِی پای شی تریکی تیره بُود.

^{۱۰}اُو دَ بِلِه کِرُوبی سَوار شُدِه پَرِواز کد

و دَ بِلِه بال های باد دَ حَرکت شُد.

^{۱۱}اُو تریکی ره پوشاک خُو جور کد

و آوُر سیاهِ پُر از آو ره سایه بان دَ گِرِداگِرِد خُو.

^{۱۲}از روشنی حُضُورِ اَزُو

از مینکلِ آوُر های شی

زاله و قوغ های آتَشِ بُرو اَمَد.

^{۱۳}خُداوند از آسمو گُرگُرِدرِاغ کد

و خُدای مُتعالِ آواز خُو ره از مینکلِ زاله و قوغ های آتَشِ بلند کد.

^{۱۴}اُو تیر های خُو ره ایلِه کده دُشَمنا ره تیت پَرَک کد،

اُو آتَشِک رِیی کد و اونا ره دَ گَلگَلَمیری اَندخت.

۱۵ غُوجی های دریا دیده شد و بُنیادِ زمی نمایان شد،

از هیبت تو، ای خُداوند، و از بادِ بینی تو.

۱۶ خُداوند از باله کومک ریی کده مره گرفت

و از آو های کلو برو بُر کد.

۱۷ او مره از چنگِ دُشمونِ زور تُوی مه خلاص کد

از کسای که از مه بد مُو بُرد،

چون اونا از مه کده کلو زور تُو بُود.

۱۸ د روزی که دُچار بلا-و-مُصیبت بُودم، اونا د مُقابل مه اُمد،

لیکن خُداوند پُشتیوان مه بُود.

۱۹ او مره بُر کده د جای پُراخ بُرد،

او مره از مُشکلاتِ خلاص کد، چراکه او از مه راضی بُود.

۲۰ خُداوند د مُطابقِ عدالت مه، دز مه اُجر دد،

د مُطابقِ پاکی دِستای مه، مره برکت دد،

۲۱ چراکه ما راه های خُداوند ره نگاه کدیم

و شریرانه از خُدای خُو رُوی گردو نَشُدیم؛

۲۲ پګ احکام ازو د پیش روی مه بوده

و دستورای شی ره از خو دور نکدیم.

۲۳ ما د حضور ازو بے عیب بودیم

و خود ره از گناه دور نگاه کدیم.

۲۴ پس خداوند دز مه اجر دد، د مطابق عدالت مه

و د مطابق پاکی دستای مه که د نظر ازو یه.

۲۵ خداوندا، د آدم وفادار تو وفاداری خو ره نشو میدی؛

د نفر بے عیب، بے عیبی خو ره نشو میدی.

۲۶ د آدم پاک، پاکی خو ره نشو میدی

و د آدم چلباز، هوشیاری خو ره نشو میدی.

۲۷ چون تو قوم مظلوم ره نجات میدی

ولے چیمای پر کبر-و-غرور ره خجل مونی.

۲۸ تو چراغ مره روشو مونی،

خداوند، خدای مه، تریکی مره روشنی مونی.

۲۹ د کومک از تو ما د بله لشکر حمله مونم

و قد تَوَكَّلْ دَ خُدَاىِ خُو دَ بَلِه دِيوَالِ شَارِ هَا بُر مُوشْمُ.

۳۰ خُدا رَاه۔ و۔ طَرِيقِ شَى كَامِلِ اَسْتَه؛

كَلَامِ خُداوَنَدِ خَالِصِ اَسْتَه.

اُو بَلَدِه تَمَامِ كَسَاىِ كِه دَزُو پَنَاهِ مُوْبِرِه سِپَرِ اَسْتَه.

۳۱ غَيْرِ از خُداوَنَدِ، كِي خُدا اَسْتَه؟

و غَيْرِ از خُداىِ مَوْ، كِي قَادَه۔ و۔ پَنَاهِگَاهِ مَوْ اَسْتَه؟

۳۲ خُداىِ كِه كَمَرِ مَرِه قَد قُوْتِ بَسْتَه كَدَه

و رَاهِ هَاىِ مَرِه بِي خَطَرِ جَوْرِ كَدَه،

۳۳ اُو پَايَاىِ مَرِه رَقْمِ پَايَاىِ اَهُو جَوْرِ مُونَه

و مَرِه دَ جَاىِ هَاىِ بَلِنْدِ اِيَسْتَلْجِي مُوَكْنَه.

۳۴ اُو دِسْتَاىِ مَرِه بَلَدِه جَنَگِ تَمْرِيْنِ مِيْدِيَه

تَاكِه بَازُو هَاىِ مِه بَتْنَه كَمُونِ بَرُونْزِي رِه خَمِ بَدِيَه.

۳۵ اَيِ خُداوَنَدِ، تُو سِپَرِ نِجَاتِ خُو رِه دَزِ مِه دَدِيَه

و دِسْتِ رَاسْتِ تُو از مِه پُشْتِيوَانِي كَدَه؛

تُو خُودِ رِه خَمِ كَدَه مَرِه بَزْرُگِ جَوْرِ كَدِي.

۳۶ زیرِ پای مَرِه بَلَدِه قَدَم هَاي مه پَرَاخ جُور كَدِي

تاكه پاىي مه نَلْخَشِه.

۳۷ ما دُشْمَنَاي خُو ره دُمبال كده دَزُوا رَسِيْدُم

و تاكه اُونَا نَابُود نَشُد، پس دُور نَخُورْدُم.

۳۸ ما اُونَا ره اِيْطُور زَدُم كه ديْگه باله شُدِه نَتَنِسْت؛

و د تِي پاىي مه اُفْتَد.

۳۹ چُون تُو كمر مَرِه قَد قُوت بَلَدِه جَنگ بَسْتِه كَدِي

و مُخَالِفاي مَرِه د تِي پاىي مه اَنْدَخْتِي.

۴۰ تُو گرْدونِ دُشْمَنَاي مَرِه د دِسْت مه دَدِي

و ما كَسَاي ره كه از مه بَد مُوْبُرْد، نَابُود كَدُم.

۴۱ اُونَا بَلَدِه كُومَك ناله-و- فَرِياد كد، مگم هيچ كس نَبُود كه اُونَا ره نِجَات بَدِيه،

اُونَا پيشِ خُداوند ناله-و- فَرِياد كد، ولي اُو دَزُوا جِواب نَدَد.

۴۲ ما اُونَا ره د اَنْدازه كُوفْتُم كه رَقْمِ خَاكِ دَمِ بَاد جُور شُد،

و اُونَا ره رَقْمِ كِلِ كُوچِه دُور پُورْتِه كَدُم.

۴۳ تُو مَرِه از جَنجالِ مَرْدُمِ خِلاص كَدِي

و مَرِه كُتِه مَلَّتْ هَا جُور كَدِي؛

مَرْدُمِي رِه كِه نَمِيشَنَخْتُم، مَرِه خِدْمَت مُونِه.

^{۴۴} اَمِي كِه اُونَا تَوْرِه مَرِه مِيشَنَوِه، اَز اَيِد مِه مُوشِه؛

بِيگْنِه گُو خَم شُدِه دَ پِيش مِه مِيِيِه.

^{۴۵} بِيگْنِه گُو بِي رُوحيه شُدِه

و قَد تَرَس-و-لَرَز اَز سَنگَر هَاي خُو بُرُو مِيِيِه.

^{۴۶} خُداوند زِنْدِه يِه! حَمْد-و-ثَنَا دَ قَادِه-و-پَنَاهِگَاِه مِه!

مُتَعَالِ بَاد خُداي نِجَات مِه!

^{۴۷} خُداي كِه اِنْتِقَام مَرِه گِرِفْت

و قَوْم هَا رِه تَابِع مِه كَد،

^{۴۸} اُو مَرِه اَز چَنگِ دُشْمَنَاي مِه خَلَاص كَد.

خُداوندا، تُو مَرِه دَ بَرَابَرِ مُخَالِفَاي مِه سَرِيلِنْد كَدِي،

و اَز آدَمِ ظَالِمِ مَرِه نِجَات دَدِي.

^{۴۹} اَمزِي خَاطِر، اَيِ خُداوند، تُو رِه دَ مِينَكَلِ مَلَّتْ هَا حَمْد-و-سِپَاس مُوگِيْم

و بَلْدِه سِتَايشِ نَام تُو سَرُوْد مِيخَانُم.

۵۰. او پیروزی های بزرگ ره نصیب پادشاه خو مونه،

و رحمت خو ره د مسح شده خو نشو میدیه،

د داوود و اولاده شی تا ابدالاباد.

بزرگی-و-جلال خدا د خلقت و د شریعت

بلده سردسته خاننده ها. زیور داوود.

۱۹ ^۱ آسمو بزرگی-و-جلال خدا ره بیان مونه

و فلک از کارای دست ازو توره موگیه.

^۲ روز از پشت روز آمده توره گفته موره

و شاو از پشت شاو آمده شناس خدا ره اعلان کده موره.

^۳ نه توره آسته و نه کلام؛

آواز ازوا ام شنیده نموشه،

^۴ ولی آواز ازوا د تمام زمی میرسه

و کلمه های ازوا تا آخرای دنیا.

خدا د آسمو بلده آفتو یگ خیمه ایستلجی کده

٥ و آفتو رقم داماد آلی از خیمه خو بُرو مییه

و مثل یگ مرد قوی قد خوشی د میدو مُدووه.

٦ بر شدون ازو از یگ گوشه آسمو آسته

و دور خوردون شی تا گوشه دیگه؛

هیچ چیز از گرمی ازو تاشه شُده نمیتنه.

٧ شریعت خُداوند کامل آسته و جان ره تازه مُونه،

فرمان های خُداوند قابل اِعتِماد آسته و د آدم نادو حکمت میدیه.

٨ دستورای خُداوند راست آسته و دل ره خوش مُونه،

احکام خُداوند پاک آسته و چیم اِنسان ره روشو مُونه.

٩ ترس خُداوند پاک آسته و تا اَبَد پایدار مُومنه،

قضاوت های خُداوند حق و کاملاً عادلانه آسته.

١٠ از طِلا کده دلکش آسته حتی از طِلائی خالص کده؛

از عسل کده شیرین تر آسته، حتی از قطره های گندوی عسل کده.

١١ خِدمتگار تُو ام د وسیله ازوا خبردار مُوشه،

و د نگاه کدون ازوا اجر بزرگ وجود دَره.

۱۲ کی میتنه که خطاهای خوره پی بیره؟

مره از خطاهای مه که از مه تاشه یه پاک کو!

۱۳ امچنان خدمتگار خوره از گناه های قصدی دور نگاه کو،

نیل که د بله مه حاکم شنه؛

اوخته ما میتنم که بے عیب و از گناه بزرگ پاک بشم.

۱۴ آی خداوند، آی قاده-و-پناهگاه و نجات دهنده مه،

بیل که توره های دان مه و راز-و-نیاز دل مه قابل قبول تو بشه.

دُعای داؤود بلده پیروزی شی

بلده سردسته خائنده ها. زیور داؤود.

۲۰ خداوند د روز سختی-و-مشکلات دعای تو ره قبول کنه!

نام خدای یعقوب از تو حفاظت کنه.

۲ از جایگاه مقدس خو بلده تو کومک ربی کنه،

و از کوه صهیون از تو پُشتیوانی کنه.

۳ پگ هدیه های تو ره د یاد خو بیره

و قُرْبَانِي هَاي سُوخْتَنِي تُو رِه قَبُول كَنه. سِلَاه.

تُو رِه دَ آرزوي دِل تُو بَرَسَنه،

و تمام نَقشه هَاي تُو رِه كَامِيَاب كَنه.

۵ اوخته مو بخاطرِ پيروي تُو چِيغ زده خوشي مُوني

و دَ نامِ خُدَاي خُو بَيْرَق خُو رِه بِلند مُوني.

خُداوند تمامِ درخاست هَاي تُو رِه پُوره كَنه.

۶ آلي ما فَاَمِيْدُم كِه خُداوند مَسَح شُدِه خُو رِه نِجَات مِيديِه؛

أُو قَد زورِ نِجَاتِ بَخَشِ دِسْتِ رَاسِ خُو

از آسْمونِ مُقَدَّسِ خُو دُعَايِ اَزُو رِه قَبُول مُونه.

۷ بعضي كِسا دَ گاډي هَاي جَنگي و بعضي كِسا دَ اَسپاي خُو تَوَكَّل مُونه،

ليكن مو دَ نامِ خُداوند- خُدَايِ خُو اِفْتخارِ مُوني.

۸ اُونَا خَم شُدِه موفته،

ولِي مو باله شُدِه اِيسته مُوشي.

۹ آي خُداوند، پادشاه رِه پيروز كُو.

و دَ روزي كِه تُو رِه بَلدِه كَوْمَك كُوي مُوني، دُعَايِ مو رِه قَبُول كُو.

شکرگزاری و خوشی بَلَدِه کومکِ خُداوند

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَائِنْدِه هَا. زِيُورِ دَاوُود.

۲۱ آی خُداوند، پادشاه بخاطر قُوتِ ازتُو خوشی مُونه،

و بخاطر نِجاتِ ازتُو بے اندازه خوشحالی مُونه.

۲ تُو آرزوی دِلِ ازو ره پوره کدی

و درخاستِ دانِ ازو ره از شی دِریغ نکدی. سِلاه.

۳ تُو قد بَرکتای پَریمو دَ دَمِ راهِ شی رفتی

و یگ تاجِ طِلّایِ خالِصِ ره دَ سِرِ ازو ایشتی.

۴ اُو از تُو زندگی طلب کد، تُو دَزشی ددی،

و عُمَرِ دِراز ام، تا اَبَدُالاباد.

۵ جاه-و-جلالِ ازو بخاطر نِجاتِ تُو بزرگ شُدِه،

و شان و شوکتِ ره تُو نصیبِ ازو کدی.

۶ بَرکتِ ها ره تا اَبَدِ تُو دَزُو بخشیدی

و قد خوشی حُضُورِ خُو اُو ره خوشحال کدی؛

۷ ازی که پادشاه دَ خُداوند تَوکَلِ دَرِه،

أَوْ بِخَاطِرِ رَحْمَتِ حَضْرَتِ اَعْلَىٰ اَز جَاى خُو تَكَان نَمُوخوره.

^۸ دِسْت تُو پَگِ دُشْمَنَاى تُو رِه پَيِدَا مُونِه،

دِسْتِ رَاسْتِ تُو تَمَامِ كَسَاى رِه كِه اَز تُو بَدِ مُوبِرِه دَ چَنگِ مِيرِه.

^۹ دَ غَيْتِ ظُهُورِ خُو اُونَا رِه رَقْمِ تَنُورِ پُرِ آتِشِ جُورِ مُونِى.

خُداوندِ دَ وِخْتِ قَارِ-و- غَضَبِ خُو اُونَا رِه اَز بَيْنِ مُوبِرِه وِ آتِشِ اُونَا رِه قُورْتِ مُونِه.

^{۱۰} تُو نَسْلِ اَزْوَا رِه اَز رُوى زَمِى نَابُودِ مُونِى

وِ اَوْلَادِه اَزْوَا رِه اَز مِيَنكَلِ بَنِىِ اَدَمِ.

^{۱۱} اِگَرچِه اُونَا دَ ضِدِ تُو قَصْدِ هَاى بَدِ مُونِه

وِ نَقْشِه هَاى شَرِيْرانِه مِيَكْشِه، اُونَا كَامِيَابِ نَمُوشِه؛

^{۱۲} چُونِ تُو اُونَا رِه دُوتَلْجِىِ مُونِى؛

تُو قَدْ كَمُونِ خُو رُوى هَاى اَزْوَا رِه نِشَانِ مِيْگِيْرِى.

^{۱۳} اِى خُداوندِ، دَ وِ سِيْلِه قُوتِ خُو مُتَعَالِ شُو؛

مُو سُرُودِ مِيْخَانِىِ وِ قُدْرَتِ تُو رِه سِتَايشِ مُونِى.

بلده سردسته خائنده ها. دَ صَوْتِ «آهُو بَرِه صُبْح» خائده شنه. زبورِ داؤود.

۲۲ آی خدای مه، آی خدای مه، چرا مره ایله کدی؟

چرا از نجات ددون مه

و از توره های پرناله-و- فغان مه خود ره دور گرفتے؟

۲ آی خدای مه، ما دَ غَیْتِ روز ناله-و- فریاد مؤئم، ولے تو جواب نمیدی؟

دَ غَیْتِ شاو ام مینالم و آرامی ندرم.

۳ ولے تو مقدس آستی،

آی خدای که دَ تَحْتِ شِشْتِے

و بنی اسرائیل تو ره حمد-و- ثنا موهیه.

۴ بابه کلونای مو دزتو توکل کد؛

أونا توکل کد و تو اونا ره خلاصی ددی.

۵ اونا پیش از تو ناله-و- فریاد کد و نجات پیدا کد.

أونا دزتو توکل کد و شرمنده نشد.

۶ ولے ما یگ کرِم اُسْتُم، نَه اِنسان.

ما ریشخندِ آدما اُسْتُم و دَ وسیلِه مردُم تحقیر۔ و۔ توهین موشُم.

۷ هرکسی که مره مینگره، د بِلِه مه ریشخندی مونه.

اونا لب خورِه ترد مونه و سر خورِه شور دده موهیه:

۸”د خُداوند تَوکَل کُو!

بیل که خُداوند اُو ره خلاصی بدیه.

بیل که اُو ره نجات بدیه، اگه از شی خوش۔ و۔ راضی اُسْتِه.“

۹ اَی خُداوند، تُو بُودی که مره از کوره آبه مه بُرو اُردی

و غیتیکه د شیر آبه خُو بُوَدُم، دزمه اطمینان ددی.

۱۰ ما از رَحِم آبه خُو دَزتُو تعلق دشتُم

و از کوره آبه مه، تُو خُدای مه اُسْتی.

۱۱ از مه دُور نبش،

چراکه مُشکلات۔ و۔ سختی نزدیک اُسْتِه

و هیچ یار۔ و۔ مددگار نییه.

۱۲ نرگا و های کلو دور مره گرفته،

نرگاو های زورتوی باشان مَره محاصِرِه کده.

^{۱۳} اونا دان های خُوره د بِلِه مه کُنه واز کده

مِثل شیرای دَرِنده و غُران.

^{۱۴} ما مِثلِ آو اَلی لَوو شُدیم

و پگِ اسْتغونای مه بِنْد بِنْد جدا شُدِه.

دِل مه رِقْمِ مَوم د مَنِه جِسم مه آو شُدِه.

^{۱۵} قُوت مه از دِست رفته و رِقْمِ کوزه گلی خُشک شُدِه

و زِبون مه د کَام مه چسپیده.

تو مَره د خَاکِ مَرگ شَنْدی،

^{۱۶} چُون سگا دَور مَره گِرَفْتِه؛

یگِ دِلِ شَریر-و-بَدکار مَره محاصِرِه کده؛

دِستا و پایای مَره سُلَاخ کده.

^{۱۷} ما مِیتنم که پگِ اسْتغونای خُوره حِساب کُنم.

اونا توخ مونه و چیم خُوره دَزْمه دوخته.

^{۱۸} اونا کالای مَره مَنِه خُو تقسیم کده

و د بَلِّه لِبَاسِ مَه پِشک اَندخته.

۱۹ مگم تُو، اَي خُداوند، از مه دُور نَبَش!

اَي قُوت مه، بَلدِه کومک مه عَجَلِه کُو!

۲۰ جان مَرِه از دَم شمشير خلاص کُو

و زِندگي مَرِه از چَنگِ سَگا.

۲۱ مَرِه از دان شيرا نِجات بَدِي

و از شاخاي گاوای وَحشي؛

دُعای مَرِه قَبُول کُو!

۲۲ ما نام تُو ره دَ بَرارون خُو اِعلان مُونم

و دَ مینکلِ جَماعت تُو، تُو ره سِتایش مُونم.

۲۳ اَي کَسای که از خُداوند مِترسید، اُو ره حَمد-و-ثنا بُوگید؛

اَي تمام نسلِ يَعقُوب، اُو ره بُزرگي-و-جَلال بَدید؛

اَي تمام نسلِ اِسرائيل، ازو ترس دَشته بَشید.

۲۴ چُون اُو مُصِيبَتِ اَدَم مُصِيبَتِ زَدِه ره خَار و حَقير حِساب نَکده

و رُوی خُو ره ازو دُور نَدَدِه،

بَلَكِه وختی دَ پِیشِ اَزُو ناله-و- فَریادِ كد اُو گوشِ گَرِفت.

۲۵ حمد-و- ثنایِ كه دَ مینكلِ جماعتِ كُنه مُوگِیم، از طرفِ اَزُتُو مییه.

ما نذرِ هایِ خُوره دَ حُضُورِ كسایِ ادا مُونم كه از تُو ترسِ دَره.

۲۶ آدمایِ غریبِ نانِ خورده سیرِ مُوشه؛

كسایِ كه دَ طلبِ خُداوندِ اَسْتِه اُو ره سِتایشِ مُونه؛

دِلِ هایِ شُمو تا اَبَدِ زنده باد!

۲۷ تمامِ گوشه هایِ زمیِ كارایِ خُداوندِ ره دَ یادِ خُو میره

و سُونِ خُداوندِ تاو مُوخوره

و تمامِ طایفه هایِ مِلَّتِ ها دَ حُضُورِ اَزُو پَرستشِ مُونه،

۲۸ چراكه پادشاهیِ دَ خُداوندِ تَعَلُقِ دَره

و اُو دَ بَلِه مِلَّتِ ها حُكمرانیِ مُونه.

۲۹ پگِ دَوْلتمندایِ زمیِ كه از ناز-و- نِعْمتِ بَرخوردارِ اَسْتِه ام اُو ره سَجده مُونه،

تمامِ كسایِ كه دَ تِي خاكِ موره دَ حُضُورِ اَزُو زانوِ مِيزنه؛

هیچِ كسِ نَمِیتنه كه جانِ خُوره زندهِ نِگاهِ كنه.

۳۰ نسلِ نوِ دَزُو خِدْمَتِ مُونه؛

و د نسل های آینده د باره خُداوند خبر میدیه.

^{۳۱} اونا مییه و بلده قومی که د آینده توُلد موشه عدالت خُداوند ره اعلان مونه
و مَوگیه که او امی کار ره کده.

خُداوند چوپون مه آسته

زبور داؤود.

۲۳ ^۱ خُداوند چوپون مه آسته؛

د هیچ چیز مُحتاج نموشم.

^۲ د تاله های سرسبز مره خاو میدیه

و مره سُون آوهای آرام هدایت مونه.

^۳ او جان مره تازه مونه

و بخاطر نام خُو، مره د راه های راست راهنمایی مونه.

^۴ حتی وختیکه از درّه تریک مرگ ام تیر موشم،

از هیچ بدی ترس نموخورم،

چراکه تو قد ازمه آستی؛

تِياق و سوټه ټو بلده مه دلدارى ميديه.

٥ د پيش روى دشمنای مه بلده مه دسترخو اوار مونی.

مهمون نوازی كده سر مره قد روغو چرب مونی؛

پيله مه لبريز موشه.

٦ يقيناً خوږى و رحمت د تمام روزای زندگى مه قد ازمه قتی مومنه

و ما بلده همیشه د خانه خداوند جای-د-جای موشم.

پادشاه پر جلال

زبور داؤود.

٢٤ زمی و هر چیزی كه د منه شی يه از خداوند آسته،

دنيا و باشنده های شی ام؛

٢ چون او بنیاد زمی ره د بله دریاها قرار دد

و او ره د بله آوها استوار كد.

٣ كی میتنه د بله كوه خداوند باله شنه؟

و كی میتنه كه د جایگاه مقدس ازو ایسته شنه؟

۴ کسی که دِسْتِ پاك دَشْتَه بَشَه و دِلِ صاف،

کسی که جان خُو ره تَسْلِيْمِ چِيْزايِ باطِلِ نَکَنه و قَسْمِ دروغِ نَخورَه.

۵ او از طرفِ خُداوند بَرکَتِ پيدا مونه؛

از طرفِ خُدايِ نِجاتِ شَي دَ حَقِ اَزُو عَدالتِ موشَه.

۶ امی رَقْمِ مَرْدُما دَ طَلَبِ خُدا اَسْتَه،

دَ طَلَبِ رُویِ اَز تُو يَه، اَيِ خُدايِ يَعْقُوبِ. سِلاه.

۷ اَيِ درگه ها، سر خُو ره باله کُنيد.

اَيِ دَرِوازه هايِ قَدِيمي، واز شُنيد

تا پادشاهِ پُر جلالِ داخِلِ شُنَه.

۸ اَيِ پادشاهِ پُر جلالِ کِي اَسْتَه؟

خُداوندِ قَوی و قُدْرَتْمَند،

خُداوند که دَ جَنگِ قُدْرَتْمَند اَسْتَه.

۹ اَيِ درگه ها، سر خُو ره باله کُنيد.

اَيِ دَرِوازه هايِ قَدِيمي، واز شُنيد

تا پادشاهِ پُر جلالِ داخِلِ شُنَه.

۱۰ ای پادشاهِ پُر جلالِ کی آسته؟

خُداوندِ لشکرِ ها،

اُو پادشاهِ پُر جلالِ آسته. سِلاه.

دُعَا بَلَدِه هِدَايَت و حِفَاظَت

زُبُورِ دَاوُود.

۲۵ ۱ ای خُداوند، جانِ خُو ره دَزْتُو مِيسپارُم.

۲ ای خُدايِ مه، ما دَزْتُو تَوَكَّلُ مُونُم؛

نیل که شرمِنده شُنُم؛

نیل که دُشمنایِ مه دَ بَلِه مه خود ره کُنه کُنه کُنه.

۳ ارے، هر کسی که اُمید شی دَزْتُو یه، نیل که شرمِنده شُنُه؛

بیل که کسایِ شرمِنده شُنُه که بے دَلیلِ خِیانتِ مُونه.

۴ ای خُداوند، راهِ هایِ خُو ره دَزْمه بُفامَن

و طَریقِ هایِ خُو ره دَزْمه تَعْلیمِ بَدی.

۵ مَره هِدایتِ کُو تا مُطابِقِ حَقِیقتِ تُو رفتارِ کُنُم و دَزْمه تَعْلیمِ بَدی،

چراکه تُو خُدایِ نِجاتِ مه اَسْتی؛

اُمیدِ مه تمامِ روزِ دَزْتُو یَه.

۶ اَیِ خُداوند، رَحمتِ و مَحَبَّتِ خُو ره دَ یادِ خُو بَیر،

چراکه اونا از اَزَلِ بُوْدَه.

۷ گُناه‌هایِ جوانی و خطاهایِ مَره دَ یادِ خُو نَیرو.

مُطابِقِ رَحمتِ خُو مَره دَ یادِ خُو بَیر،

بخاطرِ خُو بَیِ خُو، اَیِ خُداوند.

۸ خُداوند نیک و عا دِلِ اَسْتَه؛

امزی خاطر اُو گُناهکارا ره دَ راهِ راستِ هِدایتِ مونه.

۹ اُو آدمایِ فروتن ره سُونِ عَدالتِ-و-اِنصافِ راهنمایِ مونه

و راه-و-طریقِ خُو ره دَزوا تَعْلیمِ مِیدیه.

۱۰ پَگِ راه‌هایِ خُداوندِ رَحمتِ و حَقِ اَسْتَه

بَلدِه کَسایِ که عهدِ و احکامِ اَزو ره نِگاهِ مونه.

۱۱ اَیِ خُداوند، بخاطرِ نامِ خُو گُناهِ مَره بُبُخَش،

چراکه گُناهِ مه کُتَه یَه!

۱۲ کی از خُداوند ترس دَره؟

خُداوند راهی ره دَزُو تعلیم میدیه که او باید اِختیار کُنه.

۱۳ جانِ امزُو آدم آسوده موشه،

و نسل شی وارثِ زمی موشه.

۱۴ رازِ خُداوند پیشِ کسای آسته که از شی ترس دَره

و او عهد خُو ره بَلدِه ازوا معلومدار مونه.

۱۵ چیمای مه همیشه سُون خُداوند آسته،

چُون او پایای مَره از دام خلاص مَوکُنه.

۱۶ سُون ازمه نظر کُو و دَ حق مه رحیم بَش،

چُون بے کس و مُصِیبت زده آسْتُم.

۱۷ پریشانی های دِل مه کَلو شُدِه؛

مَره از سختی های مه خلاص کُو.

۱۸ دَ مُصِیبت و رَنج مه نظر کُو

و تمام گُناه های مَره بُبَخش.

۱۹ توخ کُو که دُشمنای مه چیقَس کَلو یه

و اونا قد نَفَرَتِ بے اندازه از مه بد مُوبره.

۲۰ جان مَره حِفْظِ كُو و مَره خلاصی بدی؛

نیل که شرمینده شُنم،

چراکه ما دَزْتُو پناه اُوردیم.

۲۱ بیل که صداقت و راستی، از مه حِفْظَتِ كُنه،

چراکه اُمید مه دَزْتُو یه.

۲۲ خُدایا، اِسرائیل ره از پگِ مُشکِلاتِ شی خلاصی بدی.

دُعایِ مَرِدِ عَادِلِ

زُبُورِ داؤود.

۲۶ آی خُداوند، دَ داد مه پِرس،

چراکه ما دَ صداقت رفتار کدیم

و بَدُونِ دُو- دِلِ شُدو دَ خُداوند تَوَكَّلِ کدیم.

۲ خُداوندا، مَره اِمْتِحانِ کده آزمایش کُو؛

فِکَر و دِلِ مَره پاک کُو،

۳ چراکه رَحْمَتُ تُو دَ پِيشِ چِیم مه اَسْتَه

و ما دَ مُطابِقِ حَقِیْقَتِ تُو رِفْتارِ کَدِیم.

۴ ما قَدِ آدْمایِ بے اَرزِشِ شِشْتِ - و - بَرخاستِ نَمُونُم

و قَدِ مَرْدُمِ رِیاکارِ یِگْجایِ نَمُوشُم.

۵ ما از جَماعَتِ بَدکارا نَفَرَتِ دَرُم

و قَدِ شَرِیرو نَمِیشِینُم.

۶ ما دِستایِ خُو رِه دَ نِشانایِ بے گُناهیِ خُو مُوشویم

و دَ گِرِدِ قُربانگاہِ تُو دُورِ مُوخورُم؛

۷ تا آوازِ خُو رِه بِلندِ کدِه شُکرگُزاریِ کُنُم

و تَمامِ کارایِ عَجِیبِ تُو رِه اِعلانِ کُنُم.

۸ اَیِ خُداوند، ما خانِه رِه کِه جایِ بُود - و - باشِ تُو اَسْتَه دُوستِ مِیدَنُم،

اُمُو جایِ رِه کِه شِکوه - و - جلالِ تُو قَرارِ دَرِه.

۹ جانِ مَرِه قَدِ گُناهارا قَتی نَگیر

و نَه اَمِ زِندگیِ مَرِه قَدِ مَرْدُمایِ خُونرِیز؛

۱۰ قَدِ کَسایِ کِه دَ دِستایِ ازوا نَقْشِه شَرِیرانِه اَسْتَه

و دِسْتِ رَاسْتِ اَزْوَا پُر اَز رِشْوَتِ.

۱۱ دَ هَر حَال، مَا دَ صِدَاقَتِ رِفْتَارِ مُوْنَمُ؛

مَرِه خِلاصِی بَدِی و دَ حَق مِه رَحِیْمِ بَشِ.

۱۲ پَای مِه دَ جَای اَوَارِ اِیْسْتِه یِه؛

مَا دَ مِیْنِکَلِ جِماعَتِ کُتْه، خُداوند رِه سِتایشِ مُوْنَمُ.

خُداوند نُور و نِجاتِ مِه اَسْتِه

از داؤود.

۲۷ خُداوند نُور و نِجاتِ مِه اَسْتِه، اَز کِی بَتَرَسْمُ؟

خُداوند پِناهِگَهِ جِانِ مِه اَسْتِه، اَز کِی تَرَسِ دَشْتِه بَشْمُ؟

۲ وختی بَدِکارا دَ بِلَه مِه مِییه که گوشتِ مَرِه بُوْرِه،

اُمُو دُشْمِنا و مُخَالِفايِ مِه مِیْلَخِشِه و موْفْتِه.

۳ اگِه یِگ لَشْکَر دَ ضِدِ مِه خِیْمِه بَزَنِه،

دَ دِلِ مِه تَرَسِ پَیْدا نَمُوْشِه؛

اگِه جِنگِ اَمِ دَ ضِدِ مِه دَرِ بَگِیْرِه،

باز ام ما مُطمئِن اَسْتُم.

۴ ما یگ چیز ره از خُداوند طلب کدُم

که دَ پُشت شی میگردُم:

اُو ای اَسْتِه که دَ تمام روزای عُمَر خُو

دَ خانِه خُداوند زِندگی کُنُم،

تا نُورِ بِنْدی خُداوند ره تُوخ کُنُم و دَ خانِه شی تَفکُر کُنُم.

۵ چُون دَ روزِ بَلا-و- مُصِیبت،

اُو مَرِه دَ پناهگاهِ خُو تاشه مُونه؛

اُو مَرِه دَ زِیرِ خِیمِه خُو پُوٹ مُوکنه

و دَ بَلِه قاده، دَ جای بلند قرار میدیه.

۶ اوخته سر مه دَ بَلِه دُشمنای چاردور مه

بلند مُوشه،

و ما قد چِیغِ خوشی دَ خِیمِه ازو قُربانی ها تقدیم مُونُم

و سُرودِ خانده بَلده خُداوند ساز میزَنُم.

۷ ای خُداوند، آواز مَرِه بَشَنو، ما ناله-و- فریاد مُونُم،

دَ حَقِّ مَه رَحِيمِ بَشْ و دُعَايِ مَرَه قَبُولِ كُو.

^۸ دِل مَه مُوگِيَه كَه رُويِ اَز تُو رَه طَلَبِ كُنْم.

اَي خُداوَنَد، مَا رُويِ تُو رَه طَلَبِ مُوْنَم.

^۹ رُويِ خُو رَه اَز مَه تَاشَه نَكُو

و خِدْمَتگارِ خُو رَه دَ غَيْتِ غَضَبِ خُو اَز حُضُورِ خُو هَي نَكُو.

تُو مَدَدگارِ مَه بُوَدِي؛

مَرَه رَدِ نَكُو و اَيْلَه نَكُو،

اَي خُدايِ نِجَاتِ مَه.

^{۱۰} حَتِي اگَه آتَه و آبَه مَه مَرَه اَيْلَه كُنَه،

و لِي خُداوَنَد مَرَه قَبُولِ مُوَنَه.

^{۱۱} اَي خُداوَنَد، رَاه-و-طَرِيقِ خُو رَه دَزْمَه تَعْلِيمِ بَدِي

و بَخاطِرِ دُشْمَنايِ مَه، مَرَه دَ رَاهِ اَوَارِ هِدَايَتِ كُو.

^{۱۲} مَرَه دَ خَاسَتِ مُخَالَفايِ مَه تَسْلِيمِ نَكُو،

چِراكَه شَاهِدايِ دِروغِي دَ ضِدِ مَه بِالَه شُدَه

و اَز دَانِ اَزوا ظُلْم-و-خُشُونَتِ بَادِ مُوشَه.

۱۳ ما یقین درم که خوبی خداوند ره د عالم زنده ها مینگرُم.

۱۴ چیم د راه خداوند بش،

قوی بش و بیل که دل تو باجرات بشه؛

آرے، چیم د راه خداوند بش.

درخواست بلده کومک و شکرگزاری

زبور داؤود.

۲۸ آی خداوند، د پیش از تو ما ناله-و- فریاد مونم؛

آی قاده-و- پناهگاه مه، د برابر ناله-و- فریاد مه چپ نبش،

چون اگه د برابر ناله-و- فریاد مه چپ بشی،

ما ام رقم کسای موشم که د گور موره.

۲ وختیکه د پیش تو بلده کومک فریاد مونم

و دستای خو ره سون مقدسترین جای تو باله مونم،

آواز عذر-و- زاری مره بشنو.

۳ مره قد آدمای شریر و بدکار محکوم نکو،

قد کسای که دَ ظاهِرِ قد همسایه‌گون خُو از صلح-و-صفا توره مُوگیه،

لیکن دَ دلِ شی بدی آسته.

۴ اونا ره دَ مُطابِقِ اعمالِ ازوا

و دَ مُطابِقِ اعمالِ شیطانی شی جزا بدی؛

اونا ره دَ مُطابِقِ کارایِ دستِ ازوا جزا بدی

و چیزی ره که حقدار شی آسته دَ بله ازوا بیرو.

۵ ازی که اونا دَ کارایِ خُداوند

و دَ عملِ دستِ ازو تَوَجُّهْ نُمونه،

خُداوند اونا ره تباه مونه

و دیگه اونا ره آباد نُموکنه.

۶ حمد-و-ثنا دَ خُداوند،

چراکه او آوازِ عُدْر-و-زاری مَره شِنیده.

۷ خُداوند قُوْت و سِپَر مه آسته؛

دلِ مه دَزُو تَوَكُّلِ دَره و او دَز مه کومک کده؛

امزی خاطر، دلِ مه کَلو خوشحال آسته

و ما قد سرُود خو او ره سُکر-و-سپاس مُوگیم.

^۸ خُداوند قُوتِ قَوْمِ خُو آسته

و قلعه نجات بلده پادشاه مسح شده خو.

^۹ ای خُداوند، قوم خو ره نجات بدی و د میراث خو برکت عطا کو؛

چوپون ازوا بش و تا ابد اونا ره د بغل خو بگیر.

د وصفِ خُداوند

زیور داؤود

^{۲۹} ای موجوداتِ آسمانی، د خُداوند نسبتِ بدید،

جلال و قُوتِ ره د خُداوند نسبتِ بدید.

^۲ جلالی ره که لایقِ نامِ خُداوند آسته دز شی بدید،

خُداوند ره د مطابقِ شِکوهِ قُدوسیتِ شی پرستش کُنید!

^۳ آوازِ خُداوند د بله آو ها آسته؛

خُدای پُر جلالِ گُرگُردراغِ مونه،

حُضُورِ خُداوند د بله آو های کلو وجود دَره.

٤ آواز خُداوند پُر قُدْرَت اَسْتَه؛

آواز خُداوند پُر از شِكوه- و- جلال اَسْتَه.

٥ آواز خُداوند بَرِخْتونِ سَرَو ره مَيده مُونه،

اَرِے، خُداوند بَرِخْتونِ سَرَو لِبنان ره مَيده مُونه.

٦ اُو کوه های لِبنان ره رِقْمِ گوسَلَه

و سِيرِيون ره مِثْلِ جونه گاوِ وَحْشِي دَ قِرْتک- و- خيزک ميرَه.

٧ آواز خُداوند اَلَنگه های اَتِش ره دَ وَجُود ميرَه.

٨ آواز خُداوند دَشْتِ ره دَ لَرزه ميرَه،

خُداوند دَشْتِ قَادِشِ ره مِي لَرزنَه.

٩ آواز خُداوند بَرِخْتونِ بَلُوطِ ره دَ لَرزه ميرَه

و بَرِخْتونِ جَنگِلِ ره لُچِ مُونه.

دَ جايگاهِ شِي پگِ مُوگِيه: ”جلال دَ خُداوند!“

١٠ خُداوند دَ بِلَه اَوهای طوفانی حُکمرانی کد،

خُداوند بَحِيثِ پادشاهِ دَ بِلَه تَخْتِ شِشْتَه، تا اَبْدُالاباد حُکمرانی مُونه.

١١ خُداوند دَ قَوْمِ خُو قُوْتِ مُوَبَخْشَه

خُداوند قَوْمِ خُورِه قَدْ صَلُحَ - و - سَلَامَتِي بَرَكْتِ نَصِيْبِ مُونِه.

دُعای شکرگزاری

زَبُورِ دَاوُد، سُرُودِ بَلَدِه وَقْفِ خَانِه خُدا.

۳۰ آی خُداوند، تُو ره ستایش مُونم،

چراکه تُو مَرِه از چُقُورِي باله بُر کدی

و نه اِیشتی که دُشمنای مه د بَلِه مه خوشی کُنه.

۲ آی خُداوند، خُدای مه، د پِیش تُو ناله - و - فریاد کُدم

و تُو مَرِه شفا ددی.

۳ آی خُداوند، تُو جان مَرِه از عالمِ مُردا بُرو اُوردی

و مَرِه از مینکلِ کسای که د گورِ مورِه، زنده نِگاه کدی.

۴ بَلَدِه خُداوند سُرُودِ بَخَانِید، آی مومنین شی؛

و نامِ مُقَدَّسِ اَزُو ره ستایش کُنید.

۵ چراکه غَضَبِ اَزُو یگ لحظه اَسْتِه،

ولِی لُطْفِ اَزُو یگ عُمَر.

امکان دره که یگ شاو پگ شی دَ چخرا تیر شنه،

لیکن صباحگاه خوشحالی پس مییه.

۶ و ما دَ آسودگی خو گفتم:

“ما هرگز تکان نموخورم.”

۷ آی خداوند، دَ وسیله لطف خو،

کوهی ره که قوت مه بود استوار-و-محکم کددی،

لیکن وختیکه روی خو ره از مه تاشه کدی،

ما وحشت زده شدیم.

۸ آی خداوند، ما تو ره کوی مونم؛

یا مولا، دَ پیش از تو عذر-و-زاری کده موگیم:

۹ “دَ مرگ از مه چی فایده آسته،

اگه ما دَ گور بورم؟

آیا خاک تو ره ستایش موکنه؟

آیا خاک از وفاداری تو توره موگیه؟

۱۰ خداوندا، بشنو و دَ حق مه رحیم بش.

آی خُداوند، مَدَدگار مه بَش.

١١ تُو ماتَم مَره دَ رَقص-و-بازی تَبَدیل کدی؛

تُو پلاس ره از جان مه بُر کدی

و مَره قد خوشی پوشندی،

١٢ تا تمام دِل-و-جان مه بَلده تُو سرُودِ سِتایشِ بَخانه و چُپ نَشینه.

آی خُداوند، خُدای مه، ما تا اَبَد تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگیم.

دُعا بَلده خِلاصی از دِسْتِ دُشمنِنا

بَلده سَرِدِسْتِه خَانِنده ها. زِبُور داؤود.

٣١ آی خُداوند، ما دَزتُو پناه مِیرم،

هرگِز نِیل که شَرْمِنده شُنم؛

بِخاطرِ عِدالتِ خُو مَره خِلاصی بَدی.

٢ گوش خُو ره سُون ازمه بَگیر

و مَره دَ زُودی خِلاصی بَدی.

بَلده مه قاده محکم بَش

و قلعه مُستَحکم، تا مَرِه نجات بدی.

^۳ واقعاً که تُو قاده مه و قلعه مه اُستی،

پس بخاطرِ نام خُو مَرِه هِدایت و رهبری کُو.

^۴ مَرِه از دامی که بلده مه ایشته شُده، خلاص کُو،

چراکه تُو پناهگاه مه اُستی.

^۵ ما روح خُو ره د دِستِ از تُو میسپارم؛

آی خُداوند، خُداى حق، تُو مَرِه باز خرید کدى.

^۶ ما از کسای که د بُت های بے آرزش وابسته یه، بد مُوبرم؛

ولے ما د خُداوند تَوکُل دَرَم.

^۷ ما بخاطرِ رَحمتِ تُو خوشی و خوشحالی مُونم،

چراکه تُو سختی-و-مُصیبت مَرِه دیدے،

و د فِکرِ پریشانی های جان مه اُستی؛

^۸ تُو مَرِه د دِستِ دُشمو تسلیم نکدے،

بلکه پایای مَرِه د جای پراخ قرار ددی.

^۹ آی خُداوند، د بَله مه رَحَم کُو،

چراکه ما بیچاره اَسْتُمْ؛

چیمای مه از غَم-و- غُصَّه خیره شده،

و جان و جسم مه پژمرده.

^{۱۰} زندگی مه دَ غَم تیر شد

و سال های عُمَر مه دَ آه-و- ناله؛

بخاطر گناه مه قُوت مه از دست رفته

و استغونای مه پوسیده شده.

^{۱۱} ما دَ پیشِ تمامِ دشمنای خُو ریشخند شدیم،

دَ پیشِ همسایه گون خُو از حد کلو.

ما بلده آشنا های خُو مایه وَحَشَت شدیم؛

هر کسی که مره دَ بُرو مینگره، از مه دُور دُوتا مُونه.

^{۱۲} ما رقمِ مُرده اَلّی از یادِ مُردم رفتیم

و مِثْلِ کوزه میده جور شدیم.

^{۱۳} ما شُک شُکِ غَدَر کسا ره میشنوُم

و ترس-و- وَحَشَت دَ هر طرف اَسْتَه؛

چُون اُونَا یِگجای دَ ضِدِ مه نَقشه مِیکشه

و دَ قَصِدِ گِرِفَتونِ جانِ مه تَوَطیه مُوکنه.

^{۱۴} ولے ما دَزتو تَوَکَل مُونم، آی خُداوند

و مُوگیم: ”تُو خُدایِ مه اَسْتی.“

^{۱۵} سِرنوشتِ زِندگیِ مه دَ دِستِ اَزتو یه،

مَره از چِنگِ دُشمنایِ مه

و کَسایِ که مَره اَزار-و-اَزیتِ مُونه، خِلاصِ کُو.

^{۱۶} بیلِ که رُویِ تُو دَ بِلِه خِدْمتگارِ تُو روشنیِ کُنه؛

بِخاطرِ رَحمتِ خُو مَره نِجاتِ بَدی.

^{۱۷} آی خُداوند، نِیلِ که شَرْمِنده شُنم،

چِرَاکه ما تُو ره بِلِدِه کومکِ کُویِ مُونم؛

بیلِ که شَرِیرو شَرْمِنده شُنه

و دَ عَالِمِ مُردا رِفته چُپِ شُنه.

^{۱۸} بیلِ که لبِ هایِ دروغگویِ بِنَدِ شُنه،

که مَغْرورانِه دَ ضِدِ اَدمایِ عَادِلِ

قد کبر و توهین توره مَوگيه.

^{۱۹} آه، چيَقَس پَرِيْمو اَسْتَه خُوِي هَاي تُو

که تُو بَلَدِه کَسَاي نِگَاه کَدِي که از تُو ترس دَرِه،

و تُو اُونَا رِه دَ پِيش چِيْم بَنِي اَدَم

نصِيْب کَسَاي مُونِي که دَزتُو پِنَاه مِيگِيَرِه.

^{۲۰} تُو اُونَا رِه دَ پِنَاه حُضُور خُو

از تَوَطِيه هَاي اِنْسَان تَاشِه مُونِي؛

و اُونَا رِه از کَشْمَکَش زِيُونَاي مَرْدُم

دَ خِيْمِه خُو پِنَاه مِيدي.

^{۲۱} حمد-و- ثنا دَ خُداوند،

که رَحْمَت خُو رِه بَطُور حَيْرَت اَوْر دَز مِه نِشُو دَد

دَ غَيْتِي که ما مِثْل يگ شَارِ مَحَاصِرِه- شُدِه بُوْدُم.

^{۲۲} ما دَ وختِ وَر خَطَايِي خُو کُفْتُم:

”ما از نظر تُو اُفْتَدِيْم!“

لِيکِن تُو اَوَازِ عُدْر-و- زَارِي مَرِه شِنِيدي

وختیکه ما دَ پیش تُو ناله-و- فریاد کدُم.

^{۲۳} آی تمامِ مومنینِ خُداوند،

اُو ره دوست بدنید.

خُداوند از آدمای وفادار حِفَاضَتِ مُونه،

لیکن مردُمای کبری-و- مغرُور ره کَلو جزا میدیه.

^{۲۴} آی پگِ کسای که چیم دَ راهِ خُداوند اَسْتید،

قوی بشید و دِل شُمو باجُرَاتِ بَشه.

اعترافِ گناه و طلبِ بخشش

قصیده داوود.

^{۳۲} نیک دَ بختِ کسی که خطای شی بخشیده شد

و گناه شی پوشنده.

^۲ نیک دَ بختِ کسی که خُداوند گناه ازو ره دَ حساب شی نمیره

و دَ روح ازو حيله-و- مکر نبشه.

^۳ وختیکه ما دَ باره گناه خُو چپ شِشتم،

اَسْتَعُوْنَايْ مَه پوسِيده شُد

از آه-و-نالِه كه تمامِ روز مُوكْدُم.

۴ چُون دِسْت تُو شَاو و رُوز دَ بِلَه مَه گِرَنگِي مُوكْد؛

تَرِي-و-تازگِي مَه دَ خُشكِي تايستو تَبْدِيل شُدُد. سِلاه.

۵ اوخْتَه ما گُناهِ خُو رَه دَ پيش تُو اِقْرار كُدُم

و جُرْم خُو رَه تاشه نَكْدُم؛

گُفْتُم: ”ما خطاهای خُو رَه دَ پيش خُداوند اِعْتِراف مُونم،“

و تُو جُرْم گُناهِ مَرَه بَخْشِيْدِي.

۶ پِس بِيْل كه هر بِنْدَه مومِن تُو

دَ حَالِيكَه تُو مِيْسَر اَسْتِي، دَ پيش تُو دُعا كُنه؛

اوخْتَه اگَه آوهای كَلو ام سِيْل كُنه، دَزُو نَمِيْرَسَه.

۷ تُو پِناهِگَاهِ مَه اَسْتِي؛

تُو مَرَه از سَخْتِي-و-مُشْكِلَات نِگَاه مُوكْنِي

و سُرُوْد هَاي نِجَات رَه دَ چَارْدُوْر مَه قَرَار مِيْدِي.

۸ خُداوند مُوگِيه: ”ما تُو رَه هِدَايْت مُونم،“

و راه-و-طریقی ره دَز تُو تعلیم میدُم که باید بوری؛

دَ حالیکه چیمای مه دَ بله تُو آسته، دَز تُو مشوره میدیم.

^۹رقم آسپ یا قاطر اَلی نادو نبش،

که فقط دَ وسیله نُخته و لغام رام مُشه،

دَ غیر ازو، نزدیک تُو نمییه.

^{۱۰}رنج-و-عذابِ آدمِ شریر کلو آسته،

لیکن رحمت دَ چاردور کسی آسته

که دَ خداوند توکل دره.

^{۱۱}ای آدمای عادل، دَ حضورِ خداوند خوش بشید و خوشحالی کنید؛

ای آدمای دلِ راست، آواز خوشی بُر کنید.

دَ ستایشِ خداوند، خالقِ آسمو و زمی

^{۳۳}ای آدمای عادل، بلدهِ خداوند آوازِ خوشی بُر کنید،

چراکه ستایشِ خداوند دَ آدمای نیک میزیه.

^۲خداوند ره قد بریط ستایش کنید

و قد بَرِطِ دَه- تار بَلَدِه شى ساز بَزِينِد.

^۳ بَلَدِه اَزُو سَرُوْدِ نُو بَخَانِيْد؛

دُرُسْت ساز بَزِينِد، قَد آوازِ بَلَنْد.

^۴ چِرَاكِه كَلَامِ خُداوندِ رَاسْت اَسْتِه

و تَمَامِ كَارَايِ اَزُو دَ وِفَادَارِي اَنْجَامِ دَدِه مُوشِه.

^۵ اُو عِدَالْتِ و اِنْصَافِ رِه دُوسْتِ دَرِه؛

تَمَامِ زَمِي پُر اَز رَحْمَتِ خُداوندِ اَسْتِه.

^۶ دَ وِسِيْلِه كَلَامِ خُداوندِ اَسْمُونَا جُور شُد

و تَوَسُّطِ نَفْسِ دَانِ اَزُو تَمَامِ لَشْكِرِ اَسْمُونَا.

^۷ اُو آو هَايِ دَرِيَا رِه دَ يَگِ مَحُوْطِه جَمِ مُونِه

و آو هَايِ غُوْجِ رِه دَ خَزَانِه هَا نَخِيْرِه مُونِه.

^۸ بِيْلِ كِه تَمَامِ مَوْجُوْدَاتِ زَمِي اَز خُداوندِ بَتْرَسِه،

پَگِ بَاشِنْدِه هَايِ دُنْيَا دَزُو اِحْتِرَامِ دَشْتِه بَشِه،

^۹ چِرَاكِه اُو تَوْرِه كُفْتِ و دُنْيَا دَ وُجُوْدِ اَمَدِ؛

اُو حُكْمِ كَدِ و زَمِي اُسْتِوَارِ شُد.

۱۰ خُداوند مشوَرِه مِلَّتْ ها ره ناقِصِ مُونِه؛

و نَقْشِه های قَوْمِ ها ره باطِل.

۱۱ لِيكِنِ مشوَرِه خُداوند تا اَبَدِ اُسْتوارِ اَسْتِه،

و نِيَّتِ های دِلِ شِي دَ تمامِ نسلِ ها.

۱۲ نِيكِ دَ بَخْتِ مِلَّتِي كه خُداوند، خُدايِ ازواِ اَسْتِه،

نِيكِ دَ بَخْتِ قَوْمِي كه خُداوند اُونَا ره بِحَيْثِ مِيرَاثِ خُو اِنْتِخابِ كَدِه.

۱۳ خُداوند از اَسْموِ تُوخِ مُونِه

و تمامِ بَنِي اَدَمِ ره مِينِگرِه؛

۱۴ اُو از جايِ بُوْد-و-باشِ خُو

تمامِ باشِنْدِه های زَمِي ره تُوخِ مُونِه،

۱۵ اَمُو كه دِلِ های پِگِ ازواِ ره شِكْلِ دَدِه

و پِگِ اَعْمَالِ ازواِ ره پِيِ مُوْبِرِه.

۱۶ يِگِ پادشاهِ بِخاطِرِ كَلوِ بُوْدونِ لَشْكِرِ خُو نِجَاتِ پِيْدَا نَمُونِه

و يِگِ مُبارِزِ امِ بِخاطِرِ قُوْتِ كَلوِيِ خُو خِلاصِيِ پِيْدَا نَمُوْكَنِه؛

۱۷ اُمِيْدِ كَدوِ دَ اَسِپِ جِنْگِيِ بَلْدِهِ پِيروزيِ بِيِ فَايْدِه اَسْتِه،

چُونِ قَدْ قُوْتِ كَلَوْنَ خُوْ اَوْ نَمِيْتَنَهْ كِهْ كَسِ رِهْ نِجَاتِ بَدِيَهْ؛

۱۸ يَقِيْنًا چِيْمِ خُداوَنْدِ دَ بَلِهْ كَسَايِ اَسْتَهْ كِهْ اَزُوْ تَرْسِ دَرِهْ،

دَ بَلِهْ كَسَايِ كِهْ اُمِيْدِ شِيْ دَ رَحْمَتِ اَزُوْ يَهْ،

۱۹ تا جَانِ اَزُوا رِهْ اَزِ مَرْگِ خِلاصِيْ بَدِيَهْ

و اُوْنَا رِهْ دَ غَيْتِ قَحْطِيْ زِنْدَهْ نِگَاهْ كُنَهْ.

۲۰ جَانِ مَوْ چِيْمِ دَ رَاهِ خُداوَنْدِ اَسْتَهْ؛

اَوْ مَدَدْگَارِ و سِيْرِ مَوْ اَسْتَهْ.

۲۱ اَمْزِيْ خَاْطِرِ دِلِ مَوْ دَ حُضُوْرِ اَزُوْ خَوْشِيْ مُوْنَهْ،

و مَوْ دَ نَامِ مُقَدَّسِ اَزُوْ تَوَكَّلِ دَرِيْ.

۲۲ خُداوَنْدَا، بِيْلِ كِهْ رَحْمَتِ تُوْ دَ بَلِهْ مَوْ بَشَهْ،

اَمْوْ رَقْمِ كِهْ اُمِيْدِ مَوْ دَزْتُوْ يَهْ.

دَ وَصْفِ خُوْبِيْ خُداوَنْدِ

زِيُوْرِ دَاوُوْدِ. اَزِ وَخْتِيْ كِهْ اَوْ خُوْدِ رِهْ دَ حُضُوْرِ اَبِيْمَلِكِ دِيُوْنَهْ اَنْدَخْتِ و

أَبِيْمَلِكْ أُو رِه اَز پِيش خُو هَي كَد و اُو رِفْت.

۳۴ خُداوند رِه دَ هَر زَمَان سِتائِش مُونم؛

حَمْد-و- ثَنائِ اَزُو هَميشه دَ زِبُون مِه يَه.

۲ جَان مِه دَ خُداوند اِفْتخار مُونه؛

بِيل كِه اَدْمائِ مُسْكِين بَشْنَوِه و خَوْشِي كُنِه.

۳ بَزْرُكِي خُداوند رِه قَد اَزْمِه اِعْلان كُنيد

و بِيِيد كِه نَامِ اَزُو رِه يِجْجاي سِتائِش كِنِي.

۴ ما خُداوند رِه طَلَب كُدْم و اُو دُعائِ مَرِه قَبُول كَد

و مَرِه اَز تَمامِ تَرَس هائِ مِه خِلاص كَد.

۵ اُونَا سُونِ اَزُو تَوْخ كَد و چِيْمائِ اَزُوا رَوْشُو شُد

و رُوي هائِ اَزُوا شَرْمِنْدِه نَشُد.

۶ اَمِي مُسْكِين نالِه-و- فَرِياد كَد و خُداوند آواز شِي رِه شَنِيد

و اُو رِه اَز تَمامِ مُشْكِلات-و- سَخْتِي شِي نِجَات دَد.

۷ مَلائِكِه خُداوند دَ كَرْدِ كَسائِ خِيْمِه مِيْزَنِه كِه اَز خُداوند تَرَس دَرِه،

و اُونَا رِه خِلاصِي مِيْدِيَه.

۸ آزمایش کُنید و بِنِگَرِید که خُداوند نیکو آسْتَه؛

نیک دَ بَخْتِ کَسی که دَزُو پناه مُویره.

۹ آی مُقَدَّسین خُداوند، ازو بَتَرَسِید،

چُون کَسای که ازو ترس دَره دَ هیچ چیز مُحتاج نَمُوشه.

۱۰ حتی شیرای غُران مُحتاج و گُشنه مُوشه،

لیکن کَسای که دَ طلب خُداوند آسْتَه، هیچ چیز خُوب کمبُود نَدَره.

۱۱ آی بچکِچا، بیید و دَزمه گوش بدید

تا ما دَ زَشْمُو ترسِ خُدا ره تعلیم بَدَم.

۱۲ کی دَ مینکل شُمو آرزوی زندگی دَره

و خوشدارِ روزای کلونِ زندگی آسْتَه تا از خُوبی برخوردار شُنه؟

۱۳ اُو باید زیون خُوره از بدی نگاه کُنه

و لَبای خُوره از گُفتونِ توره پُر فریب؛

۱۴ از بدی دُوری کُنه و نیکی کُنه،

دَ طلبِ صُلحِ بَشه و پُشت شی بگرده.

۱۵ چیمای خُداوند دَ بَله آدمای عادل آسْتَه

و گوشای شی سُون ناله-و- فریادِ ازوا.

^{۱۶} رُوی خُداوند دَ ضِدِ آدَمایِ بَدکارِ اَسْتَه

تا یاد-و- بُودِ ازوا ره از رُوی زمی ریشه کَن کُنه.

^{۱۷} و ختیکه آدَمایِ عادِلِ ناله-و- فریادِ مُونه،

خُداوند آوازِ ازوا ره مِیْشَنَوَه

و اُونَا ره از تمامِ مُشْکِلاتِ-و- سختی های ازوا خلاصِ مُونه.

^{۱۸} خُداوند نَزْدِیکِ آدَمایِ دِلِ مِیدَه یَه

و کسای ره که روحاً ضَرِبَه خورده، نِجاتِ مِیدَه.

^{۱۹} رَنج-و- مُصِیْبِتِ آدَمِ عادِلِ کَلو اَسْتَه،

لِیکِن خُداوند اُو ره از پگ شی خلاصی مِیدَه.

^{۲۰} اُو پگِ اسْتُغونای شی ره حِفْظِ مُونه

که حتّی یکی ازوا ام مِیدَه نَمُوشَه.

^{۲۱} آدَمِ شَرِیرِ ره شَرارَتِ نَابُودِ مُونه

و کسای که از آدَمِ عادِلِ بَد بُیره، محْکُومِ مُوشَه.

^{۲۲} خُداوند جانِ خِدْمَتگَرایِ خُو ره باز خَرِیدِ مُونه؛

و هیچ کُدمِ امزُو کسا که دزُو پناه میگیره، محکوم نموشه.

طلبِ کومک از خُداوند دَ خِلافِ دُشمننا

زبُورِ داؤود.

۳۵ آی خُداوند، قد کسای مُخالفَت کُو که قد ازمه مُخالفَت مُونه

و قد کسای جنگ کُو که قد ازمه جنگ مُوکنه.

۲ سِپرِ کُته و سِپرِ ریزه ره بگير

و دَ کومک مه باله شو.

۳ نيزه و تَوَر خُو ره بُر کُو

و دَ دَم رُوی کسای که مَره دُمبال مُونه ایسته شو؛

دَ جان مه بگي: ”نجات دهنده تُو ما اَستُم.“

۴ کسای که قَصَدِ گِرفتونِ جان مَره دَره،

بیل که شرمنده و رسوا شنه؛

کسای که دَ ضِدِ مه تَوَطيه مُونه،

بیل که پس بگرده و خجل-و-سرخم شنه.

٥ بیل که اونا رقمِ کاه دَ دَمِ بادِ بَشه

و ملایکه خُداوند اونا ره هَی کُنه.

٦ بیل که راهِ ازوا تریک و لَخشندک بَشه

و ملایکه خُداوند اونا ره دُمبال کُنه،

٧ چراکه اونا بَدُونِ دَلیلِ دَ سِرِ راهِ مه دام ره دَ مَنه چاه تاشه کد؛

اونا بَدُونِ سَبَبِ بَلَدِه گِرِفْتونِ جان مه چاه کُند.

٨ بیل که تباهی بے خبر دَ بَلِه ازوا بییه

و اونا دَ دامی که بَلَدِه ازمه تاشه کده، گِرِفْتار شُنه؛

بیل که اونا دَ چنگِ تباهی اُفتده نابُود شُنه.

٩ اوخته جان مه دَ حُضُورِ خُداوند خوشی مُونه

و بَلَدِه نجات از جانبِ ازو خوشحال مُوشه.

١٠ تمامِ استُغونای مه مُوگیه:

”ای خُداوند، کی رقمِ ازتو اَسته؟

تُو آدمِ مَظْلُومِ ره از دِستِ کسایِ خلاصِ مُونی که ازو کده زور تُو یه،

و آدمِ مُسکین و بیچاره ره از دِستِ کسایِ که او ره غارت مُونه.“

۱۱ شاهدای کینه‌توز باله موشه

و از مه چیزای ره پُرسان مونه که ما خبر ندرُم.

۱۲ اونا جوابِ نیکی مَره قد بدی میدیه

و جان مَره نومید-و-درمنده مونه.

۱۳ لیکن وختیکه اونا ناجور موشد،

ما پلاس مَپوشیدم؛

ما جان خُو ره قد روزه گرفتو رنج میددُم.

و غَیتیکه دُعای مه بے جواب پس میمد،

۱۴ ما ماتم کده مورفتُم،

رقمی که موگفتی بلده دوست یا برار خُو ماتم موکنم؛

و مثل کسی که بلده آبه خُو سوگواری مونه، از شِدَّتِ غَم خَم موخوردُم.

۱۵ لیکن وختیکه ما اُفتدُم،

اونا خوشحالی کده دَ گرد مه جم شد،

امو آدمای بے پاس دَ بله مه جم شد

کسای که بلده مه ناشنخته بود، بدون دمراسی مَره تکه-و-پاره کد.

۱۶ اُونَا مِثْلِ آدْمَايِ بِي وَقَارِ كِه دَ مِهْمَانِي هَا رِشْخَنْدِي مُوَكْنِه،

دَ بِلِه مِه دَنْدُوخِي كِد.

۱۷ يَا مَوْلَا، تَا چِي وَخْتِ اِي حَالْتِ رِه تُوخِ مُونِي؟

جَان مَرِه اَز شَرِّ اَزْوَا خَلَاصِ كُو

و زَنْدِگِي مَرِه اَز چَنْگِ شِيرَايِ غُرَان.

۱۸ اُوخْتِه مَا تُو رِه دَ مِينْکَلِ جَمَاعَتِ کْتِه شُکْر-و-سِيَاَسِ مُونِم

و دَ بَيْنِ مَرْدُمِ کَلُو حَمْد-و-تْنَايِ تُو رِه مُوگِيم.

۱۹ نِيلِ كِه دُشْمَنَايِ خَاينِ مِه دَ بِلِه مِه خُوَشِي كُنِه

و كَسَايِ كِه بِي دَلِيلِ اَز مِه بَدِ مُوْبِرِه، دَ بِلِه مِه چِشْمَكِ بَزْنِه،

۲۰ چِرَاكِه اُونَا اَز صُلْح-و-صِفَا تَوْرِه نَمُوگِيه،

بَلَكِه دَ ضِدِ كَسَايِ كِه دَ زَمِي آرَامِ اَسْتِه،

تَوْرِه هَايِ پُرِ اَز حِيْلِه-و-مَكْرِ مِيَسَنْجِه.

۲۱ اُونَا دَانِ خُو رِه دَ ضِدِ مِه كْتِه وَاَز كَدِه مُوگِيه:

”هَه هَه! چِيْمَايِ مَو دِيْدِه.“

۲۲ اِي خُدَاوَنْدِ، تُو كَارِ اَزْوَا رِه دِيْدِي،

چُپ نَشی!

یا مولا، از مه دُور نَبَش!

۲۳ وِرخی و دَ دِفاعِ مه باله شو،

آی خُداوند، خُدای مه، دَ داد مه بَرَس!

۲۴ آی خُداوند، خُدای مه، دَ مُطابقِ عدالت خُو مَره دَ حق مه بَرَسَن.

و نیل که اونا دَ بِلَه مه خوشی کُنه.

۲۵ نیل که اونا دَ دِل خُو بُگیه: ”اینه، مو دَ آرزوی خُو رَسیدی!“

نیل که بُگیه: ”مو اُو ره قُورت کدی!“

۲۶ کسای که بخاطرِ بلا-و-مُصیبت مه خوشی مُونه،

بیل که پگِ ازوا شرمینده و خجلِ شنه؛

کسای که خود ره دَ بِلَه مه کُنه کُنه مُونه،

بیل که قد شرم و رسوایی پوشنده شنه.

۲۷ کسای که دَ آرزوی عادلِ حساب شُدون مه اَسته،

بیل که آوازِ خوشی بُر کُنه و خوشحال بَشه،

و دایم بُگیه: ”خُداوند بزرگ اَسته

که از سلامتی خدمتگار خُو خوشحال موشه.

^{۲۸} اوخته زبون مه عدالت تُو ره بیان مونه

و حمد-و- ثنای تُو ره تمام روز مَوگيه.

راهِ بدکارا و فیض-و- رَحمتِ خُدا

بلده سردسته خاندنه ها. زبور داؤود خدمتگار خُداوند.

^{۳۶} ۱ خطای آدمِ شریر از مغزِ دِلِ ازو بے داد مونه؛

ترسِ خُدا دَ پیشِ چیمای ازو نییه.

^۲ چون او خود ره دَ نظر خُو تعریف-و- توصیف مونه،

دَ اندازه که گناهِ شیِ بلده ازو معلوم نموشه تا از شیِ بد بُبره.

^۳ تورای دانِ ازو شرارت و حيله-و- مکر آسته؛

او کارِ عاقلانه و انجامِ دونِ کارِ نیک ره ایله کده.

^۴ او دَ جاگه خُو نقشه های بد میکشه؛

و راهی ره پیشِ گرفته که خوب نییه.

او از شرارت بد نموبره.

۵ آی خُداوند، رَحمتُ تُو تا آسمونا مِیرسه

و وفاداری تُو تا آوُر ها.

۶ عدالت تُو رقمِ کوه های قیل آسته

و قضاوت تُو مثلِ غُوجی های کُته.

آی خُداوند، تُو انسان و حیوان ره د پناه خُو نگاه مونی.

۷ آی خُدا، رَحمت تُو چِیقَس با آرزش آسته.

بَنی آدم د زیر سایه بال های تُو پناه مِیگیره؛

۸ از نِعمتِ پَریمونِ خانِه تُو سیر مُوشه

و تُو از دریای خوشی های خُو دزوا وُچیدلجی مونی.

۹ چُون چِشمِه حیات د پیشِ از تُو یه

و د وسیله نُورِ از تُو مو نُورِ حیات ره مینگری.

۱۰ رَحمت خُو ره بلده کسای که تُو ره مینخشه اِدامه بدی

و عدالت خُو ره بلده کسای که دلِ راست آسته.

۱۱ نیل که پای آدماي کبری-و-مغرور مره لَغه کُنه

یا دِستِ آدماي شَریر مره هِي کُنه.

^{۱۲} اونه، آدمای شریر۔ و۔ بدکار اُفتده!

اونا تاه اندخته شُده و توانایی باله شُدو ره ندره.

سرنوشتِ آدمای شریر و آدمای نیک

زیور داؤود.

^{۳۷} ۱ بخاطرِ آدمای شریر خود ره رنجور نکو

و حسدِ بدکارا ره نخور،

^۲ چراکه اونا د زودی رقم علف پژمرده موشه

و مثل گیاهِ سوز، خشک.

^۳ د خداوند توکل کو و نیکی کو؛

د سرزمینِ خو جای۔ د۔ جای شو و وفاداری ره نگاه کو.

^۴ اوخته از حضورِ خداوند لذت موبری،

و او آرزو های دل تو ره دزتو میدیه.

^۵ راه۔ و۔ طریق خو ره د خداوند تسلیم کده

دزو توکل کو و او دست د کار موشه.

۶ اَوْ عَدَالَتُ تُو رِه مِثْلِ رُوشَنِي صُبْحِ بَرَمَلَا مُونِه

و حق بُودون تُو رِه رِقْمِ آفَتُو چاشت اَلِّي.

۷ دَ حُضُورِ خُداوند چُپ-و-آرام بَش

و قد صَبَر-و-حَوَصِلِه اِنْتِظارِ شِي رِه بَكْش.

بِخاطرِ كَسِي كِه دَ راه-و-طَرِيقِ خُو كَامِيَابِ اَسْتِه،

و نَقْشِه هَايِ شَرِيْرانِه خُو رِه عَمَلِي مُونِه، رَنْجُورِ نَشُو.

۸ از قار دُوري كُو و غَضَبِ رِه ايله بدِي.

خود رِه رَنْجُورِ نَكُو،

چراكِه سُونِ شَرارَتِ مُويرِه.

۹ چُونِ مَرْدُمَايِ بَدكارِ نَابُودِ مُوشِه،

ليكنِ كَسَايِ كِه دَ اُمِيْدِ خُداوندِ اَسْتِه، وارِثِ زَمِيِ مُوشِه.

۱۰ بعد از يگِ زمانِ كوتاه، اَدَمِ شَرِيْرِ دِيگِه و جُودِ نَمِيْدَشْتِه بَشِه؛

و هَرچِيَقَسِ كِه اُو رِه بِيالِي، پيدا نَمُوشِه.

۱۱ مَگَمِ اَدَمَايِ حَلِيْمِ وارِثِ زَمِيِ مُوشِه،

و از پَرِيْمُونِيِ صُلْحِ-و-سَلامَتِيِ لَذَتِ مُويرِه.

۱۲ آدمِ شَرِیر دَ ضِدِ اَدَمِ عَادِلِ تَوَطِیهِ مُونِه

و دَ بَلِه شِی دَندُوخِی مُوکنِه؛

۱۳ لیکِن خُداوند دَ بَلِه اَدَمِ شَرِیر خَنده مُونِه،

چُون اُو مینگره که روزِ بازخاستِ ازُو مییه.

۱۴ آدَمایِ شَرِیر شمشیر ره میکشه

و گَمو ره خَم میدیه،

تا مردُمایِ غریب و مُحْتَاج ره تاه پورته کُنه

و آدَمایِ ره که دَ راهِ راست مورِه، دَ قتلِ بَرَسَنه.

۱۵ لیکِن شمشیرایِ ازوا دَ دِلِ خودون شِی دَر مییه

و گَمونایِ ازوا میده مُوشه.

۱۶ داراییِ کمِ یگِ اَدَمِ عَادِلِ بَهرتِ اَسته

از مال-و-دولتِ پگِ شَرِیرو.

۱۷ چُون بازویِ آدَمایِ شَرِیر میده مُوشه،

لیکِن خُداوند پُشتیوانِ آدَمایِ عَادِلِ اَسته.

۱۸ خُداوند از روزایِ آدَمایِ عَادِلِ باخبر اَسته

و میراثِ ازوا اَبَدی اَسْتَه.

^{۱۹} اُونَا دَ زَمَانِ بَلَا-و- مُصِیْبِتِ شَرْمِنْدَه نَمُوشَه؛

و دَ روزای قحطی خوراکِ پَریمو دَرَه،

^{۲۰} لیکِن آدَمای شَریر نَابُود مُوشَه،

و دُشْمَنای خُداوند رَقْمِ نُورِبَنْدِی عِلْفَجْرَهَا زُودْگُذْر اَسْتَه که از بَین موره،

اُونَا مِثْلِ دُودِ اَلّی گُم مُوشَه.

^{۲۱} آدَمِ شَریر قَرْضِ مِیگِیرَه و پَس نَمِیدِیَه،

لیکِن آدَمِ عَادِلِ سَخی اَسْتَه و بَخْشِشِ کَدَه موره،

^{۲۲} کَسای که از خُداوند بَرکَتِ پَیدا مُونَه، و اَرِثِ زَمی مُوشَه،

ولِے کَسای رَه که خُداوند نَالْتِ مُونَه، اُونَا نَابُود مُوشَه.

^{۲۳} اگَه خُداوند از رَاه-و- طَرِیقِ یگِ آدَمِ خُوشِ بَشَه،

قَدَمِ هَای اَزو رَه مُسْتَحْکَم-و- اُسْتَوَار مُونَه؛

^{۲۴} هَرچِیْقَسِ که اُو بُوْفْتَه، سَرِنِگُونِ نَمُوشَه،

چِرَاکَه خُداوند دِستِ اَزو رَه مِیگِیرَه.

^{۲۵} مَا جُوانِ بُوْدُمِ و اَلّی پِیرِ اَسْتُمِ

و ما هرگز ندیدیم که آدمِ عادلِ پُرمُشت شده بشه

و اولادای شی نان گدایی کده بشه.

^{۲۶} او همیشه سخاوتمند آسته و قرض میدیه؛

و اولادای ازو مایه برکت آسته.

^{۲۷} از بدی دور شو و نیکی کو؛

اوخته تا ابد باقی مومنی،

^{۲۸} چراکه خداوند انصاف ره دوست دره

و مومنین خو ره ایله نمیدیه.

اونا تا ابد محفوظ آسته،

لیکن نسلِ آدمای شریر قطع موشه.

^{۲۹} آدمای عادل وارثِ زمی موشه

و تا ابد دز شی زندگی مونه.

^{۳۰} دانِ آدمِ عادلِ حکمت ره بیان مونه

و زیونِ ازو د انصاف توره مویه.

^{۳۱} شریعتِ خدای آدمِ عادلِ دِ دلِ شی آسته؛

امزی خاطر پایای ازو نَمیلَخشه.

۳۲ آدمِ شَریر دَ گیتِه آدمِ عادِل اَسته

و قَصِدِ کُشتون شی ره دَره،

۳۳ لیکن خُداوند اُو ره دَ دِسْتِ آدمِ شَریر ایلِه نَمونه

و غَیْتیکه دَ محاکمه اُورده شُد، ام نَمیله که محکوم شُنه.

۳۴ دَ خُداوند اُمید کُو و راه-و-طریقِ ازو ره نِگاه کُو

و اُو تُو ره وارِثِ زمی جور کده سرِبلند مونه؛

اوخته تُو نابودی آدمای شَریر ره مینگری.

۳۵ ما یگ آدمِ شَریر و ظالم ره دیدم؛

که رقمِ دِرختِ سُوژ خود ره برتُو و بلند کده مورفت،

۳۶ لیکن اُو از بَین رفت و دیگه وجود نَدشت.

هرچیقَس که اُو ره پالیدم، اُو پیدا نَشُد.

۳۷ آدمای بے عیب ره توخ کُو و آدمای راستکار ره بِنگر،

چُون عاقِبَتِ ازوا صلح-و-سلامتی اَسته.

۳۸ لیکن آدمای خطاکار پگ شی نابود موشه

و عاقبتِ آدمای شریر نابودی آسته.

۳۹ نجاتِ آدمای عادلِ از طرفِ خداوندِ مییه؛

أو دَ غَیْتِ مُشْکِلَاتِ-و- سَخْتِ بَلَدِهِ ازوا قلعهِ مُسْتَحْکَمِ آسته.

۴۰ خداوندِ دزوا کومکِ مونه و اونا ره خلاصی میدیه؛

اونا ره از چنگِ مردُمایِ شریرِ خلاصِ مونه و اونا ره نجاتِ میدیه،

چراکه اونا دَ خداوندِ پناهِ مویه.

دُعایِ آدمِ رنجِ دیده

زبُورِ داؤود، بَلَدِهِ جَلْبِ تَوَجِّهِ خُدا.

۳۸ آیِ خداوند، دَ غَیْتِ قارِ خُو مَرِه سرزَنشِ نُکُو

و دَ وختِ غَضَبِ خُو مَرِه اِصْلَاحِ نُکُو.

۲ چراکه تیرایِ تُو دَ جانِ مهِ دَرآمده

و دِستِ تُو دَ بِلِهِ مهِ تاهِ شُدِه.

۳ بخاطرِ قار-و- غَضَبِ تُو صِحْتَمَنْدِیِ دَ جِسمِ مهِ نِیَسْتِه؛

نه امِ سلامتیِ دَ استغونایِ مهِ بخاطرِ گناهِ هایِ مه.

۴ چُون گُناه های مه از سر پَریده

و رَقْمِ بارِ گِرَنگ از زور مه کده گِرَنگَتَر شُدِه.

۵ بخاطرِ لَوڈگی مه

زَخمای مَرِه چِرگ و رِیم گِرِفْتِه.

۶ ما خَم خورَدیم و بیخی دُوَقَد شُدیم؛

تمام روز ماتم کده میگردم،

۷ چراکه کمر مه پُر از دَرْد-و-سوزش شُدِه

و صِحْتَمَنْدی دَ جِسْم مه نِیستِه.

۸ تَوان دَزْمه نَمَنده و ما بیخی جَوَجو شُدیم؛

ما بخاطرِ ناآرامی دِل خُو ناله-و-فِغان مُونم.

۹ یا مَولا، تمام آرزو های مه دَ پِیشِ نَظَر تُو اَسْتِه؛

آه-و-ناله مه از تُو تاشه نییه.

۱۰ دِل مه مِیْتِپِه، قُوْت مه از مه رَفْتِه؛

و حتّی روشنی چیمای مه ام دَز مه نَمَنده.

۱۱ دوستا و حتّی رِفِیقای مه از خاطرِ زَخْم های مه خود ره گوشه میگیره

و همسایه‌گون مه دُور ایسته مُوشه.

۱۲ کسای که قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مَره دَره، دام میله،

کسای که دَ تلاشِ ضَرَرِ رَسَندو دَزمه یه، دَ باره نَابُودی مه توره مُوگیه

و تمامِ روز دَ فِکْرِ خِیانتِ کدو آسته.

۱۳ لیکن ما رقمِ آدمِ کَرِ نَمِیشتنُوم،

و رقمِ آدمِ گُنگه توره نَموگیم.

۱۴ ارے، ما مِثِلِ کسی شُدیم که نَمِیشتنوه

و دَ زبونِ شی کُدامِ جوابِ نییه.

۱۵ لیکن آی خُداوند، ما چیم دَ راهِ ازتو آستم،

و تو، آی خُداوند، خُدای مه، دُعای مَره قَبُولِ مونی.

۱۶ چُونِ ما قد خُو گُفتُم: ”نَشْنه که اونا دَ بِلَه مه خوشی کُنه،

و غَیْتیکه پای مه مِیْلَخشه خود ره دَ بِلَه مه کُنه کُنه کُنه.“

۱۷ چُونِ نَزْدِیکِ آسته که بُفتم

و دَرْد-و-رَنجِ مه همیشه قد مه آسته.

۱۸ ما گُناهِ خُو ره اِقْرارِ مُونم

و بخاطرِ خطایِ خُو غَمگیِ اَسْتُم.

۱۹ دُشمنایِ مه قَوی و زورْتو اَسْتِه

و کسایِ که بِدُونِ دَلیلِ از مه بَد مُویره کَلو یِه.

۲۰ اْمُو کسا که دَ عَوَضِ نیکیِ مه بَدیِ مونه،

اُونَا دَ خِلافِ مه اَسْتِه، فقطِ بخاطریِ که پُشتِ نیکیِ میگردُم.

۲۱ خُداوندا، مَرِه ایلِه نَکُو!

اَی خُدایِ مه، از مه دُور نَبَش!

۲۲ بَلدِه کومکِ مه عَجَلِه کُو،

یا مولا، که نِجاتِ دِهِندهِ مه اَسْتی.

زندگیِ اِنسانِ پُر از رنجِ و زودگذرِ اَسْتِه

بَلدِه یِدوتُونِ سَرِدِسته خاِندهِ ها. زُبورِ داؤود.

۳۹ ' ما قَد خُو کُفْتُم: "فِکْرِ خُو رِه سُونِ راه-و-رفتارِ خُو میگیرُم

تا قَد زبونِ خُو گُناهِ نَکُنم؛

ما دانِ خُو رِه قَد لَغامِ اِدارهِ مُونم

تا وختیکه آدمای شریر دَ نزدیک مه بَشه.

۲ ما چپ و آرام بوډم،

و توره خوب ام نموگفتم،

ولے درد-و-رنج مه کلو شد

۳ و دل مه دَ سینه مه در گرفت.

وختیکه چورت میزدُم، آتِش الَنگه مُوکد؛

اوخته دَ زبو آمده گفتم:

۴”خداوندا، آخرِ زندگی مره بلده مه معلومدار کو

و تعدادِ روزای عُمر مره؛

بیل که بدنم که زندگی مه چیس زودگذر آسته.

۵ تو روزای زندگی مره یگ قریش جور کدے و بس،

و عُمر مه دَ نظر تو هیچ آسته.

واقعا که عُمر هر انسان کلوتر از یگ نفس کشیدو نییه. سِلاه.

۶ یقیناً انسان سایه آسته که درگذره،

اونا بے فایده تپ-و-تلاش مونه؛

اُونَا مال-و-دارایی جَم مُونَه و نَمیدَنه که کِی صَاحِب شِی مُوشَه.

۷ و آلی، آئی خُداوند، ما چیم دَ راهِ چِیزخِیل بَشُم؟

اُمید مه دَزتُو یَه.

۸ مَرَه از چَنگِ پَگِ خَطاهای مه خِلاص کُو

و مَرَه رِیشخندِ آدَمای لَوڈَه جُور نَکُو.

۹ ما گَنگَه شُدیم و دان خُورَه واز نَمیتنم،

چُون تُو ای کار ره کدی.

۱۰ بَلا-و-مُصِیبت خُورَه از مه دُور کُو؛

ما از ضَرِبَه های دِست تُو از بَین مورم.

۱۱ تُو اِنسان ره بخاطرِ گُناهِ شِی قَد جَزَا ها سرزَنش مونی

و چِیزای دوست-دَشتنی شِی ره مِثَلِ کویَه اَلّی مُوخوری.

یقیناً که عُمَرِ هر اِنسان کَلوتر از یَگ نَفَس کَشیدو نییه. سِلاه.

۱۲ خُداوند، دُعای مَرَه بَشنو

و دَ ناله-و-فَریاد مه گوش بدی.

آو دیدَه مَرَه نادیدَه نگیر،

چُونِ مَا دَ پِيش تُو رِقْمِ يَگِ مِهْمُو اَسْتُم

و رِقْمِ يَگِ مُسَاْفِرِ، مِثْلِ بَابِهْ كَلُونَايِ خُو.

^{۱۳} نِگَاهِ خَشْمِ اَلُوْدِ خُو رِهْ اَزْ مِهْ دُوْر كُو تَاكِهْ مَا بَسْمِ لِبَخَنْدِ بَزْنَمِ،

پِيش اَزِي كِهْ اَزْ دُنْيَا بُوْرْمِ و وُجُوْدِ نَدَاَشْتِهْ بَشْمِ.“

خُداوَنْدِ دَ دَاْدِ خِدْمَتْگَارِ خُو مِیْرَسِهْ

بَلْدِهْ سَرْدِسْتِهْ خَاِنِنْدِهْ هَا. زَبُوْرِ دَاوُوْدِ.

^{۱۴} مَا قَدْ صَبَرِ-و- حَوْصِلِهْ چِیْمِ دَ رَاهِ خُداوَنْدِ شِشْتَمِ

و اُو دَزْمِهْ مَائِلِ شُدِهْ نَالِهْ-و- فَرِیَادِ مَرِهْ شِنِیْدِ.

^۲ اُو مَرِهْ اَزْ چَاِهْ نَابُوْدِي بُرْ كَدْ

و اَزْ مَنِهْ كَلِ-و- لِي كَشِیْدِ

و پَايَايِ مَرِهْ دَ بَلِهْ قَاْدِهْ اِیْشْتِهْ

قَدَمِ هَايِ مَرِهْ مُسْتَحْكَمِ كَدْ.

^۳ اُو سَرُوْدِ نُو دَ دَاْنِ مِهْ اَنْدَخْتِ،

سَرُوْدِ سِتَايِشِ خُدايِ مَوْرِهْ.

غَدْرَ كَسَا اِیْ چِیْزَا رِه دِیْدِه تَرَس مُوْخُورِه

و تَوَكَّلْ خُوْرِه دَ خُدَاوَنْد مُوْنِه.

نِیْک دَ بَخْتِ اَدْمِیْ کِه دَ خُدَاوَنْد تَوَكَّلْ دَرِه

و سُوْن اَدْمَایْ کِبْرِیْ-و-مَغْرُوْر نَمُورِه،

سُوْن کَسَایْ کِه اَز دَرُوْغ پِیْرُوْیْ کَدِه گُمْرَاه مُوْشِه.

اَیْ خُدَاوَنْد، خُدَایْ مِه، کَارَایْ عَجِیْب کِه تُو کَدِیْ غَدْرَ کَلُو اَسْتِه،

اَمْچُنَان فِکْرَایْ کِه بَلَدِه اَز مُو دَرِیْ؛

هِيْچ کَس قَدْ اَز تُو بَرَابَرِیْ نَمِیْتْنِه.

اِگِه مَا بَخَايْم کِه کَارَایْ تُو رِه بِيَان کَدِه دَ بَارِه اَز وَا نَقْل کُنْم،

اُوْنَا اَز حِسَاب بُر اَسْتِه.

تُو دَ قُرْبَانِیْ و هَدِيَه دِلچَسْپِیْ نَدَرِیْ

و اَز مِه قُرْبَانِیْ سُوخْتَنِیْ و قُرْبَانِیْ گُناهِ طَلَب نَكْدِیْ،

بَلَكِه گُوْشَايْ مَرِه وَاز کَدِیْ.

اُوخْتِه گُفْتُمْ: ”اِيْنِه، مَا حَاضِرِ اَسْتُمْ.

دَ طُوْمَارِ نُوْشْتِه هَايْ مُقَدَّس دَ بَارِه مِه نُوْشْتِه شُدِه:

^۸ خوشی مه د انجام ددونِ خاست۔ و۔ اراده از تو یه، آی خدای مه؛

شریعت تو د دل مه نوشته یه.

^۹ ما خوشخبری عدالت ره

د مینکل جماعت کته اعلان کدیم؛

اینه، ما لب های خو ره بند نکدیم،

تو میدنی، آی خداوند.

^{۱۰} ما عدالت تو ره د دل خو تاشه نکدیم،

بلکه از وفاداری و نجات تو توره گفتیم

و رحمت و راستی تو ره از جماعت کته پوشیده نگاه نکدیم.

^{۱۱} آی خداوند، رحمت خو ره از مه دریغ نکو؛

بیل که محبت و وفاداری تو دایم از مه حفاظت کُنه،

^{۱۲} چراکه بلاهای بے حساب گرد مره گرفته؛

گناهای مه مره د چنگ خو گرفته و ما دیده نمیتنم،

گناه های مه از مویای سر مه کده کلو یه،

دل مه از حال رفته.

۱۳ آی خُداوند، از رُوی لُطف خُو مَرِه خلاصی بَدی؛

خُداوندا، دَ کومک مه عَجَلَه کُو.

۱۴ کسای که قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مَرِه دَرِه تا اُو ره نَابُود کُنِه،

بیل که پگِ ازوا شرمِنده و سرخَم شُنِه؛

کسای که مَیل دَرِه دَزمه ضَرَرِ پَرَسَنِه،

بیل که عَقَبِ نِشینی کده رَسوا شُنِه.

۱۵ کسای که دَ بِلَه مه هَه هَه مُونه

بیل که از شرمِندگی دَ گور دَرِ بییه.

۱۶ لیکن کسای که دَ طَلَبِ از تُو یِه،

پگ شی دَ حُضُورِ تُو خوشی کُنِه و خوشحال بَشِه؛

کسای که نِجاتِ تُو ره دوست دَرِه،

دایم بَگیه: ”خُداوند بزرگ اَسْتِه!“

۱۷ لیکن ما غریب و مُحتاج اَسْتُم،

یا مَولا، دَ فِکَرِ مه بَش.

تُو مَدَدگار و نِجات دِهِنده مه اَسْتی؛

دیر نکو، آی خدای مه.

دُعای آدمِ ناجور

بلده سردسته خاننده ها. زیور داؤود.

۴۱ نیک د بخت کسی که د فکر آدمای غریب آسته؛

د روز بلا-و-مصیبت خداوند او ره نجات میدیه.

۲ خداوند ازو محافظت موکنه و او ره زنده نگاه مونه؛

او د زمی برکت یافته کوی موشه

و خدا او ره د آرزوی دشمنای شی تسلیم نمونه.

۳ خداوند او ره د جاگه ناجوری شی قوت میدیه

و او ره از ناجوری شی شفای کامل میدیه.

۴ ما گفتیم: ”خداوندا، د حق مه رحیم بش؛

و جان مره شفا بدی، چراکه ما د ضد تو گناه کدیم.“

۵ دشمنای مه از روی کینه د باره مه موگیه:

”او چی غیت مومره و نام شی گل موشه؟“

٦ وختیکه د پُرسیدون مه مییه، تورای پوچ-و-بے فایده مَوگیه

و د دِل خُو شرارت ره جم مونه؛

غیتیکه بُرو مورِه، اُو ره نقل مونه.

٧ تمام کسای که از مه بد موبره، یگجای شُده د ضِد مه شُک شُک مَوکنه؛

و د ضِد مه توطیه مونه.

٨ اونا مَوگیه: ”یگ بلای بد د بِلِه ازو آمده؛

د جای که خاو کده دیگه هرگز باله نموشه.“

٩ حتی دوستِ جانبرابر مه که د بِلِه شی اِعتماد دشتُم

و نان-و-نمک مره مَوخورد،

اَسْتین خُو ره د ضِد مه بر زد.

١٠ لیکن تُو، آی خُداوند، د حق مه رحیم بش

و مره رُست کُو تا جزای ازوا ره بدیم.

١١ امزی ما میدنُم که تُو از مه خوش-و-راضی اَسْتی،

چُون نمیلی که دُشمون مه د بِلِه مه پیروز شُنه.

١٢ تُو بخاطرِ صداقت-و-راستی مه پُشتیوان مه بُدے

و همیشه مره دَ حُضُورِ خُو برقرار نِگاه مونی.

۱۳ حمد-و- ثنا دَ خُداوند، خُدایِ اِسْرَائیل،

از اَزَل تا اَبَدُالاباد. آمین و آمین.

بَخْشِ دَوِّم

اُمید کدو دَ خُدا دَ غِیْتِ پَرِشانی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. قَصِیْدِه بَنی قورح.

۴۲ ۱ اُمُو رِقْمِ که آهُو دَ جوی های آو شوقِ کَلو دَرِه،

اُمُو رِقْمِ، اَی خُدا، جان مه دَ شِدَّتِ دَ شوقِ اَزتُو یِه.

۲ جان مه تُشِنِه خُدا اَسْتِه، تُشِنِه خُدایِ زِنْدِه؛

چی وخت مِیْتَنَم بَیْمِ و دَ حُضُورِ خُدا حاضِر شُنَم؟

۳ اَوْدِیْدِه های مه شاو و روز خوراک مه اَسْتِه،

چراکه تمامِ روز مردُم دَز مه مُوگیه: ”خُدایِ تُو کُجا یِه؟“

۴ جان مه شِکِنجِه مُوشِه،

وختیکه اینی چیزا ره دَ یاد خُو مِیْرَم:

که چی رقم قد جماعت مورفتم

و اونا ره د خانه خدا راهنمایی موكدم،

قد آواز خوشی و شكرگزاری

د پیش روی جمعیتی که عید می گرفت.

۵ ای جان مه، چرا رنجور- و- افسرده آستی؟

چرا د وجود مه پریشان آستی؟

د خدا امید کو،

چون ما بسم او ره حمد- و- ثنا موگیم،

امو ره که نجات از حضور ازو مییه و خدای مه آسته.

۶ جان مه د وجود مه رنجور- و- افسرده یه؛

امزی خاطر از سرزمین اردن

و قلله های حرمون، از کوه مصعار

ما تو ره یاد مونم.

۷ یگ چقوری دیگه چقوری ره کوی مونه،

د وسیله صدای شرشره های او تو؛

تمامِ جلیپه ها و سیل های مُصِیبتِ تُو

از بِلِه مه تیر شُدِه.

^۸ دَ غَیْتِ رُوز، خُداوند رَحْمَتِ خُو رِه عطا مُونِه

و دَ وختِ شَاو، سُرُودِ اَزُو قد مه اَسْتِه،

دَ عِنوانِ دُعا دَ پِیشِ خُدایِ زَندگیِ مه.

^۹ دَ خُدا که قاده-و- پناهاگه مه اَسْتِه مُوگُم:

”چرا مَرِه پُرْمُشت کدِی؟“

چرا ما بخاطرِ ظُلمِ دُشمو

ماتم کده بگردم؟“

^{۱۰} وختیکه دُشمنای مه مَرِه طعنه میدیه،

اَسْتُغونای مه جَو جَو مُوشه،

چُون تمامِ رُوز دَزمه مُوگه:

”خُدایِ تُو کُجا اَسْتِه؟“

^{۱۱} اَی جان مه، چرا رنجُور-و- افسُرده اَسْتی؟

چرا دَ و جُود مه پَرِیشان اَسْتی؟

دَ خُدا اُمید کُو،

چُون ما بسم اُو ره حمد-و- ثنا مَوگیم،

اُمو ره که نجات دهنده جان مه و خدای مه آسته.

۴۳ آی خُدا، دَ داد مه برس

و از حق مه دَ برابر قوم بے خُدا دفاع کُو؛

مره از چنگِ مردمای مکار و بے انصاف خلاص کُو.

۲ چُون تُو خُدا آستی، پناهگاهِ مه.

چرا مره از حُضور خُو راندی؟

چرا بخاطرِ ظلمِ دُشمو ماتم کده بگردم؟

۳ نور و حقیقت خُو ره ریبی کُو تا مره هدایت کُنه،

بیل که اونا مره دَ کوهِ مُقدّس تُو و دَ جای بُود-و- باش تُو بُبره.

۴ اوخته ما دَ قُربانگاهِ خُدا مورم،

دَ پیشِ خُدای که منبعِ خوشی و خوشحالی مه آسته.

آی خُدا، خُدای مه،

ما تُو ره قد بَرِط سِتایش مُونم.

^۵ آی جان مه، چرا رنجور-و-افسُرده اَستی؟

چرا دَ وجود مه پَریشان اَستی؟

دَ خُدا اُمید کُو،

چُون ما بسم اُو ره حمد-و-ثنا مُوگیم،

امو ره که نجات دهنده جان مه و خُدای مه اَسته.

درخواست بَلده کومک بعد از شِکست

بَلده سردِسته خاننده ها. قَمِیده بَنی قورح.

۴۴ آی خُدا، مو قد گوشای خُو شِنیدے؛

بابه کَلونای مو دَز مو نقل کده

که تُو دَ دَورونِ ازوا چیز کار کدی،

دَ زمانِ قَدیم.

^۲ تُو قد دِستِ خود خُو مَلت ها ره بُر کدی

و بابه کَلونای مو ره دَ سرزمینِ ازوا جای-دَ-جای کدی؛

تُو قَوْمِ هَا رِه دَ مُصِيبَتِ گِرِفْتارِ كَدِي،

ليكن بابه گلونای مو ره تَرَقِي دَدِي.

۳ اونا دَ وَسِيلَه شمشيرِ خُو اِي سرزمينِ ره نَگِرِفْت،

و نه ام بازوی خودِ ازوا اونا ره پیروز کد،

بلکه دستِ راستِ و بازو و نُورِ حُضُورِ ازتو اونا ره پیروز کد؛

چراکه تو ازوا راضی بُودِي.

۴ اِي خُدا، تنها تو پادشاهِ مه اَسْتِي؛

حُکْمِ کُو که پیروزیِ هَا نَصِيبِ اَوْلَادِه يَعْقُوبِ شُنَه.

۵ دَ کومکِ ازتو مو دُشمنایِ خُو ره وادارِ مُونِي که عَقَبِ نِشِينِي کُنَه

و دَ وَسِيلَه نامِ ازتو مو مُخَالِفایِ خُو ره پايمالِ مُوکُنِي.

۶ ما دَ کَمونِ خُو تَوکَلِ نَمُونَم،

و شمشيرِ مه ام مَرِه نِجَاتِ دَدِه نَمِيتنَه؛

۷ بلکه تو مو ره از دستِ مُخَالِفایِ مو نِجَاتِ دَدِي

و کسایِ ره که از مو بَدِ مُویرِدِ شَرْمِنْدِه-و-سَرخَمِ کَدِي.

۸ تمامِ روزِ مو دَ بِلَه خُدا اِفْتخارِ مُونِي؛

و مو نام توره تا ابد ستایش مونی. سِلاه.

^۹ مگم آلی توره مور دُور پورته کدی و مور رسوا کدی

و قد لشکرهای مور دَ جنگ نموری.

^{۱۰} توره مور وادار کدی که دَ دشمو پشت گشتنده دوتا کنی

و مُخالفای مور بلده خُو وُلجه گرفت.

^{۱۱} توره مور رقم گوسپندوی جور کدی که بلده کُشتار آسته،

توره مور دَ مینکلِ مِلتِ ها تیت-پرک کدی.

^{۱۲} توره قوم خوره دَ هیچ سودا کدی

و از سودای ازوا کدم فایده نکدی.

^{۱۳} توره مور دَ پیشِ همسایه گون مور خار-و-حقیر کدی،

مایه ریشخندی و پوزخندِ کسای که دَ گرد-و-بر مور آسته.

^{۱۴} توره مور دَ مینکلِ مِلتِ ها یگ مثال جور کدی؛

مردم قوم ها سر خوره شور دده دَ بله مور خنده مونه.

^{۱۵} تمام روز رسوایی مه دَ پیشِ نظر مه آسته

و روی مه قد شرم پوشنده شده،

۱۶ بخاطرِ آوازِ کسای که طعنه میدیه و دَو میزنه،

بخاطرِ دُشمو و اِنْتِقَامِ گیرنده.

۱۷ پگِ امزیا دَ بِلِه مو آمده،

ولے مو تُو ره پُرمُشت نکدے

و دَ عهد تُو خیانت نکدے.

۱۸ دِلِ های مو پس تاو نخورده

و پایای مو از راه-و-طریقِ از تُو کج نرفته.

۱۹ ولے تُو مو ره جو جو کده

دَ جای شغال ها ایله کدی

و قد سایه مرگ پوشندی.

۲۰ اگه مو نامِ خُدای خُو ره پُرمُشت مُکدی

یا دِستای خُو ره بَلدِه دُعا سُونِ خُدای بیگنه باله مُکدی،

۲۱ آیا خُدایِ ره پی نمُبرُد؟

چُونِ اُو از رازهای دِلِ باخبر آسته.

۲۲ بخاطرِ از تُو مو تمامِ روز کُشته موشی

و رقم گوسپندوی حساب موشی که بلده کُشتار آسته.

۲۳ یا مولا، باله شو! چرا خود ره دَ خاو زدی؟

و رخی و مو ره تا ابد دُور پورته نکو!

۲۴ چرا روی خو ره تاشه مونی

و مُصیبت و مظلومیت مو ره نادیده میگیری؟

۲۵ چون جان مو دَ خاک برابر شده

و جسم مو نقشِ زمی شده.

۲۶ باله شو و دَ کومک مو بیه؛

بخاطرِ رحمتِ خو مو ره نجات بدی.

سرودِ توی شاهانه

بلده سردسته خائنده ها. دَ صوتِ «گل سوسن» خائنده شنه. قصیده بنی قورح. سرودِ عاشقانه.

۴۵ دل مه دَ وسیله کلامِ نوربند دَ تپشِ آمده؛

ما شعر خو ره دَ وصفِ پادشاه موگیم؛

زبون مه مثلِ قلمِ یگ نویسنده لایق آماده یه.

تُو دَ مینکلِ بَنی آدم نُوربندترینِ اُستی

و از لبای تُو فیضِ موباره؛

امزی خاطر، خُدا تُو ره بلده همیشه برکت دده.

آی مردِ قوی، شمشیرِ خُو ره دَ کمرِ خُو بسته کُو

که شان و شوکتِ تُو اُسته.

قد شوکت-و- جلالِ خُو پیروزمندانه پیش بورو،

دَ بله راستی، فروتنی و عدالتِ سوار شو؛

دستِ راستِ تُو بلده تُو کارای باهیبتِ یاد بدیه.

تیرهای تُو تیز اُسته؛

ملّت ها دَ تی پای تُو موفته؛

تیرها دَ دلِ دشمنای پادشاهِ در مییه.

آی مَسَحِ شُده خُدا، تَخْتِ تُو تا اَبَدُالاباد برقرار مومنه؛

تِیاقِ پادشاهی تُو تِیاقِ عدالت-و-انصاف اُسته.

تُو عدالت ره دوستِ دری و از شرارتِ بدِ موبری؛

امزی خاطر خُدا، خُدای تُو، تُو ره قد روغونِ خوشی

کَلوَتَر از رَفِیقای تُو مَسَح کده.

^۸ کالاهای تُو پگ شی دَ و سِیلِه مَر و عود و سَلِیخه خوشبوی شُدِه.

از قصر های که تَوَسُطِ عَاج تُو ره خوش مُونه.

^۹ دُخترِونِ پادشایو دَ مینکلِ خاتونوی باشرف-و-باعِزَت تُو آسته؛

دَ دِستِ راست تُو، مَلِکه قد طِلاّی اوفِیری مُزین شُدِه ایسته یِه.

^{۱۰} آی دُختر، بَشَنو و بِنِگَر و خُوبِ گُوش بَگیر:

قَومِ خُوره و خانِه آتِه خُوره پُرمُشت کُو،

^{۱۱} تا پادشاه گِرفِتارِ نَورِبنَدی تُو شَنِه.

ازی که او بادار تُو آسته، خود ره دَ برابر شی خَم کُو.

^{۱۲} مردُمِ صُورِ قد سَوَغاتِ خُومِیّه،

و آدَمایِ ثُروَتَمَنَدِ قَومِ رِضامَنَدی از تُو ره طَلبِ مُونه.

^{۱۳} دُخترِ پادشاه کَامِلاً باشِکوه-و-نُورِبنَد دَ مَنِه اُتاقِ خُو آسته

و کالایِ شیِ قد طِلاّ دِستِ دوزی شُدِه.

^{۱۴} قد کالایِ دِستِ دوزی شُدِه شی، اُو ره دَ پِیشِ پادشاه میرِه،

شاه۔ بالا های شی که دخترِ خانه آسته و از پشت ازو مییه، ام د پیش پادشاه آورده
مُوشه؛

۱۵ اونا قد خوشی و خوشحالی آورده مُوشه

و د قصر پادشاه در مییه.

۱۶ آی پادشاه، باچه های تو د جای بابہ۔ کلونای تو تکیه مُونه؛

تو اونا ره د سراسر زمی حکمرانا جور مونی.

۱۷ ما نام تو ره د تمام نسل ها مشهور موم؛

پس قوم ها تا ابد آباد تو ره تعریف۔ و۔ توصیف مُونه.

خدا پناهگاهِ مو آسته

بلده سردسته خائنده ها. از باچه های قورح. د صوتِ علاموت. سرود.

۴۶ خدا پناهگاه و قوتِ مو آسته،

مددگاری که د مشکلات۔ و۔ سختی ها همیشه حاضرِ مُوشه.

۲ پس مو ترس نموخوری، حتی اگه زمی د لرزه بییه

و کوه ها د مینکل دریاها تکان بخوره،

۳ حتی اگه آوها غرش کده قف بر کنه

و کوه ها از طُغیان شی شور بُخوره. سِلاه.

۴ یگ دریاچه آسته که جوی‌های شی دَ شارِ خُدا خوشی میره،

دَ جای بُود-و-باشِ مُقَدَّسِ حضرتِ اعلیٰ.

۵ خُدا دَ مِنْه ازو آسته، پس او تکان نَمُوخوره؛

خُدا دَ غَیْتِ روزواز شُدو دَ کومکِ ازو مییه.

۶ مَلَّتْ ها دَ شورش مییه و مَمَلکَتْ ها سرنگون مُوشه؛

خُدا آواز خُو ره بُر مونه و زمی رقمِ مُومِ او مُوشه.

۷ خُداوندِ لشکرها قد ازمو یه،

خُدا ی یعقوب پناهگاهِ مو آسته. سِلاه.

۸ بیید کارای خُداوند ره توخ کُنید،

بِنگرید که او چی خرابی ها ره دَ بِلِه زمی اُورده.

۹ او جنگ ها ره دَ سراسرِ زمی بِنْد مونه؛

کَمونا ره میده کده نیزه ها ره ٹوټه-و-پرچه مونه

و گاډی های جنگی ره دَ آتَشِ دَر میدیه.

۱۰ او مُوگیه: ”بس کُنید و بدنید که ما خُدا اَسْتُم:

مُتَعَالِ دَ مِينَكْلِ مِلَّتِ هَا

و مُتَعَالِ دَ سِرَاسِرِ زَمِي!

۱۱ خُداوندِ لَشَكْرَهَا قَدِ اَزْمُو يَه،

خُدايِ يَعْقُوبِ پِناهِگَاهِ مَوِ اَسْتَه. سِلاه.

خُدا پادشاهِ تَمَامِ زَمِي اَسْتَه

بَلَدِه سِرْدِسْتِه خَايندِه هَا. زَبُورِ خَاوَارِ قَوْرَح.

۴۷ ۱ اَيِ تَمَامِ قَوْمِ هَا، چَك - چَك كُنِيد؛

دَ حُضُورِ خُدا قَدِ اَوَازِ خَوْشِي چِيغِ بَزِينِيد.

۲ چِرَاكِه خُداوندِ مُتَعَالِ پُرْهَيْبِتِ اَسْتَه،

پادشاهِ بَزُرْگِ دَ بَلِه تَمَامِ زَمِي.

۳ اَوِ قَوْمِ هَا رِه تَابِعِ اَزْمُو كَد

و مِلَّتِ هَا رِه تِي پايِ مَوِ پُورْتِه كَد.

۴ اَوِ مِيرَاثِ مَوِ رِه بَلَدِه مَوِ اِنْتِخَابِ كَد،

كِه اِفْتِخَارِ يَعْقُوبِ اَسْتَه؛ اَوِ يَعْقُوبِ رِه دُوسْتِ دَرِه. سِلاه.

۵ خُدا دَ مینکلِ چِیغ-و- شورِ خوشی باله رفت،

اَرِی، خُداوند دَ آوازِ شیپُورِ باله رفت.

۶ سرُودِ بَخانید، بَلدِه خُدا سرُودِ بَخانید،

سرُودِ بَخانید، بَلدِه پادشاهِ مو سرُودِ بَخانید!

۷ ازی که خُدا پادشاهِ تمامِ زمی آسته،

قَصیدِه بَخانید.

۸ خُدا دَ بَلِه مَلَّتِ ها پادشاهی مونه؛

خُدا دَ بَلِه تَخْتِ مُقَدَّسِ خُو شِشْتِه.

۹ کُتِه کَلونای قومِ ها قد قومِ خُدایِ اِبْرَاهیمِ یگجای شُدِه،

چراکه حُکمرانای زمی دَ خُدا تَعَلُقِ دَرِه؛

اُو بی اندازه مُتعالِ آسته.

دَ وَصْفِ خُدا و شارِ پُرَشِکوه

سرُود. زِبُورِ خانوارِ قورح.

۴۸ خُداوند بزرگ آسته و باید کَلو سِتایش شُنِه،

دَ شَارِ خُدایِ مو، دَ کوهِ مُقَدَّسِ شی.

۲ دَ جایِ قِیلِ و نُورِیَند، که خوشیِ تمامِ زمیِ آسته،

دَ کوهِ صَهیون، دَ بِلندیِ هایِ صافون،

دَ شَارِ پادشاهِ بُزرگ.

۳ دَ مَنهِ قصرِ هایِ ازُو

خُدَا دَ عنوانِ پناهگاهِ مُستَحکمِ معروفِ آسته.

۴ اونه، پادشایو یگدست شد

و یگجایِ پیشِ اَمَد؛

۵ لیکنِ وختیکه شارِ ره دید، حَیرو مَند،

اُونا وَحَشتِ زده شد و دُوتا کد.

۶ اُونا ره لَرزه گِرِفت

و دَرِدِ شَدید، مِثلِ خاتُونیِ که مِیزیه.

۷ آیِ خُدَا، تُو کِشتیِ هایِ بندرِ تَرشیشِ ره

دَ وَسِیلِه بادِ شَرَقیِ میده کدی.

۸ اُمُو رَقمِ که مو شَنِیده بُودی،

اُمُو رُقْمِ قَدْ چِیمْ خُو دَ شَارِ خُدَاوندِ لَشکَرِ هَا دِیدِی،

دَ شَارِ خُدَایِ خُو:

خُدَا اُو رِهَ تَا اَبَدِ بَرَقَرَارِ نِگَاهِ مُونِه. سِلاَه.

۹ اَیِ خُدَا، مَو دَ مَنِه خَانِه تُو

دَ بَارِه رَحْمَتِ تُو فِکْرِ مُونِی.

۱۰ اَیِ خُدَا، رُقْمِ نَامِ تُو سِتَایشِ تُو

دَ سِرَاسِرِ زَمِی تِیتِ مُوشِه؛

دِستِ رَاسْتِ تُو پُرِ اَزِ عَدَالْتِ اَسْتِه.

۱۱ بیلِ کِه کَوِه صَهیونِ خُوشِی کَنِه

و شَارَایِ یَهُودَا خُوشِحَالِ بَشِه

بِخَاطِرِ قِضَاوَتِ هَایِ تُو.

۱۲ دَ گِرِدِ صَهیونِ بَگَرِیدِ و دَ چَارِدَوَرِ شِی قَدَمِ بَزَیدِ

بُرْجِ هَایِ شِی رِه حِسابِ کُنِید.

۱۳ سَنَگَرِ هَایِ بَلِه دِیوَالِ شِی رِه دَ دِلِ خُو نِگَاهِ کُنِید

و قِصَرِ هَایِ شِی رِه اَزِ نِظَرِ خُو تِیرِ کُنِید،

تا بتنید د نسل آینه نقل کنید

۱۴ و بگید که اینمی خدا آسته، خدای مو تا ابدالابد.

او تا دم مرگ مو، مو ره هدایت مونه.

توکل د مال-و- دولت احمقی یه

بلده سردسته خاننده ها. از بنی قورح. زیور.

۴۹ آی تمام قوم ها، ای ره بشنوید،

آی پگ باشنده های دنیا، ای ره گوش بگیرید؛

۲ عام و خاص، دولت مند و غریبا،

پگ شمو گوش بگیرید:

۳ دان مه توره های حکیمانه موهیه؛

فکرای دل مه پُر از فامیدگی آسته.

۴ گوش خو ره سون یگ مثل میگیرم؛

و توره پوشیده خو ره قد آواز بریط تشریح موم.

۵ چرا د روزای بلا-و- مصیبت بترسم،

دَ غَيْتِيكِه شَرَارَتِ خِيَانَتَكَارَا دَوْر مَرِه مِيگِيرِه،

۶ اُونَايِ كِه دَ مَال-و-دَوْلَتِ خُو تَوَكُّلِ دَرِه

و از كَلُونِي دَارَايِي خُو لَاف مِيزَنِه.

۷ يَقِينَا، هِيچِ كَسِ نَمِيْتَنِه جَانِ بَرَارِ خُو رِه بَاذِخَرِيْدِ كُنِه،

و نِه اَمِ مِيْتَنِه بَلَدِه اَزُو دَ خُدا يَغِ فِدِيَه بَدِيَه؛

۸ چِرَاكِه فِدِيَه جَانِ قِيْمَتِ اَسْتِه

و هِرْگِزِ قِيْمَتِ شِي پُورِه نَمُوشِه

۹ تا اِنْسَانِ بَلَدِه اَبَدِ زِنْدِه بُمْنِه

و قَبْرِ رِه نَنگَرِه.

۱۰ چُونِ مَو مِيْنِگَرِي كِه اَدْمَايِ حَكِيْم-و-دَانَا مَوْمُرِه

و اَمُو رَقْمِ اَدْمَايِ بِي عَقْلِ و بِي شَعُورِ اَمِ نَابُودِ مُوشِه

و مَال-و-دَوْلَتِ خُو رِه بَلَدِه دِيگَرُو اِيْلِه مِيْدِيَه.

۱۱ اُونَا دَ دِلِ خُو فِكْرِ مُونِه كِه خَانِه هَايِ اَزُوا تا اَبَدِ باقِي مَوْمْنِه

و نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ جَايِ بُوْد-و-بَاشِ اَزُوا بَرَقَرَارِ اَسْتِه؛

اُونَا حَتِي زَمِيْنَايِ خُو رِه دَ نَامِ خُو مُونِه،

۱۲ لیکن انسان د شان-و- شوکت خو باقی نمومنه،

بلکه رقم حیوانا مومره.

۱۳ اینی سرنوشت کسای آسته که د خود خو توکل کده،

و عاقبت کسای که توره های ازوا ره تایید مونه. سلاه.

۱۴ رقم گوسپندو اونا بلده عالم مُرده ها تعیین شده،

مرگ، چوپونی ازوا ره مونه.

صباحگاه آدمای راستکار د بله ازوا حکمرانی مونه

و شکل های ازوا د قبر از بین موره

که دور از خانه های ازوا یه.

۱۵ لیکن خدا جان مره از عالم مُرده ها بازخريد مونه،

چون او مره د حضور خو قبول مونه. سلاه.

۱۶ وختیکه یگو آدم دولت مند موشه

و شان-و- شوکت خانه شی کلو شده موره ترس نخور،

۱۷ چون وختیکه او بمره چیزی ره قد خو برده نمیتنه

و شان-و- شوکت شی از پشت ازو د گور در نمییه.

۱۸ اگرچه اُو دَ دُورونِ زِندگيِ خُو، خود ره خوشبخت ميدنه،

و مردُم بخاطرِ روزگارِ خُوبِ شَي اُو ره تعريف-و-توصيف مونه،

۱۹ ليکن اُو قد جَمِ بابه کلونای خُو يگجای موشه

و ديگه هرگز روشنی ره نمينگره.

۲۰ انسان نه دَ شان-و-شوکت خُو باقی مومنه و نه ام دَ علمِ خُو،

اُو رقمِ حيوانا از بين موره.

عبادتِ حقيقي

زبورِ آساف.

۵۰ خداوند، خُدایِ قادرِ مُطلقِ توره مُوگيه

و مردُمِ زمی ره

از جای بُر شُدونِ آفتو تا جای شِشتونِ شَي کُوی مونه.

۲ از صهيون که دَ نُوربندی کاملِ آسته،

خُدا روشنی میديه.

۳ خُدایِ مو مييه و چُپِ نميشينه؛

آتَش، پِیشِ رُویِ اَزُو هَر چِیزِ رِه قُورتِ مُونِه

و بادِ شَدیدِ دَ گِرِداگِرِدِ شِیِ دُورِ خورِدِه موره.

۴ اُو آسْمو رِه اَزِ بَالِه کُویِ مُونِه و زَمیِ رِه اَم،

تا قَوْمِ خُو رِه قِضاوَتِ کُنه.

۵ اُو مُوگیه: ”مومنینِ مَرِه دَ پِیشِ مِه جَمِ کُنید

کَسایِ رِه کِه دَ وِسیلِه قُربانیِ قَدِ اَزْمِه عَهْدِ بَسْتِه کِد.“

۶ آسْمونا عِدالتِ اَزُو رِه اِعلانِ مُونِه،

چُونِ قِضاوَتِ کُننده خُدا اَسْتِه. سِلاه.

۷ اُو بَسْمِ مُوگیه: ”اَیِ قَوْمِ مِه، گوشِ بَگیریدِ و ما توره مُوگیْم؛

اَیِ اِسْرائیلِ، ما دَ ضِدِ تُو شَاهِدیِ مِیدِیْم.

ما خُدا اَسْتِم، خُدایِ تُو.

۸ بَخاطِرِ قُربانیِ هایِ تُو ما تُو رِه سِرزِشِ نَمُونِم؛

قُربانیِ هایِ سوختنیِ تُو هَر رُوزِ دَ حُضُورِ مِه مِییه.

۹ ما اَزِ خانِه تُو کُدمِ نَرگاوِ رِه نَمِیگِیرِم

و نِه اَمِ اَزِ رَمِه تُو کُدمِ تَکِه رِه،

۱۰ چُون پگ حیوانای جنگل

و چارپایای که د هزاران کوه وجود دَره، از مه یه.

۱۱ تمام مرغکوی کوه ها ره مینخشم

و پگ زنده جانای بیابو از مه یه.

۱۲ اگه گشنه ام موشدم، تو ره نموگفتم،

چُون دنیا و تمام چیزای که د منه شی آسته، دز مه تعلق دَره.

۱۳ آیا ما گوشتِ گاوو ره موخورم

یا خونِ نکه ها ره وچی مونم؟

۱۴ قربانی های شکرگزاری خو ره د خدا تقدیم کو

و نذر های خو ره د قادرِ مُتعال بدی.

۱۵ اوخته د روزِ مُشکلات-و- سختی مره کوی کو

تا که تو ره خلاصی بدیم و تو مره احترام کنی.

۱۶ لیکن د آدمای شریر خدا اینی رقم موگیه:

”تو چی حق دری که دستورای مره بیان کنی

و عهد مره د زبون خو بیری؟

۱۷ چُون تُو از اِصْلَاحِ شُدو بَد مُوبِری

و توراى مَره پَسِ گوشِ مُونى.

۱۸ وختیکه دُز ره مینگری قد ازو دوستى مُونى

و قد زناکارا شِشت-و-بَرخاست مُوکنى.

۱۹ تُو دان خُو ره بَلدِه شرارتِ واز مُونى

و زبون تُو مَنشِه حیلِه-و-مَکر آستِه.

۲۰ تُو دَ هر جای شِشته دَ ضِدِ بَرارِ خُو توره مُوگى

و دَ باره باچه آبه خُو غَیبتِ مُونى.

۲۱ امى کارا ره تُو کدى و ما چُپ شِشتُم؛

تُو فِکر کدى که ما ام رِقْمِ از تُو آلى آستُم،

لیکن آلى تُو ره سرزنشِ مُونم

و خطاهای تُو ره دانه دانه دَ پِیشِ رُوى تُو میلُم.

۲۲ اى کسای که مَره پُرمُشت کدید، اى ره بَدنید؛

نَشْنِه که شُمورِه پاره پاره کُنم

و کس ام نَبَشِه که شُمورِه خلاص کُنِه.

۲۳ کسی که قربانی شکرگزاری تقدیم موكنه،

او مره احترام مونه؛

و کسی که راه-و-طریق خو ره راست نگاه كنه،

ما نجات خو ره بلده ازو نشو میدیم.

دعا بلده بخشش گناه ها

بلده سردسته خائنده ها. زبور داؤود. از وختیکه ناتان نبی د پیش داؤود رفت، بخاطری که داؤود قد بتشبع خاو کدد.

۵۱^۱ ای خدا د مطابق لطف-و-مهربانی خو دزمه رحم کو!

د مطابق رحمت بی پایان خو گناه های مره پاک کو.

۲ مره از خطای مه کاملاً شستوشوی بدی

و مره از گناه مه پاک کو!

۳ چون ما از خطاهای خو باخبر استم

و گناه مه هر غیت د پیش نظر مه آسته.

۴ ما د ضد از تو، تنها د ضد از تو گناه کدیم

و چیزى ره که دَ نظرِ از تو بد آسته، انجام ددیم.

پس تو دَ حکمِ خو برحق آستی

و دَ قضاوتِ خو بے عیب.

^۵ واقعاً که ما گناهکار تولد شدیم،

و گناهکار بودیم از غیتیکه آبه مه مره دَ کوره خو پیدا کد.

^۶ آینه، تو راستی دل ره میخاهی

و دَ باطنِ مه مره حکمت یاد میدی.

^۷ پس مره قد علفِ زوفا صاف کو تا پاک شنم،

مره شستوشوی بدی و ما از برف کده سفیدتر موشم.

^۸ بیل که آوازِ خوشی و خوشحالی ره بشنوم؛

استغونای ره که میده کدی، بیل که کلو خوشحالی کنه.

^۹ گناه های مره دَ پیشِ رویِ خو نگیر

و پگِ خطاهای مره پاک کو.

^{۱۰} آى خدا، دلِ پاک دَ وجود مه خلق کو

و قد روحِ مستحکم باطنِ مره تازه کو.

۱۱ مَرِه از حُضُور خُو دُور پورته نَكُو

و رُوح اَلْقُدُس خُو ره از مه نَكِیر.

۱۲ خوشی نِجات خُو ره دَز مه پس بَدی؛

مَرِه اُسْتوار نِگاه كُو و رُوحی بَدی كه اِطَاعَت كُنْم.

۱۳ اوخته ما راه-و-طریق تُو ره بَلدِه خُطاکارا تَعْلیم مِیدُم

و گُناهکارا پس سُونِ از تُو دُور مُوخوره.

۱۴ آی خُدا، مَرِه از جُرْمِ خُونِ رِیختنده شُدِه خِلاصی بَدی،

آی خُدای نِجات مه؛

تا زبون مه دَ بارِه عَدالَت تُو دَ آوازِ بِلند سُرُودِ بَخانه.

۱۵ یا مَولا، لَبای مَرِه واز كُو

تا دان مه سِتایشِ از تُو ره بَیان كُنه.

۱۶ تُو دَ قُربانی دِلچسپی نَدری، اگِه مِیدَشتی، مِیُورْدُم؛

تُو دَ وَسِیلِه قُربانی سوختنی خوش نَمُوشی.

۱۷ قُربانی قَابِلِ پَسَنَدِ خُدا، رُوحِ شِکِستِه یِه؛

آی خُدا، تُو دِلِ مِیدِه و توبه-کار ره خار-و-حَقیر حِساب نَمُونی.

^{۱۸} بخاطرِ خوشی خُو دَ حَقِ صَهِيونِ اِحسانِ كُو؛

دیوال های اورشَلیم ره آباد كُو.

^{۱۹} اوخته تُو از قُرَبانی های مُناسِبِ خوش موشی؛

از قُرَبانی های که کاملاً سوختنده موشه،

آرے، از نرگا و های که دَ بِلِه قُرَبانگاہِ تُو تقدیم موشه.

قضاوت و فیضِ خُدا

بلده سردسته خاندانده ها. قصیده داؤود، بعد از وختیکه دوآغِ اِدومی دَ پیشِ شاول رفت و دزو خبر دده گفت که داؤود دَ خانه اَحیمَلکِ رفته.

^۱ ۵۲ ای آدم زورتو، چرا دَ بِلِه بدی-و- شرارتِ اِفتخارِ مونی؟

رَسوایی از طرفِ خُدا بلده همیشه دَ بِلِه تُو قرار میگیره.

^۲ زبون تُو نقشه تخریبکاری میکشه

و رقم تیغ تیز آسته، ای حیلہ گر.

^۳ تُو بدی ره از نیکی کلوتر خوش دری

و دروغ گفتو ره کلوتر از راست گفتو. سِلاه.

٤ تو پگِ توره های نابود کُننده ره دوست دَری،

آی زبونِ مکار.

٥ امزی خاطر خُدا تُو ره بَلده همیشه نابود مونه؛

اُو تُو ره گِرِفَتار مونه و از خِیمه تُو کنده

تُو ره از زمینِ زنده ها ریشه- کُن مونه. سِلاه.

٦ مردُمای عادلِ ای ره دیده ترس مُوخوره

و دَ بَله امزُو آدم خنده کده، مُوگیه:

٧ ”اونه، اُو امُو آدم آسته که خُدا ره پناهگاهِ خُو جور نکد،

بَلکه دَ دارایی کلون خُو توکُل کد

و دَ وسیله شرارت- و- بدی خُو خود ره زورتو جور کد.“

٨ لیکن ما رقمِ درختِ زیتونی آستم

که دَ خانه خُدا سُوَز شده موره:

ما دَ رحمتِ خُدا توکُل درُم، تا اَبداً آباد.

٩ خُدایا، بخاطرِ کاری که انجام دَدی،

ما تُو ره تا اَبَد شُکر- و- سپاس مُوگیم؛

مَا دَ حُضُورِ مَومِنِينَ تُو

دَ نَامِ تُو اُمِيدوارِ اَسْتَم، چِراکِه نِیکِ اَسْتِه.

خِیالاتِ مَرْدُمایِ لَوډِه

بَلَدِه سَرِدِستِه خَانِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ مَحَلَّت. قَصِيدِه دَاوُد.

۵۳ اَدَمایِ لَوډِه-و-بِے شَعُورِ دَ دِلِ خُو مُوگِيه:

”خُدا وَجُودِ نَدَرِه!“

اُونَا فاسِدِ اَسْتِه وَ مَرْتِکِبِ شَرارَتِ هَايِ پَلِيدِ مُوشِه،

دَ مینکلِ ازوا هِيچِ کسِ کارِ نِیکِ اِنجامِ نَمِيدِيه.

۲ خُدا اَز عَالَمِ بَالِه سُونِ بَنِي اَدَمِ تُوخِ مُونِه،

تا بِنگرِه کِه اَيَا کُدَمِ اَدَمِ دانا وَ جُودِ دَرِه کِه دَ طَلَبِ خُدا بَشِه؟

۳ پِگِ ازوا اَز رَاهِ بُرِ شُدِه وَ قَتِي فاسِدِ گِشتِه؛

دَ مینکلِ ازوا هِيچِ کسِ کارِ نِیکِ اِنجامِ نَمِيدِيه، حَتِي يِگِ نَفَرِ اَمِ نَه!

۴ اَيَا اَدَمایِ شَرِيرِ-و-بَدکارِ هِيچِ دانايِي نَدَرِه

کِه قَوْمِ مَرِه رَقْمِ نَانَ اَلِّي مُوخورِه وَ خُدا رِه يادِ نَمُونِه؟

۵ پس دَ جَای کِه هیچ ترس و جُود نَدَره، اُونَا سَخْت وَ حَشَت زَدَه مُوشه،

چُون خُدا اسْتُغونای محاصِرِه کُننده های تُو ره تیت پَرک مونه.

تُو اُونَا ره شرمِنده مونی، چراکِه خُدا اُونَا ره رانده.

۶ کَشکِه نجات بلده اِسرائیل از صَهیون بییه!

وختی خُدا خوشبختی قَوْم خُو ره دُوباره بیره،

یعقُوب خوشی مونه، اِسرائیل خوشحال موشه.

دُعا بلده حِفاظت از دِست دُشمنَا

بلده سردِسته خاننده ها. قد آله موسیقی تاردار خنده شنه. قصیده داؤود
از غیتیکه مردم زیف دَ پیش شائول آمده گفت: ”آیا داؤود خود ره دَ مینکل
از مو تاشه نکهده؟“

۵۴ ۱ ای خُدا، دَ وسیله نام خُو مَره نجات بدی

و دَ وسیله قدرت خُو دَ داد مه برس.

۲ خُدایا، دُعای مَره بشنو،

و دَ تورای دان مه گوش بدی؛

۳ چراکِه بیگنه گو دَ ضد مه باله شده

و مردمای ظالمِ قَصْدِ گِرِفْتونِ جانِ مَرِه دَرِه؛

اونا خُدا ره حاضرِ نَمینگره. سِلاه.

^۴ اینه، خُدا مَدَدگار مه آسته؛

خُداوند اُسْتوارِ کُنْدِه جانِ مه یه.

^۵ او بَدی دُشمنای مَرِه پس دَ بِلِه خودونِ ازوا میره.

بخاطرِ وفاداریِ خُو اونا ره نابود کُو.

^۶ اوخته ما قُربانیِ داوطلبانه بَلدِه تُو تقدیمِ مُونم

و نامِ تُو ره، اَی خُداوند، سِتایشِ مُونم،

چراکه اُو نیک آسته.

^۷ چُون تُو مَرِه از هر مُشکِل-و-سختیِ خلاص کدِی

و چیمای مه پیروزیِ مَرِه دَ بِلِه دُشمنای مه دیده.

دُعا و شِکایتِ آدمی که دَ حقِ شی خِیانتِ شُدِه

بَلدِه سَرِدِسْتِه خَانِدِه ها. قَد آلهِ مُوسِیقِی تاردارِ خَانِدِه شُنِه. قَصِیدِه داؤود.

۵۵ اَی خُدا، دَ دُعاِ مه گوشِ بَدی؛

خود ره از عذر-و-زاری مه تاشه نکو.

۲ دز مه تَوَجُّه کُو و دُعای مَره قَبُول کُو؛

ما د فِکْر خُو بے قرار اَسْتُم و پَریشان حال

۳ بخاطر آواز دُشمو

و بخاطر تَهْدیدِ آدماي شَرير؛

چراکه اُونَا د بِلَه مه بَلَا-و-مُصِيبَت ميرِه

و قد قار-و-غَضَبِ قد از مه دُشمنی مُوکنه.

۴ دِل مه د سِينَه مه پُشت-و-پالو مُوشه

و خَوْفِ مَرگِ د بِلَه مه حاکِم شُدِه.

۵ ترس و لَرزه د بِلَه مه اَمده

و وَحْشَتِ مَره کَامِلاً پُوشَنده.

۶ ما قد خود خُو کُفْتُم: ”کشکه رقم کوتر بال میدشتُم،

تا د جای دُور پرواز مُوکدُم و آرام مُوشدُم.

۷ آرے، د جای دُور پرواز مُوکدُم

و د بیابو جای-د-جای مُوشدُم. سِلاه.

^۸ ما دَ عَجَلَه سُونِ يَگِ پَناهِگَاهِ مَورَفْتُم،

دُورِ ازِ بادِ تَيزِ و طَوفانِ.

^۹ يا مَولا، اُونَا رَه گَنگَسِ - و - گَيجِ کُو

و زِبوِنَايِ ازِوا رَه مُخْتَلِفِ جَورِ کُو،

چِراکِه ما دَ شَارِ ظُلْمِ و جَنجالِ مِينگَرُم.

^{۱۰} اُونَا شَاوِ و رَوزِ دَ بَلَه دِيوالِ هَايِ شَارِ مِیگَرَدَه

و دَ مَنَه شِی شَرارَتِ و ظُلْمِ اَسْتَه.

^{۱۱} تَباهِی دَ مِینکَلِ شِی و جُودِ دَرَه

و خُشُونَتِ و تَقَلُّبِکاريِ ازِ کُوجَه شِی دُورِ نَمُوشَه.

^{۱۲} دُشْمو مَرَه طَعنَه نَمِیدِیَه،

اگِه مِیدِد، ما تَحْمَلِ مُوکَدُم؛

مُخالِفِ مَه خَودِ رَه دَ بَلَه مَه کُتَه کُتَه نَمُونَه،

اگِه مُوکَد، ما خَودِ رَه ازِو تاشَه مُوکَدُم.

^{۱۳} بَلکِه تُو اَسْتِی کِه اَمِی کَارا رَه مُونِی،

اَی مَرِدِ هَمبِرابِرِ مَه،

همدم مه و رفیقِ نزدیک مه،

^{۱۴} که هر دوی مو قد یگدیگه خو رفاقتِ شیرین دشتی

و یگجای قد جمعیتِ مردم دَ خانه خدا قدم میزدی.

^{۱۵} بیل که مرگ بے خبر دَ بله دشمنای بییه

و اونا زنده دَ عالمِ مُرده ها بوره،

چراکه شرارتِ دَ خانه های ازوا و دَ مینکلِ ازوا یه.

^{۱۶} لیکن ما خداوند- خدا ره کوی مونم

و او مره نجات میدیه.

^{۱۷} شام و صبح و چاشت ما شکوه و ناله مونم

و او آواز مره میشنوه.

^{۱۸} او جان مره از جنگی که دَ ضد مه در گرفته،

صحیح- و- سلامت بر مونه؛

چراکه غدر کسا دَ خلاف مه آسته.

^{۱۹} خدا که از ازل دَ تختِ خو شسته،

دُعای مره میشنوه و اونا ره خار- و- حقیر مونه، - سِلاه -

چراکه اونا تغییر نمونه و از خدا ترس ندره.

۲۰ رفیق مه دست خو ره د بله خیرخاه خو بلند کده

و عهد خو ره میده کده.

۲۱ زیون شی نرمتر از مسکه یه،

لیکن دل شی میل جنگ دره؛

تورای شی از روغو کده چربتر آسته،

ولے خطرناکتر از شمشیرای لچ.

۲۲ بار مشکلات خو ره د خداوند بسپار

و او تو ره استوار نگاه مونه؛

او هرگز نميله که آدم عادل تکان بخوره.

۲۳ لیکن تو ای خدا، مردمای خونریز و خیانتکار ره د چاه بے آخر پورته مونی؛

اونا نیم روزای عمر خو ره ام زندگی نمونه،

لیکن ما دزتو توکل مونم.

توکل د خدا

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ «كَوْتَرِ دَ بِلِه دِرْخْتِ بَلُوْطِ دُوْر» خَانْدِه شُنِه. سَرُوْدِ دَاوُوْدِ اَز غَيْتِيْكَه فَلَْسَطِيْنِيَا اَوْ رِه دَ جَتِ دِسْتِغِيْر كَد.

۵۶ آيِ خُدَا، دَ حَقِ مِه رَحِيْمِ بَشِ،

چِرَاكِه اِنْسَانِ مَرِه پَايْمَالِ مُوْنِه.

تَمَامِ رُوْزِ اُوْنَا قَدِ مِه جِنْگِ كَدِه دَ بِلِه مِه ظَلْمِ مُوْنِه.

دُشْمَنَايِ مِه تَمَامِ رُوْزِ سَخْتِ دَ دُمْبَالِ مِه اَسْتِه،

چُوْنِ غَدْرِ كَسَا مَغْرُوْرَانِه قَدِ مِه جِنْگِ مُوْنِه.

۳ وَخْتِيْكَه تَرَسِ بُوْخُوْرْمِ،

مَا تَوَكَّلِ خُوْرِه دَزْتُوْ مُوْنِمِ.

۴ دَ خُدَا تَوَكَّلِ مُوْنِمِ،

دَ خُدَايِ كِه كَلَامِ شِي رِه سِتَايِشِ مُوْكُنْمِ؛

اِنْسَانِ فَاْنِي دَ خِلَافِ مِه چِيْزِ كَارِ مِيْتَنِه؟

۵ تَمَامِ رُوْزِ اُوْنَا تُوْرَايِ مَرِه كَجِ مُوْبِرِه؛

تَمَامِ فِكْرَايِ اَزْوَا دَ ضِيْدِ مِه اَسْتِه بَلَدِه بَدِي رَسَنْدُو.

۶ اُوْنَا تَوَطِيْهِ مُوْنِه، دَ كَمِيْنِ مِيْشِيْنِه

و قدم های مره تی نظر خو میگیره،

چون اونا قصد گرفتون جان مره دره.

^۷ با وجود ایقس شرارت، آیا اونا خلاصی پیدا مونه؟

ای خدا، قد قار-و-غضب خو ملت ها ره سرنگون کو.

^۸ تو حساب سرگردانی-و-دربدری مره گرفتے؟

آودیده های مره د مشک خو ایشته.

آیا امی چیزا د کتاب تو ثبت نییه؟

^۹ روزی که تو ره بلده کومک کوی کنم،

اوخته دشمنای مه عقب نشینی مونه.

ما ای ره میدنم که خدا قد ازمه یه.

^{۱۰} د خدا که کلام شی ره ستایش مونم،

د خداوند که کلام شی ره ستایش مونم،

^{۱۱} د خدا توکل مونم و ترس نموخورم.

انسان د خلاف مه چیز کار میتنه؟

^{۱۲} ای خدا، ما نذر های خو ره باید دزتو آدا کنم؛

ما قُرْبَانِي هَاي شُكْرْگُزَارِي رِه دَزْتُو تَقْدِيمِ مُونْم،

۱۳ چُون تُو جان مَرِه از مَرگِ خِلاصِ كَدِي

و نَه ايشْتِي كِه پايَاي مِه بَلْخِشِه،

تا بَتْنَم دَ نُوْرِ زَنْدِگِي دَ حُضُوْرِ خُدا رَاه بُوْرَم.

دُعا بِلْدِه كَوْمَك

بِلْدِه سَرْدِسْتِه خَاينْدِه هَا، دَ صَوْتِ «تَبَاهِ نَكُو» خَاينْدِه شُنِه. سَرُوْدِ دَاوُوْدِ اَز
غَيْتِيكِه دَاوُوْدِ اَز پِيْشِ شَائُوْلِ دُوْتَا كَدِه دَ غَارِ دَرِ اَمَدِ.

۵۷ دَ حَقِ مِه رَحِيْمِ بَشِ، اَيِ خُدا، دَ حَقِ مِه رَحِيْمِ بَشِ،

چِرَاكِه جان مِه دَزْتُو پِناهِ مِيْگِيْرِه؛

اَرِي، ما دَ زِيْرِ بَالِ هَاي تُو پِناهِ مِيْگِيْرِمُ

تا وختِيكِه اِي بَلَا تِيْرِ شُنِه.

۲ ما دَ پِيْشِ خُدايِ مُتَعَالِ نَالِه-و-فَرِيَادِ مُونْم،

دَ پِيْشِ خُدايِ كِه مَقْصِدِ خُوْرِه دَ بَارِه مِه پُوْرِه مُونِه.

۳ اُو اَز اَسْمُو كَوْمَكِ رِييِ مُونِه و مَرِه نِجَاتِ مِيْدِيِه؛

اُو کسای ره که سخت د دُمبال مه آسته، شرمنده موكُنه. سِلاه.

خُدا رَحمت و وفاداری خُو ره نشو میدیه.

۴ جان مه د مینکل شیرا گیر منده،

ما د منه آتش سوزان خاو مونم؛

آرے، د بین آدمای که دندونای ازوا نیزه ها و تیرها آسته

و زبونای ازوا شمشیر تیز.

۵ آی خُدا، د عالم باله مُتعال شو

و بزرگی-و- جلال تو د بله تمام زمی بشه!

۶ اونا د پیش پایای مه دام ایشته؛

و جان مه تی بار غم خم شد.

اونا د سر راه مه چاه کند،

لیکن خودون شی د منه ازو اُفتد. سِلاه.

۷ دل مه مُستحکم-و- اُستوار آسته، آی خُدا،

دل مه مُستحکم-و- اُستوار آسته.

ما سرود میخانم و ساز میزنم.

۸ آی جان مه، بیدار شو؛

آی چنگ و بریط، بیدار شنید.

ما روشنی صبح ره بیدار مونم.

۹ یا مولا، ما د مینکل قوم ها تو ره شکر-و- سپاس موگیم

و د بین مردما بلده تو سرود ستایش میخانم،

۱۰ چراکه رحمت تو د اندازه آسمونا بزرگ آسته

و وفاداری تو د اورها میرسه.

۱۱ آی خدا، د عالم باله متعال شو

و بزرگی-و- جلال تو د بله تمام زمی بشه!

حکمرانای شریر

بلده سردسته خاننده ها، د صوت «تباہ نگو» خنده شنه. سرود داؤود.

۵۸ آی حکمرانا آیا واقعاً عادلانه حکم مونیید؟

آی بنی آدم، آیا منصفانه قضاوت مونیید؟

۲ نه! بلکه شمو د دل خو نقشه های بد میکشید

و دِستای شُمُو دَ رُوی زمی قد ظُلم سر-و- کار دَره.

آدمای شَریر از رَحِمِ آبِه خُو از راه بُر آسته

و از کُوره آبِه خُو گُمراه و دروغگوی.

اونا زهر دَره رقمِ زهرِ مار،

رقمِ زهرِ کَبچه ماری که گوش های خُو ره بَند کده بَشه،

که آوازِ مارگیرا ره نَشنوه،

هرچیقَس ام که اونا ماهِرانه اُوده بَخانه!

آی خُدا، دَندونای ازوا ره دَ دان شی میده کُو؛

خُداوندا، اسْتغونای اَلاشِه امزُو شیرای دَرنده ره جَو جَو کُو.

بیل که اونا رقمِ آوی که لُؤو موشه، نیست-و- نابُود شُنه

و رقمِ علفِ پایمال و پژمُرده شُنه.

بیل که اونا رقمِ گاوگ دَ مَنه مَدُ رفته گُم شُنه

و مِثِل نِلغِه سُرچی شُدِه خاتُو، رُوی آفتُو ره نَنگره.

پیش ازی که دیگ های ازوا آتِشِ خار-و- خاشه ره احساس کُنه،

تَر و خُشکِ امزُو شَریرو دَ دَمِ باد بُرده شُنه.

١٠ آدمِ عادلِ وختی مینگره که انتقام گرفته شد، خوشی مونه؛

او پایای خوره د خون آدمای شریر موشویه.

١١ اوخته مردم موهیه: ”یقیناً که آدمای عادل اجر میگیره؛

یقیناً یگ خدا آسته که د بله دنیا قضاوت مونه.“

دعا بلده حفاظت و خلاصی

بلده سردسته خاینده ها، د صوت «تباه نکو» خنده شنه. سرود داوود از غیتیکه شائلول نفرأ ره ری کدد تا خانه داوود ره زیر نظر بگیره و او ره بکشه.

٥٩ آی خدای مه، مره از دست دشمنای مه خلاصی بدی

و از شر کسای که د ضد مه باله موشه، حفاظت کو.

٢ مره از دست بدکارا خلاصی بدی

و از چنگ مردمای خونریز نجات بدی.

٣ توخ کو که چطور اونا د کمین جان مه شسته!

آدمای زورتو د ضد مه توطیه کده؛

د حالیکه نه کدم خطا از مه سر زده و نه کدم گناه، آی خداوند.

۴ بَدُونِ كِه مَا كُدَم شَرَارَت كَدِه بَشْم، اُونَا خِيَز كَدِه خُود رِه آمَادِه مُونِه.

بَالِه شُو وَ دَ دِيدُون مِه بِيِه وَ بِنِگَر.

۵ تُو، اَي خُداوند، خُداي لَشْكِرْهَا، خُداي اِسْرَائِيل،

بَالِه شُو وَ پِگِ مِلَّتْ هَا رِه جَزَا بَدِي؛

دَ بَلِه خِيَانَتْكَاراي شَرِيرِ رَحْمِ نَكُو. سِيْلَاه.

۶ اُونَا هِر شَام دُوبَارِه مِيِيِه

وَ رَقْمِ سَكَا اَلِّي غَوِ غَوِ مُونِه

وَ دَ گِرْدِ شَارِ قَدَمِ مِيَزْنِه.

۷ اُونِه، اُونَا قَد دَانِ خُو غُرِ مِيَزْنِه

وَ تَوْرِه لَبَايِ اَزُوا شَمَشِيرِ اَلِّي اَسْتِه،

چُونِ اُونَا مُوگِيَه: ”كِي مِيَشْنَوِه؟“

۸ لِيكِنِ تُو، اَي خُداوند، دَ بَلِه اَزُوا مِيخَنْدِي،

تُو پِگِ مِلَّتْ هَا رِه رِيَشَخَنْدِ مُونِي.

۹ اَي قُوْتِ مِه، مَا چِيْمِ دَ رَاهِ اَز تُو مِيَشِيْنِم،

چُونِ تُو، اَي خُدا، قَلْعِه بَلَنْدِ مِه اَسْتِي.

۱۰ خُدای که رَحمت شی د بَلِه مه آسته، پیش رُوی مه مورِه؛

خُدا مَرِه میله که پیروزی خُو ره د بَلِه دُشمنای خُو بِنگرم.

۱۱ آی خُداوند که سپر مو آستی، اونا ره نکش،

نَشنه که قوم مه تو ره پُرمُشت کُنه.

اونا ره قد قُدرت خُو آواره-و-دَریدر کُو

و تاه پورته کُو.

۱۲ بخاطرِ گُناه دان خُو و بخاطرِ توره های لَبای خُو،

بیل که اونا د دامِ کبر-و-غرور خُو گرفتار شُنه.

بخاطرِ نالت و دروغ های که مُوگیه،

۱۳ اونا ره د غیتِ قار-و-غَضَب خُو نابود کُو.

اونا ره نابود کُو تا دیگه وجود ندشته بشه.

اوخته تا آخرای زمی مردم میدنه

که خُدا د اسرائیل حکمرانی مونه. سیلاه.

۱۴ اونا هر شام دُوباره مییه

و رقم سگا آلی غو غو مونه

و دَ گِرِدِ شَارِ قَدَمِ مِيزَنَه.

^{۱۵} اُونَا بَلَدِه خوراکِ سرگردو میگرده

و اگه سیر نشنه اُلجی مونه.

^{۱۶} لیکن ما دَ وَصِفِ قُدْرَتِ تُو سرود میخائیم؛

ما دَ غَیْتِ صُبْحِ دَ بَارِه رَحْمَتِ تُو دَ آوازِ بَلَنْدِ سرود میخائیم؛

چراکه تُو قلعِه بَلَنْدِ مه آستی

و پناهگاهِ دَ رُوزِ سَخْتی-و-مُشْکِلَاتِ مه.

^{۱۷} اَی قُوْتِ مه، ما بَلَدِه تُو سرودِ سِتایشِ میخائیم؛

خُدایا، تُو قلعِه بَلَنْدِ مه آستی

و خُدایِ که دَزْمِه رَحْمِ مُونی.

دُعا بَلَدِه پیروزی قوم بعد از شکست

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَائِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ «سوسنِ شَاهِدی» خَائِنْدِه شُنِه. قَصِیدِه دَاوُود. بَلَدِه تَعْلِیم. از غَیْتِیکِه دَاوُودِ قَدِ اَرَامِ نَهْرِینِ و اَرَامِ صَوْبِه جَنگِ کَدِ و یوآبِ پَسِ اَمَدِ و دَوَازْدِه هَزَارِ نَفَرِ اِدُومِیا رِه دَ دَرِّه نَمکِ کُشت.

۶۰ اَی خُدَا، تُو مَو رِه دُورِ پُورْتِه کَدِه تِیت-پَرکِ کَدِے،

اوخته تُو قار بُودی؛ لیکن آلی پس سُون ازمو بیه.

۲ زمی ره د لَرزه اُورده، چک کدی؛

چگای شی ره جور کُو،

چراکه زمی تکان خورده ریی یه.

۳ قَوْم خُو ره گِرِفَتارِ اَوَقاتِ تلخ کدی؛

دز مو شرابِ سرگردانی وُچیدلجی کدی.

۴ تُو بَلدِه کسای که از تُو ترس دَره، یگ بَیرق باله کدی

تا از تَیرِ کَمو سُونِ ازو دوتا کُنه. سِلاه.

۵ دَ وِسیله دِستِ راستِ خُو مو ره خلاصی بَدی و دُعای مَره قَبُول کُو

تا کسای ره که تُو دوست دَری نِجات پَیدا کُنه.

۶ خُدا از جای مُقَدَّس خُو گپ زده گُفت:

”قد خوشی شِکیم ره تقسیم مُونم

و دَره سُکوت ره اندازه میگیرم؛

۷ جِلعاد از مه یه و مَنَسی دَزمه تعلق دَره؛

اِفرايم کوله آینی مه اَسته

و يهُودا تِيّاقِ پادشاهى مه.

^۸ موآب تى دِستى مه يه؛

د اِدوم كوشره خُو ره پورته مُونم

و د بَله فَلَسطِين پيروزمندانه چيغ مِيزنم.“

^۹ كى آسته كه مره د شارِ ديوال-دار داخل كُنه؟

كى آسته كه مره سُون اِدوم راهنمايى كُنه؟

^{۱۰} آيا تُو نيستى اى خدا، كه مو ره دُور پورته كدى

و ديگه قد لشكرهاى مو بُر شُده نمورى؟

^{۱۱} مو ره دَ مُقابلِ دُشمو كومك كُو،

چراكه كومكِ اِنسان بى فايده آسته.

^{۱۲} قد خُدا مو پيروز موشى،

چُون اُو آسته كه دُشمنائى مو ره پايمال مونه.

دُعا بَلده حِفاظت

بَلَدِهِ سَرْدِسْتِهِ خَائِنَدِهِ هَا. قَدْ آلَهُ مُوسِيقِي تَارِدَارِ خَائِنَدِهِ شُنْهِ. زِيُورِ دَاؤُودِ.

٦١ آيِ خُدَا، نَالِه-و-فَرِيَادِ مَرِه بَشَنُو

و دَ دُعَايِ مِه تَوَجُّه كُو!

٢ از آخِرَايِ زَمِي تُو رِه كُوِي مُوْنِم،

وختِيكِه دِلِ مِه از حَالِ موفتِه.

مَرِه دَ بَلِه قَادِه هِدَايْتِ كُو كِه از مِه كَدِه بِلِنْدِ اَسْتِه،

٣ چُونِ تُو پِنَاهَاگِه مِه اَسْتِي،

يگِ بُرْجِ مُسْتَحْكَمِ دَ مُقَابِلِ دُشْمُونِ مِه.

٤ بِيْلِ كِه بَلَدِه هَمِيْشِه دَ خِيْمِه تُو جَاي-د-جَايِ شُنْمِ

و دَ تِي سَايِه بَالِ هَايِ تُو پِنَاهِ بَغِيْرَمِ. سِلَاهِ.

٥ چُونِ تُو، آيِ خُدَا، نَزْرِ هَايِ رِه كِه وَعْدِه كَدْمِ شِنِيْدِي

و مِيْرَاثِ كَسَايِ رِه كِه از نَامِ تُو تَرَسِ دَرِه، دَزْمِه عَطَا كَدِي.

٦ رُوَزَايِ عُمَرِ پَادِشَاهِ رِه كَلُو كُو،

و سَالِ هَايِ زِنْدِگِي شِي رِه نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ اِدَامِه بَدِي.

٧ بِيْلِ كِه اُو تَا اَبْدِ دَ حُضُوْرِ خُدَا دَ بَلِه تَخْتِ بَشِيْنِه

و رَحْمَت و وفاداری خُو ره مُقَرَّر کُو تا اَزُو مُحَافِظَت کُنِه.

^۱ پس ما همیشه بَلَدِه سِتایشِ نام تُو سرُود میخائِم

و نذر های خُو ره هر روز ادا مُونم.

نجات از طرفِ خُدا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. دَ طَرِيقِه يِدُو تُون. زُبُورِ داؤود.

۶۲^۱ جان مه دَ آرامی تنها دَ اِنْتِظارِ خُدا اَسْتِه؛

نجات مه از طرفِ اَزُو ميبه.

^۲ تنها اُو قاده-و-تکيه گاه و نجات دِهِنْدِه مه اَسْتِه،

قلعه بلند مه؛ ما هرگز تکان نَمُوخورم.

^۳ تا چی غیت دَ بَلِه آدمی که رقم دیوالِ خَم شُدِه یا کتاره لَرزَنک اَسْتِه، هُجُوم میرید،

تا پگ شُمُو اُو ره دَ قتل بِرَسِنید؟

اُمُو ره که رقم دیوالِ خَم شُدِه یا کتاره لَرزَنک اَسْتِه؟

^۴ یگانه نَقْشِه ازوا امی اَسْتِه که اُو ره از مقامِ بلند شی سَرِنِگون کُنِه؛

اونا از دروغ گُفتو خوشی حاصلِ مُونه؛

قد دان خُو اونا بَرکت مِیدیه،

لیکن دَ دل خُو نالَت مُونه. سِلاه.

^۵ آی جان مه، دَ آرامی تنها دَ اِنْتَظارِ خُدا بَش؛

چراکه اُمید مه از طرفِ اَزو یه.

^۶ تنها اُو قاده-و- تکیه‌گاه و نِجات دِهِنده مه اَسته،

قلعه بِلند مه؛ ما تکان نَمُوخورم.

^۷ نِجات و عِزَت مه دَ خُدا تعلق دَره؛

قاده قُدرتمند و پناهگاه مه خُدا اَسته.

^۸ آی قوم، هر وخت دَزو توکل کُنید؛

دل خُو ره دَ حُضُورِ اَزو واز کُنید؛

چراکه خُدا پناهگاهِ مو اَسته. سِلاه

^۹ بَنی آدم کَلوتر از یگ نَفَس نِییه،

و جُودِ اِنسان ها کَلوتر از یگ دروغ؛

یَله ترازو که اونا دَ بِلَه شی اَسته، باله مورِه؛

چُون جُمَلِه ازوا از باد کده ام سُبکتر اَسته.

۱۰ دَ ظَلَمَ تَوَكَّلْ نَكْنِيد

و دَ مالِ دُزى اُميدِ نَدَشْتَه بَشِيد؛

اگه دارایی شمو کلو شد، دزو دل بسته نکنید.

۱۱ خُدا یگ بار گُفته و دُو بار ما اُو ره شِنیدیم

که فُوت دَ خُدا تعلقِ دَره.

۱۲ آی خُداوند، رَحمت ام دزتو تعلقِ دَره،

چون تو هر کس ره مُطابقِ اعمالِ شی اُجر یا جَزا میدی.

جان مه تُشنه ازتو یه

زبُورِ داؤود، از غَیتیکه اُو دَ دَشتِ یهودیه بُود.

۶۳ آی خُدا، تُو خُداى مه اُستی،

قد تمامِ وجودِ خو، تُو ره طلبِ مُونم؛

جان مه تُشنه ازتو یه

و جِسم مه دَ شوقِ حُضُورِ تُو،

دَ یگ زمینِ خُشک و بوره و بے آو.

۲ پس ما دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ تُو سُونِ تُو توخِ کُدمِ

تا قُدرتِ و جلالِ تُو ره بِنِگَرُم.

۳ ازی که رَحمتِ تُو از زندگی بَهرِ آسته،

لبای مه تُو ره حمد-و- ثنا مُوگیه.

۴ پس تا غَیْتیکه زنده اَسْتُم تُو ره سِتایشِ مُونم

و دَ نامِ از تُو دِستای خُو ره باله کده دُعا مُونم.

۵ جان مه سیرِ مُوشه مِثْلِ که مَغزِ و چِری خورده بَشه

و دان مه قد لبای پُر از خوشی تُو ره سِتایشِ مُونه

۶ و خْتیکه ما دَ جاگه خُو تُو ره یادِ مُونم،

و تا ناوختای شاو دَ باره از تُو فِکرِ مُونم،

۷ چُون تُو مَدَدگارِ مه اَسْتی

و ما دَ تی سایه پَر-و-بالِ تُو دَ خوشی سُرودِ میخانم.

۸ جان مه دَزتُو تکیه کده

و دِستِ راستِ تُو از مه حِمایتِ مُونه.

۹ کسای که قَصِدِ نابودِ کدونِ جانِ مَره دَره،

دَ غَوَّجِي هَاي زَمِي تَاه موره.

١٠ اونا دَ دَمِ شَمَشِيرِ تَسْلِيمِ مَوْشِه

و خوراکِ شغالِ ها مَوْشِه؛

١١ ليکن پادشاه دَ حُضُورِ خُدا خوشی مونه؛

هر کسی که دَزُو قَسَمِ بَخُورِه، اِفْتخارِ مَوْكُنِه،

چُون دانِ دروغگويا بسته مَوْشِه.

دُعا بَلَدِه حِفَاظَت

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. زُبُورِ داؤود.

٦٤ اَي خُدا، وختیکه عُدْر-و-زاري مُونم، آواز مَرِه بَشَنُو

و زِنْدَگِي مَرِه از ترس-و-خَوفِ دُشْمُو حِفْظِ کُو.

٢ مَرِه از تَوطِيه هَاي آدْمَاي شَرِيرِ

و از شُور-و-غَوغَاي بَدْکَارَا تاشه کُو،

٣ از کَسَاي که زِبُونِ خُورِه رَقْمِ شَمَشِيرِ تيز مونه

و قَد تِيرِ تَورَاي تَلْخِ خُو نِشَانِ مِيگِيرِه

٤ تا از جایای کمین خو آدم بے گناه ره بزنه؛

اونا بے بلغه و بدون ترس تیر ره سون ازو ايله مونه.

٥ اونا د مقصد شيرانه خو محکم آسته؛

اونا د باره تاشه کدون دام های خو گپ ميزنه

و موهيه: ”کي آسته که اميا ره بنگره؟“

٦ اونا بلده بے انصافی نقشه میکشه و موهيه:

”نقشه محکم کشیدی!“

واقعا که فکر و دل انسان غوج آسته، کي ميتنه پی بره؟

٧ ليکن خدا تیر خو ره سون ازوا ايله مونه

و بے بلغه اونا زخمی موشه.

٨ زبون ازوا د ضد خودون ازوا تاو موخوره و اونا ره نابود مونه؛

هر کس که اونا ره بنگره سر خو ره د حال ازوا شور میدیه.

٩ اوخته هر انسان ترس موخوره

و کار خدا ره اعلان مونه

و د باره عملی که او انجام دده چورت ميزنه.

۱۰ بیل که آدم عادل د حُضُورِ خُداوند خوشی کُنه

و دَزُو پناه بُبره

و پگِ آدماي دِل-راست اِفتخار کُنه.

سِتایشِ خُداوند بخاطرِ حاصِلات

بَلدِه سَرِدِسْتِه خاننده ها. زبُور داؤود. سرُود.

۶۵ آي خُدا، حمد-و-ثنا د صَهيون چيم د راهِ ازتُو يه

و نذر ها دزتُو ادا موشه.

۲ آي خُداي که دُعا ره ميشنوي،

تمام بَشَر د پيشِ ازتُو ميبه.

۳ وختيکه گناه هاي مو، مو ره زير ميگيره،

تُو بَلدِه خطا هاي مو كِفاره مُهيا موني.

۴ نيك د بختِ كسي که تُو او ره اِنْتِخاب موني و نزديك ميري

تا د حَولي هاي تُو جاي-د-جاي شنه.

مو از خوبي هاي خانه تُو سير موشي،

از خوبی های جای مُقَدَّس تُو.

^۵ تُو دَ مُطَابِقِ عِدَالَتِ خُو قَد کارای حَیْرَتِ - آوَرِ جَوَابِ دُعا های مو ره میدی،

آی خُدای نِجاتِ مو

که اُمیدِ تمامِ گوشه های زمی و دُورترین دریا ها اَسْتی.

^۶ تُو کمرِ خُو ره قَد قُدْرَتِ بَسْتَه کده

کوه ها ره دَ و سِیْلَه قُوْتِ خُو جای - دَ - جای کدی.

^۷ تُو طُغْیانِ دریا ها و غُرْشِ جَلِپَه های شی ره آرام مونی،

اَمْچَنانِ شُورِشِ قَوْمِ ها ره.

^۸ کسای که دَ گوشه های زمی زندگی مونه از مُعْجِزَه های تُو حَیْرَتِ مَنده،

تُو باشِنده های شَرَقِ و غَرَبِ ره خوشحال مونی.

^۹ تُو دَ بِلَه زمی نظرِ مُوکنی

و اُو ره سیرآو کده کَلو حاصِلِخیزِ جورِ مونی.

دریای خُدای پُر از آو اَسْتَه؛

تُو غَلَّه ره بَلدِه اِنسانِ مُهْیا مونی،

چُون امی رقمِ زمی ره آماده کدی.

١٠ تُو كِشْتَزَار هَاي شِي رِه آوَدَارِي مُونِي

و بُغْنَدِي هَاي شِي رِه آوَار مُوَكْنِي؛

دَ وَسِيْلَه بَارِشِ هَا أُو رِه نَرَم مُونِي

و حَاصِلَاتِ شِي رِه بَرَكْتِ مِيدِي.

١١ تُو قَد نِعْمَتِ هَاي خُو سَال رِه تَاچ مُوِپُوشَنِي؛

و رَاه هَاي تُو از بَرَكْتِ لَبْرِيزِ آسْتَه.

١٢ عِلْفِچَرِ هَاي بِيَابُو ام از بَرَكْتِ لَبْرِيزِ آسْتَه

و دَامُونِ-و-كَمَرِ تِپِه هَا پُر از خُوشِي آسْتَه.

١٣ تَالِه هَا قَد رَمِه هَا پُوشَنَدِه شُدِه

و دَرِه هَا رِه غَلَّه-و-دَانِه كِرْفَتَه؛

أُونَا از خُوشِي چِيغِ مِيژَنِه و سَرُودِ مِيخَانِه.

سَرُودِ سِتَايشِ و شُكْرُگُزَارِي

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. سَرُودِ. زِيُور.

٦٦ آي تَمَامِ زَمِي، بَلَدِه خُدا آوَازِ خُوشِي بُر كُنِيْد.

۲ بَلَدِهٖ بُزْرُگِی- و- جَلالِ نَامِ اَزُو سُرُوْدِ بَخَانِید

و حمد- و- ثنا گُفْتِه جَلالِ اَزُو رِه تَوْصِیْفِ کُنِید.

۳ دَ خُدا بُگِید: ”چِیْقَسِ باهِیْبَتِ اَسْتِه کارای تُو!

بِخاطِرِ قُدْرَتِ بُزْرُگِ تُو

دُشْمَنایِ تُو دَ بَرابِرِ اَزْتُو سَرِ خَمِ مُونِه.

۴ تَمَامِ زَمیِ تُو رِه پَرَسْتِشِ مُونِه

و دَ سِتایشِ اَزْتُو سُرُوْدِ مِیْخانِه؛

اَرَمِ، دَ سِتایشِ نَامِ اَزْتُو سُرُوْدِ مِیْخانِه. “ سِلاه.

۵ بَیید و کارای خُدا رِه بِنْگَرِید؛

اُو دَ وَسِیْلِهٖ اَعْمالِ خُو دَ مِیْنِکَلِ بَنیِ اَدَمِ باهِیْبَتِ اَسْتِه.

۶ اُو دَرِیا رِه دَ خُشْکِیِ تَبْدِیلِ کَد

و بابِهٖ کَلونایِ مو پِیدِه اَزِ مَنِه دَرِیا تِیرِ شُد.

دَ اُونْجِیِ مو دَ حُضُورِ اَزُو خُوشِیِ کَدی.

۷ اُو دَ وَسِیْلِهٖ قُدْرَتِ خُو تا اَبَدِ حُکْمَرانیِ مُونِه

و چِیْمایِ شِیِ مِلَّتِ ها رِه زِیرِ نَظَرِ دَرِه.

پس آدمای سرکش خود ره کټه کټه نَکُنه. سِلاه.

^۸ آی پگ قوم ها، خُدای مو ره ستایش کُنید،

وختیکه او ره ستایش مُونید، بیلید که آواز شمو شنیده شنه،

^۹ چراکه او جان های مو ره دَ مینکل زنده ها نگاه کده

و نه ایشه که پایای مو بلخشه.

^{۱۰} چون تو آی خدا، مو ره امتحان کدی؛

مو ره آزمایش کدی، امو رقم که نقره آزمایش موشه.

^{۱۱} مو ره دَ دام گرفتار کدی

و بارهای گِرنگ ره دَ پشت مو ایشتی.

^{۱۲} مردما ره دَ بله مو سوار کدی

و مو از منه او و آتش تیر شُدی،

لیکن تو مو ره دَ جای پریمونی اُردی.

^{۱۳} ما قد قُربانی های سوختنی دَ خانه تو مییم

و نذر های خوره دزتو آدا مونم،

^{۱۴} نذر های ره که لبای مه بلده شی واز شد

و دان مه دَ زمانِ مُشكِلاتِ -و- سختی وعده کد.

۱۵ ما قُرْبانی های سوختنی ره از حیوانای چاغی بلده تُو تقدیم مُونم

قد خوشبوی قُرْبانی قُوچ ها؛

ما نرگا و ها و بُزها بلده تُو تقدیم مُوکنم. سیلاه.

۱۶ آی پگ کسای که از خُدا ترس دَرید، بیید و بِشَنوید

تا چیزی ره نقل کنم که خُدا بلده جان مه انجام دده.

۱۷ ما قد دان خُو دَ پیشِ ازو ناله-و- فریاد کدم

و اُو ره قد زبون خُو ستایش کدم.

۱۸ اگه ما شرارت ره دَ دلِ خُو پرورش میددم،

خداوند دُعای مَره گوش نمیگرفت.

۱۹ لیکن واقعاً خُدا گوش گرفته

و دَ آوازِ دُعای مه تَوَجُّه کده.

۲۰ حمد-و- ثنا دَ خُدا، که اُو دُعای مَره رد نکد

و رَحمت خُو ره از مه دریغ نکد.

دَعْوَتِ مِلَّتِ هَا بَلَدِه سِتَائِشِ خُداوند

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَائِنْدِه هَا. قَدْ آلِه مَوْسِيقِي تَارْدَارِ خَائِنْدِه شُنِه. زُبُور؛ سَرُود.

۶۷^۱ بیل که خُدا دَ حَقِ مَوْ رَحِيمِ بَشِه و مَوْ رِه بَرکَتِ بَدِيه

و نُورِ رُوی شِي دَ بَلِه مَوْ رُوشَنِي کُنِه - سِلاه -

۲ تا راه-و-طَرِيقِ شِي دَ رُوی زَمِي شَنِخْتِه شُنِه

و نِجَاتِ شِي دَ مِينکَلِ پِگِ مِلَّتِ هَا.

۳ خُدايا، بیل که قَوْمِ هَا تُو رِه سِتَائِشِ کُنِه،

پِگِ قَوْمِ هَا تُو رِه سِتَائِشِ کُنِه.

۴ بیل که مَرْدُمَا خُوشِ بَشِه و سَرُودِ بَخَانِه،

چِرَاکِه تُو قَوْمِ هَا رِه مُنْصِيفَانِه قِضَاوَتِ مُونِي

و مَرْدُمَا رِه دَ رُوی زَمِي هِدَايَتِ مِيدِي. سِلاه.

۵ خُدايا، بیل که قَوْمِ هَا تُو رِه سِتَائِشِ کُنِه

پِگِ قَوْمِ هَا تُو رِه سِتَائِشِ کُنِه.

۶ زَمِي حَاصِلِ خُو رِه دَدِه.

آرِے، خُدا، خُدايِ مَوْ، مَوْ رِه بَرکَتِ دَدِه.

۷ خُدا مو ره بَرکت دده

تا تمام گوشه های زمی ازو ترس دشته بشه.

سرودِ پیروزی

بلده سردسته خاننده ها. زیور داؤود. سرود.

۶۸ بیل که خدا باله شنه و دشمنای شی تیت پرک شنه

و کسای که از شی بد موبره، از حضور ازو دوتا کنه.

۲ امو رقم که دود گم-و-گل موشه،

امو رقم اونا ره گم-و-گل کو؛

و امو رقم که موم د پیش آتش او موشه،

بیل که آدمای شریر ام امو رقم د حضور خدا نابود شنه.

۳ لیکن آدمای عادل خوش بشه

و د حضور خدا خوشحالی کنه،

حتی از خوشی د کالای خو جای نشنه.

۴ بلده خدا سرود بخانید، د ستایش نام ازو سرود بخانید،

أورِه كه دَ بِلِه أُرِها سوارِ أَسْتِه، قَدِ آوازِ بِلندِ سِتائِشِ كُنيد؛

نامِ ازو خُداوندِ أَسْتِه، دَ حُضُورِ ازو خوشي كُنيد.

^٥ آتِه يَتِيمَا وِ دادرَسِ خاتُونوي بيوه

خُدا أَسْتِه دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ خُو.

^٦ خُدا بے كسا ره خانه ميديه كه جاي-د-جاي شُنه

و بَندي ها ره آزاد كده دَ كاميابي ميرسنه؛

ليكنِ آدمایِ سرگش دَ زمينِ خُشك-و-سوزانِ جاي-د-جاي مُوشه.

^٧ آي خُدا، وختيکه تُو پيشِ رُويِ قَوْمِ خُو رفتي،

غَيَتِيكه دَ بيبابو حَرَكْتِ كدي، سِلاه

^٨ زمي لرزيد و آسمو دَ باريدو شُد،

دَ حُضُورِ خُدا، خُدايِ كوهِ سينا،

دَ حُضُورِ خُدا، خُدايِ اسرائيل.

^٩ آي خُدا، تُو بارشِ پريمو بارندي

و ميراثِ خُو ره كه خار-و-زار بُود، تازه-و-أُستوارِ كدي؛

^{١٠} جماعتِ تُو دَرُو جاي-د-جاي شُد.

أى خُدا، تُو از خُوبى هاى خُو بَلدِه مَرُدِم مُحتاجِ هَر چِيز تَهِيه كدى.

۱۱ خُداوند حُكم كد:

خاتُونوى كه خوشخبرى اُورد يگِ جمعيتِ كُتِه بُوَد.

۱۲ پادشايونِ لشكرها گُريز كده دُوتا كد؛

خاتُونوى كه دَ خانه مَندُد وُلجِه رِه تقسيمِ كد؛

۱۳ اگِرچِه اونا دَ قوتونا خاو موكد،

ولِے رِقِمِ كوترى شُد كه بال هاى شى قد نُقرِه پوشندِه يِه

و پَر هاى شى قد طِلاى سُرَخ.

۱۴ وختيكه قادِرِ مُطلقِ پادشايو رِه دَ اُونجى تِيتِ پَرَك كد،

رقمى بُوَد كه دَ كوهِ صَلَمون بَرَف باريدِه بَشِه.

۱۵ اى كوهِ قِيل، اى كوهِ باشان؛

اى كوهى كه قُله هاى بِلندِ دَرى، اى كوهِ باشان؛

۱۶ اى كوه هاى كه قُله هاى بِلندِ دَرِيد،

چرا قد حسادت سُون كوهى توخ مُونِيد كه خُدا اُو رِه بَلدِه بُوَد-و- باش خُو

اِنْتخاب كده؟

يَقِيناً خُداوند تا اَبَد د اُونجی بُود-و-باش دَره.

۱۷ گاډی های جنگی خُدا هزارها هزار

و لک ها لک ها آسته؛

خُداوند د مینکل ازوا یه، که از کوه سينا د جایگاهِ مُقدَّس خُو آمده.

۱۸ وختیکه تُو د جای بلند بُر شدی،

اسیرا ره د اسیری بُردی

و از آدما هدیه ها گرفتی،

حتی از آدمای سرکش،

تا که تُو آی خُداوند-خُدا، د اُونجی جای-د-جای شنی.

۱۹ حمد-و-ثنا د خُداوند، اُو هر روز بار های مو ره تَحْمَل مُونه؛

خُدا نجات دهنده مو آسته. سِلاه

۲۰ خُداي مو، خُداي نجات دهنده آسته

و راه های خلاصی از مرگ د خُداوند، خُداي مو تَعْلُق دَره.

۲۱ يقِيناً، خُدا سر دُشمنای خُو ره کُفته جو جو مُونه،

تولغِه پُرموی کسای ره که د راه های پُرگُناه خُو رفتار مُونه.

۲۲ خُداوند گُفت: ”ما اُونَا رِه از باشان پس مِیرم،

اُونَا رِه حتّی از غُوجی های دریا پس مِیرم،

۲۳ تاکه پایای تُو د بَلِه خُونِ ازوا قَدَم بَزَنه

و زِبُونِ سَگای تُو حَق خُو رِه از دُشمنای تُو بَگیره.“

۲۴ آی خُدا، حَرکَتِ قَوْمِ تُو دِیده شُدِه،

حَرکَتِ قَوْمِ خُدا، پادشاهِ مه، دَ جایگاهِ مُقدّس:

۲۵ دَ پِیشِ رُوی، سَرودخانا آسْتِه، دَ پُشتِ سَر سازنده ها

و دَ مینکل، دُخترای که دیره میزنه.

۲۶ خُدا رِه دَ جماعت های کُتّه حمد-و- ثنا بَگید،

خُداوند رِه، آی شُمو کسای که از چشْمِه اِسرائیل اَسْتِید.

۲۷ اونه، بِنیامینِ ریزه دَ اُونجی آسْتِه دَ پِیشِ رُوی ازوا

و دَ اُونجی کُتّه کَلونای یهُودا دَ جَم خُو

و کُتّه کَلونای زِبُولون و کُتّه کَلونای نَفتالی دَ جَم خُو.

۲۸ آی خُدا، قُدرتِ خُو رِه بَرَمَلا کُو،

آی خُدا، قُوتِ خُو رِه که پِیشِ ازی بخاطرِ ازمو دَ کار بُردی،

۲۹ از خانه خُو از اورشَلیم،

از جایی که پادشایو بَلدِه تُو هدیه ها میره.

۳۰ حیوانِ وَحشی نِیزار ره سرزَنش کُو

و قَوْمِ های ره که رَقْمِ گِلِه گاوو و گوسَلِه ها اَسْتِه.

خُدا کَسای ره که بَلدِه گِرِفْتونِ باجِ شُوقِ دَرِه، پایمالِ مُونِه

و قَوْمِ های ره که جَنگِ ره خوشِ دَرِه، تِیتِ پَرکِ مُوکْنِه.

۳۱ قاصِدَا از مِصرِ مییه

و کُوشِ دَ زُودی دِستایِ خُو ره سُونِ خُدا دِرازِ مُونِه.

۳۲ اِی مَمَلکَتِ های دُنیا، بَلدِه خُدا سُرُودِ بَخانید؛

بَلدِه خُداوندِ سازِ بَزَنید. سِلاه.

۳۳ بَلدِه امزُو که دَ بِلِه آسمونا سوارِ اَسْتِه، دَ بِلِه آسمونایِ قَدیمی.

اونه، اُو آوازِ خُو ره بُرِ مُونِه، آوازی ره که پُرْقُدْرَتِ اَسْتِه.

۳۴ قُدْرَتِ خُدا ره اِعلانِ کُنید؛

شِکوه-و-جَلالِ اَزُو دَ بِلِه اِسْرائیلِ اَسْتِه

و قُدْرَتِ شِی دَ آسمونا.

۳۵ خُدايا، تُو دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ خُو باهَيِّبَتِ اَسْتِي؛

خُدایِ إِسْرَائِيلِ خُودِ شِي دَ قَوْمِ خُو قُدْرَتِ و قُوْتِ مُوْبَخْشِه.

حمد-و-ثنا دَ خُدا!

نالِه و فَرِيادِ بَلَدِه كُومَكِ

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَائِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ «سُوسَنِ هَا» خَائِنْدِه شُنِه. زُبُورِ دَاؤُودِ.

۶۹ خُدايا، مَرِه نِجَاتِ بَدِي،

چِرَاكِه آوِها تا گِرْدونِ مِه رَسِيْدِه.

۲ ما دَ مَدِّ غُوجِ گُورِ رَفْتِيْمِ،

پايایِ مِه يارِي ايسْتِه شُدُورِه نَدْرِه.

ما دَ آوِهايِ چُقُورِ دَرِ اَمَدِيْمِ

و سِيْلِ آوِ دَ بَلِه مِه اَمَدِه.

۳ ما از نالِه-و-فَرِيادِ كِدو مَنْدِه شُدِيْمِ؛

كُتُوكِ مِه خُشَكِ شُدِه

و چِيْمايِ مِه دَ اِنْتِظَارِ خُدایِ مِه خِيْرِه شُدِه.

٤ تعدادِ کسای که بے دلیل از مه بد مُوبره،

از موی سر مه کده کلوتر آسته.

امو رقم کلو کسا قصدِ نابود کدون مره دره،

دُشمنای مه که د بِلِه مه تُهمتِ ناحق مونه.

چیزی ره که ما دُزی نکدم،

مجبور آستم که پس بدیم.

٥ آی خُدا، تُو لوډگی مره میدنی

و گناهای مه از تُو تاشه نییه.

٦ آی خُدا، خُداوندِ لشکرها،

کسای که اُمید شی دَزتُو یه، نیل که بخاطرِ ازمه شرمینده شنه؛

آی خُدایِ اسرائیل،

کسای که د طلبِ ازتُو یه، نیل که بخاطرِ ازمه رسوا شنه.

٧ چون بخاطرِ ازتُو یه که ما توهین-و-تحقیر ره تحمل کدیم

و شرم چهره مره پوشنده.

٨ ما د نظرِ برارون خُو یگ بیگنه شدیم

و دَ نَظَرِ بَاچِه هَايِ اَبِه خُو يَگ نَاشِنَاس.

^۹ چُون غَيْرَتِي كِه دَ بَارِه خَاڼِه تُو دَرُم دَ وِجُو د مه شُعْلَه وَر اَسْتِه

و تَوَهِي ن كَسَاي كِه تُو رِه تَوَهِي ن مُوڼِه، دَ بِلَه اَزْمِه قَرَار كِرِفْتِه.

^{۱۰} و خَتِي كِه مَآ اَوِي دِي دِه رِي خَتَنَدِه جَان خُو رِه قَد روزه كِرِفْتُو خَار كُ دُم،

مَر دُم دَزْمِه تَوَهِي ن كِد.

^{۱۱} غِي تِي كِه پِلَاس رِه بَلَدِه خُو كَالَا جُور كُ دُم،

دَ پِي شِ اَز وَا يَگ ضَرْب - اَلْمَثَل جُور شُدُم.

^{۱۲} كَسَاي كِه دَ دَانِ دَر كِه مِي شِي نِه دَ بَارِه اَزْمِه توره مُو كِيِه

و مَآ بَلَدِه اَدْمَاي شِرَابِي بِي ت جُور شُدِي م.

^{۱۳} لِي كِنِ اَيِ خُ دَاوَنَد، مَآ دَ وَا خَتِ مُنَاسِبِ

دَ پِي شِ تُو دُعَا مُو نُم؛

اَيِ خُ دَا، دَ مُطَابِقِ رَحْمَتِ پَرِي مُونِ خُو

و دَ مُطَابِقِ اِطْمِي نَانِي كِه دَ نِجَاتِ تُو اَسْتِه، دُعَايِ مَرِه قَبُولِ كُو.

^{۱۴} مَرِه اَز مَنِه مَدُّ نِجَاتِ بَدِي،

نِي ل كِه غَرَقِ شُنُم.

مَرِهَ از چَنگِ کَسایِ که از مِه بَد مُویرِه

و از آوهایِ غُوجِ خِلاصیِ بَدیِ.

^{۱۵} نَیلِ که سَیلِ آوِها مَرِه بُوِشَنه

یا آوِ چُقُورِ مَرِه قُورِتِ کُنِه،

یا چُقُورِیِ زَمیِ دَانِ خُورِه دَ بَلِه مِه بَستِه کُنِه.

^{۱۶} آیِ خُداوندِ، دُعایِ مَرِه قَبُولِ کُو، چِراکه مَحَبَّتِ تُو نِیکوِ یِه؛

مُطابِقِ رَحْمَتِ پَرِیمونِ خُو سُونِ اَز مِه نَظَرِ کُو.

^{۱۷} رُویِ خُورِه از خِدمتگارِ خُو تاشِه نَکُو،

چِراکه ما دَ سَخْتیِ-و- مُشکِلاتِ اَسْتُم؛

دُعایِ مَرِه دَ زُودیِ قَبُولِ کُو.

^{۱۸} نَزِیدِکِ مِه اَمَدِه مَرِه نِجاتِ بَدیِ،

بِخاطِرِ دُشْمَنایِ مِه مَرِه اَزادِ کُو.

^{۱۹} تُو از تَوَهِینِ-و- تَحْقِیرِ مِه خِبرِ دَریِ،

از شَرْمِندگیِ و رَسواییِ مِه اَم؛

تَمامِ دُشْمَنایِ مِه دَ پِیشِ نَظَرِ تُو اَسْتِه.

٢٠ توهين-و-تحقير، دل مره میده كده

و ما نوميد شدیم.

ما انتظار دلسوزی دشتم، لیکن هیچ نشد

و منتظر کسای بودم که مره تسلی بدیه، ولے هیچ پیدا نکدم.

٢١ د جای خوراک، بلده مه زهر دد

و غیتیکه تشنه بودم، اونا دز مه سرکه وچی دلجی کد.

٢٢ بیل که دسترخون ازوا، د پیش روی ازوا یگ دام بشه

و غیتیکه د آرامش آسته، یگ تلک بشه.

٢٣ بیل که چیمای ازوا خیره شنه تا دیده نتنه

و کمر های ازوا همیشه لرزو بشه.

٢٤ فار-و-خشم خوره د بله ازوا بریزن

و بیل که آتش غضب تو اونا ره گرفتار خو کُنه.

٢٥ بیل که جای های بود-و-باش ازوا خرابه جور شنه

و د خیمه های ازوا هیچ کس زندگی نکُنه.

٢٦ چون کسی ره که تو زده، اونا او ره آزار-و-آذیت مونه

و دَ بَارِه دَرِدِ كَسِي كِه تُو زَخْمِي كَدِي، اُونَا توره مُوگِيه.

۲۷ گُناهِ ازوا ره دَ بِلِه گُناهِ ازوا سر دَ سر كُو؛

نِيل كِه اُونَا دَ وَسِيْلِه از تُو عَادِلِ حِسَابِ شُنِه.

۲۸ بِيَل كِه نَامِ ازوا از كِتَابِ زِنْدَگِي كُله شُنِه؛

نِيل كِه از جُمْلِه آدَمَايِ عَادِلِ حِسَابِ شُنِه.

۲۹ لِيَكِنِ مَا مُصِيْبِتِ زَدِه و دَرْدَمَنْدِ اَسْتَمُ؛

خُدَايَا، بِيَل كِه نِجَاتِ تُو از مِه حِفَاظَتِ كُنِه.

۳۰ مَا نَامِ خُدَا رِه قَدْ سَرُوْدِ سِتَايشِ مُوْنَمُ،

و قَدْ شُكْرُكُزَارِي بُوْرُگِي اَزُو رِه بِيَانِ مُوْنَمُ.

۳۱ اِي كَارِ، خُدَا رِه كَلُوْتَرِ خَوْشِ مُوْنِه

نِسْبَتِ دَ گَاوِ و غُوْنَجِي كِه شَاخِ و سَمِ دَرِه.

۳۲ بِيَل كِه آدَمَايِ مَظْلُوْمِ اِي رِه بِنِگَرِه و خَوْشْحَالِ شُنِه؛

اِي كَسَايِ كِه دَ طَلَبِ خُدَا اَسْتِيْدِ، بِيْلِيْدِ كِه دِلِ هَايِ شَمُو تَاَزِه شُنِه.

۳۳ چُوْنِ خُدَاوَنْدِ دُعَايِ آدَمَايِ مُحْتَاَجِ رِه قَبُوْلِ مُوْنِه

و قَوْمِ اَسِيْرِ شُدِه خُو رِه خَارِ-و-حَقِيْرِ حِسَابِ نَمُوْنِه.

^{۳۴} آسمو و زمی اُو ره ستایش کُنه،

دریا ها و هرچیزی که دَ مَنه ازوا آسته ام.

^{۳۵} چُون خُدا صَهیون ره نِجات مِیدیه

و شارای یهُودا ره دُوباره آباد مُونه؛

و قَوْمِ خُدا دَزُو جای-دَ-جای شُدِه اُو ره تَصَرُفِ مُونه.

^{۳۶} نسلِ خِدْمَتگاری شی اُو ره دَ عِنوانِ میراثِ دَ دست میره

و کسای که نامِ ازو ره دوست دَره، دَزُو جای-دَ-جای مُوشه.

دُعا بَلَدِه کومکِ دَ خِلافِ آزار-و- اذیتِ کُننده ها

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خاينده ها. زِبُورِ داؤودِ بَلَدِه جَلَبِ تَوَجُّهِ خُدا.

۷۰^۱ خُدایا، بَلَدِه نِجات مه عَجَلِه کُو!

اَی خُداوند، دَ کومک مه دَ زودی بیه.

^۲ کسای که قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مَره دَره،

بیل که اونا شَرْمِنده و سَرخَم شُنه؛

و کسای که مِیلِ دَره دَزْمه ضَرَرِ بَرَسنه،

بیل که عَقَبِ نَشِیْنِی کده رَسُوا شُنَه.

کَسای که دَ بِلَه مه هَه هَه مُونَه،

بیل که از شَرْمِنْدَگی پَس دُور بُخوره.

لِیکن کَسای که دَ طَلَبِ اَز تُو یَه،

بیل که پَگِ اَز وَا دَ حُضُور تُو خوشحالی کُنَه و خوش بَشَه.

کَسای که نِجات تُو ره دوست دَرَه،

بیل که دایم بُگیه: ”خُدا بَزُرگ اَسْتَه!“

لِیکن ما غَرِیب و مُحتاج اَسْتُم؛

خُدایا، عَجَلَه کُو و دَ پِیش مه بیه!

تُو مَدَدگَار و نِجات دِهِنْدَه مه اَسْتی؛

دیر نَکُو، اَی خُداوند!

دُعای مَرَدِ پِیر

۷۱ اَی خُداوند، ما دَز تُو پناه اُورْدیم؛

هرگِز نَیل که شَرْمِنْدَه شُنَم.

۲ دَ وَسِيْلَهٗ عَدَالَتِ خُو مَرَهٗ خَلَاصِي بَدِي وَاَزَادِ كُو؛

گوشِ خُو رهٗ سُونِ اَزْمَهٗ بَغِيْر وَا مَرَهٗ نِجَاتِ بَدِي.

۳ قَاَدَهٗ وَا پِناهِگَاَهٗ مَهٗ بَش،

تا هَمِيْشَهٗ دَز تُو پِناهِ بِيْرَم.

تُو بَلَدَهٗ نِجَاتِ مَهٗ حُكْمِ كَدِي،

چُوْنِ تُو كُوَهٗ وَا قَلْعَهٗ بَلَنْدِ مَهٗ اَسْتِي.

۴ اَيِ خُدَايِ مَهٗ، مَرَهٗ اَز دِسْتِ اَدْمَايِ شَرِيْرِ خَلَاصِ كُو

وَا اَز چَنْگِ مَرْدُمَايِ بِيْ اِنْصَاْفِ وَا ظَاْلِمِ.

۵ چُوْنِ تُو، اَيِ خُدَاوَنْدِ- خُدَا، اُمِيْدِ مَهٗ اَسْتِي،

وَا مَا اَز جُوَانِيِ خُو تَوَكُّلِ خُو رهٗ دَز تُو كَدِيْم.

۶ اَز غَيْتِيْكَهٗ مَا پِيْدا شُدِيْم، تَكِيَهٗ گَاَهٗ مَهٗ تُو اَسْتِي؛

اَز كُوْرَهٗ اَبَهٗ مَهٗ تُو مَرَهٗ دَ دُنْيَا اُوْرْدِي.

حَمْدِ- وَا- ثَنَايِ مَهٗ دَايْمِ بَلَدَهٗ اَز تُو يَهٗ.

۷ بَلَدَهٗ غَدْرِ كَسَا مَا يَغِ مِثَالِ بَدِ شُدِيْم،

لِيْكَنِ تُو پِناهِگَاَهٗ مُسْتَحْكَمِ مَهٗ اَسْتِي.

۸ دان مه از حمد-و-ثنای تو پُر آسته

و از شکوه-و-جلال تو تمام روز.

۹ د وخت پیری مَره دُور پورته نکو؛

غیتیکه زور-و-قوت مه از بین رفت، مَره ایله نکو.

۱۰ چُون دُشمنای مه دَ ضِد مه توره مُوگيه

و کسای که دَ قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مه یه، قد یگدیگه خُو مشوره مُونه

۱۱ و مُوگيه: ”خدا او ره ایله کده؛

دَ دُمالِ ازو بورید و او ره گِرِفْتار کُنید،

چُون هیچ کس نییه که او ره خلاصی بدیه.“

۱۲ ای خدا، از مه دُور نشو!

خدای مه، دَ کومک مه عَجَله کُو!

۱۳ بیل که مُخَالِفینِ جان مه شرمنده و نابود شنه

و کسای که دَ تَلَشِ ضَرَرِ رَسَنَدو دَزمه یه

قد ذَلت و رسوایی پوشنده شنه.

۱۴ لیکن ما همیشه اُمیدوار اَسْتُم

و تُو رِه کَلوَتَر و کَلوَتَر سِتایش مُونم.

۱۵ دان مه عدالت تُو رِه بیان مونه

و نجات تُو رِه تمام روز،

اگرچه حساب ازوا از فهم مه برویه.

۱۶ آی خُداوند- خُدا، ما اعمال پُر قُدرت تُو رِه اعلان کده مییم

و تنها عدالت از تُو رِه بیان مُونم.

۱۷ خُدایا، تُو مره از جوانی مه تعلیم ددے

و ما تا آلی ره اعمال عجیب تُو رِه اعلان مُونم.

۱۸ پس آی خُدا، حتی دَ زمان پیری و موی سفیدی مره ایله نُکو،

تا دَ باره قُدرت تُو دَ نسل نو خبر بدیم،

دَ باره توانایی تُو دَ پگ کسای که دَ آینده مییه.

۱۹ آی خُدا، عدالت تُو تا آسمونا میرسه،

تُو کارای بزرگ انجام ددے!

خُدایا، کی رقم از تُو آلی آسته؟

۲۰ اگرچه تُو مره دُچار مُشکلات و بلاهای کلو کدی،

ولے تُو زندگی مَره دُوباره تازه مُونی؛

از غُوجی های زمی دُوباره مَره باله بُر مُونی.

۲۱ عَزت - و - بُزرگی مَره کلو مُونی

و بسم دَزمه نظر کده مَره تَسلی میدی.

۲۲ اوخته ما تُو ره قد آوازِ چنگ شُکر - و - سپاس مُونم،

بخاطرِ وفاداری تُو، آی خُدای مه.

ما قد صدای بَربطِ بلدِه تُو سرُودِ ستایش میخانم،

آی مُقدَّسِ اِسرائیل.

۲۳ وختیکه بلدِه تُو سرُودِ ستایش میخانم،

لَبای مه آوازِ خوشی بُر مُونه،

جان مه ام، چراکه اُو ره بازخِردِ کدے.

۲۴ زیون مه تمام روز

عدالتِ از تُو ره بیان مُونه؛

چُون کسای که کوششِ مُوکد دَزمه ضررِ بِرسنه،

شرمنده و رسوا شد.

دُعا بِلده پادشاه

زبور دَ باره سلیمان.

۷۲ آی خُدا، اِنصاف خُوره دَ پادشاه عطا کُ،

و عدالت خُوره دَ باچه پادشاه.

۲ تا او قوم توره قد عدالت قضاوت کُنه

و مردمای غریب توره قد اِنصاف.

۳ کوه ها بلده قوم فیض-و-سلامتی بیره

و تپه ها دَ وسیله عدالت منبع صلح-و-سلامتی بشه.

۴ او دَ دارِ آدمای ستمدیده قوم برسه

و بچکچای آدمای مُحْتَاج ره نجات بدیه

و ظالما ره سرکوب کُنه.

۵ اونا از تو ترس دشته بشه

تا زمانی که آفتو باقی آسته

و تا وختیکه ماهتو برقرار آسته، دَ تمام نسل ها.

۶ پادشاه رقم بارشی بشه که دَ بله سوزه درو شده موباره،

مِثْلِ قَطْرَةِ هَاي بَارُو كِه زَمِي رِه سِيرَاو مُونِه.

٧ بِيْل كِه دَ زَمَانِ اَزُو اَدْمَاي عَادِلِ رُشْدِ كُنِه

و سَلَامَتِي - و - اَبَادِي پَرِيْمُو تَا وِخْتِي بَشِه

كِه مَاهَتُو بَرَقَرَار اَسْتِه.

٨ اُو اَز دَرِيَا تَا دَرِيَا حُكْمَرَانِي كُنِه

و اَز دَرِيَاي فَرَاتِ تَا اَخْرَاي زَمِي.

٩ بَاشِنْدِه هَاي بِيَابُو دَ بَرَابَرِ اَزُو زَانُو بَزْنِه

و دُشْمَنَاي شِي خَاك رِه بَلِيْسِه.

١٠ پَادِشَايُونِ تَرَشِيْشِ و مَمْلَكَتِ هَاي جَزِيْرِه هَا

بَلْدِه اَزُو بَاجِ بَدِيَه؛

و پَادِشَايُونِ شَبَا و سَبَا بَلْدِه شِي هَدِيَه هَا تَقْدِيْمِ كُنِه.

١١ تَمَامِ پَادِشَايُو دَ بَرَابَرِ اَزُو سَرِ خَمِ كُنِه

و پَگِ مِلَّتِ هَا دَزِ شِي خِدْمَتِ كُنِه.

١٢ چُونِ اُو اَدَمِ مُحْتَاجِ رِه وِخْتِيْكَه نَالِه - و - فَرِيَادِ مُونِه، خَلَاصِي مِيْدِيَه

و اَمِ اَدَمِ غَرِيْبِ و كَسِي رِه كِه مَدَدْگَارِ نَدْرِه.

۱۳ اُو دَ آدَمِ نَاتو و مُحتَاجِ دِلْسوزی مُونه

و جانِ آدَمایِ مُحتَاجِ رِه نِجاتِ مِیدیه.

۱۴ جانِ ازوا رِه از ظُلم و سِتمِ خِلاصِ مُونه،

چِراکه خُونِ ازوا دَ نَظَرِ ازو با آرِزِشِ اُسْتِه.

۱۵ پادشاهِ زنده باد!

طِلائی شِبا دَزو تَقْدِیمِ شُنِه؛

مِردُمِ دایمِ بَلدِه ازو دُعا کُنه

و تَمامِ روزِ بَلدِه ازو بَرکَتِ طَلَبِ کُنه.

۱۶ غَلّه - و - دانه دَ زَمی پَریمو شُنِه،

و دَ بَلِه کوهِ ها مَوجِ بَزَنه و ثَمَرِ شِی رِقمِ لِبنانِ بَشِه؛

و مِردُمِ دَ شارا مِثَلِ علفِ زَمی اَلّی رُشدِ کُنه.

۱۷ نامِ ازو تا اَبَدِ باقی بُمَنه

و شَهْرَتِ شِی تا زَمانیکه آفَتو بَرقرارِ اُسْتِه.

پِگِ مِلَّتِ ها دَ وِسیلِه ازو بَرکَتِ پَیدا کُنه

و اُونَا اُو رِه نِیکبَخْتِ بُگیه.

۱۸ حمد-و- ثنا د خُداوند- خُدا، خُدايِ إِسْرَائِيل،

دَمَزُو كه تنها اُو كارايِ عَجِيبِ اِنجامِ مِيدِيه.

۱۹ حمد-و- ثنا د نامِ پُرْجَلالِ اَزُو تا اَبْدُالاباد!

تمامِ زَمِي پُر از بَزُرْگي-و- جلالِ اَزُو باد!

آمين! آمين!

۲۰ دُعاهای داوود باچه يَسِي خَتَم شُد.

بخشِ سِوَم

أُمِيدِ اَدَمِ عَادِلِ و عاقِبَتِ شَرِيرو

زُبُورِ اَساف.

۷۳ واقِعاً خُدا دَ حَقِ إِسْرَائِيلِ نيكو اَسْتَه،

دَ حَقِ كَسايِ كه پاكِ دِلِ اَسْتَه.

۲ ليكنِ ما، نَزْدِيكِ بُوَد كه پايایِ مَه بِلَخْشَه

و كَم مَنَدُ كه قَدَمِ هايِ مَه از رَاهِ بُر شُنَه.

۳ چُونِ حَسَدِ اَدَمایِ كِبَرِي-و- مَغْرُورِ رَه خورْدُم

وختیکه کامیابی-و-آسایشِ شریرو ره دیدم.

۴ چراکه اونا تا دمِ مرگ درد-و-رنج ندره؛

و جسمِ ازوا چاق-و-قوی آسته.

۵ اونا رقمِ مردمِ عام دَ مُشکلاتِ نییه

و مثلِ دیگر و دَ بلا گرفتار نموشه.

۶ امزی خاطر، مغروری گردوبندِ ازوا یه

و ظلمِ رقمِ کالا اونا ره پوشنده.

۷ چیمای ازوا از چاغی بُرو بُر شده

و خیالاتِ دلِ ازوا حد-و-اندازه ندره.

۸ اونا ریشخندی مونه و توره های شیرانه موهیه؛

اونا مغرورانه مردمِ ره تهدید دَ ظلمِ مونه.

۹ اونا دان خو ره دَ ضدِ آسمو قرار میدیه

و زبونِ ازوا دَ روی زمی ادعاهای کلو مونه.

۱۰ امزی خاطر مردمِ سون ازوا دور موخوره

و توره های ازوا ره رقمِ آو های کلو وچی مونه.

۱۱ و اونا مَوگِيه: ”خُدا چَطور مِيْتَنه بُفامه؟

آيا حضرتِ اعلىٰ دانايى دَره؟“

۱۲ ارے، آدمایِ شَرير امیِ رقمِ آسته؛

هميشه دَ آسایشِ آسته و مال-و-دَوْلتِ ازوا کَلو شُدِه مورِه.

۱۳ واقِعاً ما دِلِ خُو ره بے فایده پاکِ نِگاهِ کدیم

و دِستایِ خُو ره دَ نشانیِ بے کُناهیِ شُشتیم.

۱۴ تمامِ روز ما دُچارِ بلا-و-مُصیبتِ اُسْتُم

و هر صُبْحِ سرزَنشِ مُوشُم.

۱۵ اگه مَوگُفْتُم که ”ما امیِ رقمِ کُفته مورُم،“

واقِعاً، ما دَ حَقِ جماعتِ بچکِچایِ تُو خیانتِ مُوکدُم.

۱۶ وختیِ ما چورتِ زَدُم تا امیِ توره ره بُفامُم،

بَلدِه مه کَلو مُشکلِ تمامِ شُد،

۱۷ تا ایِ که دَ جایگاهِ مُقدَسِ خُدا داخِلِ شُدُم؛

اوخته عاقُبتِ شَريرو ره پى بُرَدُم.

۱۸ راستیِ که اونا ره دَ جایِ لَخَشَنَدکِ قرارِ مِیدى؛

و اونا ره تاه پورته كده نابود موكنى.

^{۱۹} اونه، اونا د يگ لحظه نابود موشه

و د وسيله وحشت ها كاملاً از بين موره!

^{۲۰} اونا مثل خاو يگ نفر آسته كه بيدار موشه و خاو ره پرمشت مونه؛

آى خداوند، غيتيكه باله موشى، خيالات ازوا ره خار-و-حقير حساب موى.

^{۲۱} وختيكه جان مه تلخ شدد

و دل مه پاره پاره بود،

^{۲۲} اوخته ما لوډه بودم و فهم نداشتم

و د پيش تو رقم يگ حيوان بودم.

^{۲۳} د هر حال، ما دايم قد از تو آستم

و تو از دست راست مه ميگيرى.

^{۲۴} تو قد مشوره خو مره هدايت موى

و بعد ازو مره صاحب عزت-و-احترام موى.

^{۲۵} د آسمو غير از تو كى ره درم؟

و د زمى غير از تو هيچ چيز ره نميخايم.

۲۶ امکان دَره که جِسْم و دِل مه از کار بُفته،

ولے خُدا تکیه‌گاهِ دِل مه و اِنْتِخاب مه اَسْتَه تا اَبَد.

۲۷ دَ حَقِیْقَت، کَسای که از تُو دُور اَسْتَه، از بَیْن مورَه؛

و کَسای که دَزتو بے وَفایِ مُونَه، اُونَا ره نَابُود مُونِی.

۲۸ لَیْکِن بَلَدَه اَزْمَه، خُوب اَسْتَه که دَ خُدا نَزْدِیْک بَشْم.

ما خُداوند- خُدا ره پِناهِگَاهِ خُو جور کدیم

تا از پِگِ کَرایِ اَزو نَقْل کُنْم.

دُعایِ قَوْم دَ وِخْتِ بَیْرُو شُدونِ خَانِه خُدا

قَصِیْدَه اَسَاف.

۷۳ ۱ اَی خُدا، چَرا مو ره بَلَدَه هَمیْشَه دُور پورته کدے؟

چَرا خَشْم تُو دَ بَلَه گوسپندوی علفچر تُو اَلَنگَه کدَه؟

۲ دَ فِکْرِ جَماعَتِ خُو بَش که دَ زَمَانِ قَدِیْمِ اِنْتِخابِ کدی؟

تُو اُونَا ره بازخِریْدِ کدی تا طایفه میراث تُو بَشَه؛

دَ فِکْرِ کوهِ صَهِیونِ بَش که دَز شِی جَای- دَ جَای شُدی.

۳ قَدَم هَاي خُو رِه سُون خَرَابِه هَاي دَايْمِي بَالِه كُو؛

دُشْمُو هِر چِيْزِي رِه كِه دَ جَايْگَاهِ مُقَدَّس تُو بُود، خَرَاب كَدِه.

۴ دُشْمَنَاي تُو دَ مَنِه جَاي مُلَاقَات تُو غُر زَد

و بَيْرَقَاي خُو رِه دَ عِنْوَانِ نِشَانِ خُو بَالِه كَدِه.

۵ اُونَا رَقْمِ كَسَاي بُود كِه تَوْرَهَاي خُو رِه

دَ بَلِه بَرِخْتَاي جَنْگَلِ بَالِه مُونِه.

۶ اُونَا پَگِ نَقْشِ هَاي تَرَاشِ شُدِه شِي رِه

قَد تِيْشِه و تَوْرِ خُو تَكِه - و - پَرچِه كَدِه.

۷ اُونَا جَايْگَاهِ مُقَدَّس تُو رِه قَد آتِشِ دَر دَدِه؛

اُونَا جَايْگَاهِ نَام تُو رِه بِي حُرْمَتِ كَدِه دَ خَاكِ بَرَابَرِ كَدِه.

۸ اُونَا دَ دِلِ خُو كُفْتِه: ”مُو اُونَا رِه كَامِلًا تَابِعِ خُو مُونِي.“

۹ اُونَا پَگِ جَايِ هَاي مُلَاقَاتِ خُدَا رِه دَ سِرْزَمِيْنِ مُو سُوخْتَنَدِه.

مُو مُعْجَزِه هَاي خُدَايِ خُو رِه نَمِيْنْگَرِي

و كُدَمِ نَبِيِ اَمِ دَ اِيْنَجِي نِيْسْتِه

و كَسِي اَمِ دَ مِيْنِكَلِ مُو نِيْسْتِه كِه بَفَاْمِه تَا چِي وَخْتِ اِي حَالْتِ اِدَاْمِه پِيْدَا مُونِه.

۱۰ آی خُدا، تا چی وخت دُشمو تُو ره ریشخند کُنه؟

آیا دُشمو بَلده همیشه نام تُو ره توهین کُنه؟

۱۱ چرا دِسْت خُو ره، دِسْتِ راسْت خُو ره پس کش مونی؟

دِسْت خُو ره از بَغْل خُو بُر کده اونا ره نابود کُو.

۱۲ مگم خُدا از قدیم پادشاه مه آسته؛

اُو دَ زمی نجات ره دَ وجود میره.

۱۳ تُو دریا ره قد قُدرت خُو دُو شَق کدی

و سر های جانورای کُته بحری ره دَ آوها میده کدی.

۱۴ تُو سر های لویاتان ره جو جو کدی

و اُو ره خوراکِ زنده جان های بیابو کدی.

۱۵ تُو چشمه ها و جوی ها ره از هر سُو جاری کدی؛

تُو دریاچه های ره که همیشه جاری بُود، خُشک کدی.

۱۶ روز دَزتُو تعلق دَره و شاو ام از تُو یه؛

مَنبع نُور و آفتو ره تُو دَ آسمو قرار ددی.

۱۷ تُو تمامی حدو دِ زمی ره تعیین کدی

و تايستو و زمستو ره د وجود اوردی.

^{۱۸} آی خداوند، د یاد خو بگیر که دشمو چی رقم نام تو ره ریشخند مونه

و مردمای جاهل چطور نام تو ره توهین موکنه.

^{۱۹} جان گوتر خو ره د جانورای وحشی تسلیم نکو

و زندگی قوم ستمدیده خو ره بلده همیشه پرمشت نکو.

^{۲۰} عهد خو ره د نظر خو بگیر،

چون جایای تریک امزی سرزمی پر از رفت-و-آمد ظلم آسته.

^{۲۱} نیل که مردم مظلوم شرمنده شده از حضور تو پس بوره.

بیل که مردمای غریب و محتاج نام تو ره ستایش کنه.

^{۲۲} آی خدا، باله شو و از حق خو دفاع کو.

د یاد خو بگیر که مردمای جاهل چی رقم تمام روز تو ره ریشخند مونه.

^{۲۳} چیغ زدون دشمنای خو ره

و غر زدون مخالفای خو ره که همیشه بلند موشه، پرمشت نکو.

خدا قضاوت کننده دنیا آسته

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَائِنْدِه هَا، دَ صَوْتِ «تَبَاهِ نَكُو» خَائِنْدِه شُنِه. زِيُورِ آسَاف.
سُرُود.

۷۵^۱ مو تُو ره شُكر-و-سِپاسِ مُوگي، آي خُدا، مو تُو ره شُكر-و-سِپاسِ مُوگي،

چُون حُضُورِ تُو نَزْدِيكِ آسْتِه

و مَرْدُمِ از كَارايِ عَجِيبِ تُو نَقْلِ مُونِه.

۲ تُو مُوگي: ”زَمَانِي رِه كِه ما مُقَرَّرِ مُونِم،

دَمَزُو زَمَانِ ما مُنْصِيفَانِه قِضَاوَتِ مُونِم.

۳ وَخْتِيكِه زَمِي و پَگِ بَاشِنْدِه هَايِ شِي دَ لَرزِه بِيِيِه،

ما پايه هَايِ شِي رِه مُسْتَحْكَم-و-بَرَقَرَارِ نِگَاحِ مُونِم.“ سِلاَه

۴ ما دَ آدَمَايِ مَغْرُورِ مُوگِيْم: ”فَخَرَفَرُوشِي نَكْنِيْد،“

و دَ شَرِيْرُو مُوگِيْم: ”شَاخِ خُو رِه بَالِه بَالِه نَكْنِيْد!

۵ شَاخَايِ خُو رِه دَ بَلَنْدِي بَالِه نَكْنِيْد

و گَرْدُونِ خُو رِه قِيْلِ گَرِفْتِه توره نَكْنِيْد،

۶ چَرَاكِه سَرِبَلَنْدِي نِه از شَرَقِ مِيِيِه،

نِه از غَرَبِ و نِه از جَنُوبِ،

۷ بَلِكِهْ خُدا قضاوت كُننده آسته:

او يگ نفر ره سرنگون مونه و ديگه نفر ره سريلند.

۸ چُون دَ دِسْتِ خُداوند پيله غَضَبِ آسته،

پُر از شرابِ قف كده و خُوب گُٹ شُده؛

او امزُو شرابِ شيو مونه و مردُمای شُريرِ زمي

پگ شى ره تا آخِرِين قطره وُچي مونه.

۹ لِيكِن ما تا اَبَدِ كاراي خُداوند ره اِعلانِ مُونم

و دَ ستايشِ خُدايِ يَعْقُوبِ سُرودِ ميخَانم،

۱۰ چُون او پگِ شاخايِ شُريرو ره قطعِ مونه،

لِيكِن شاخايِ اَدمايِ عادِلِ بِلندِ موشه.

قُدْرَتِ وَ بُزُرْگِيِ خُدا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَاينده ها، قَد آلهِ مَوْسِيْقِيِ تَارْدَارِ خَاينده شُنه. زُبُورِ وَ سُرُودِ
آسَافِ.

۷۶ خُدا دَ يهُودا شِنْخْتِه شُده يه؛

نام ازو د اسرائیل بزرگ آسته.

۲ خیمه ازو د شالیم آسته،

جای بود-و-باش شی د صهیون.

۳ د اونجی او تیرهای آتشی ره میده کد،

سپر و شمشیر و دیگه سلاح های جنگی ره. سیلاه.

۴ خدایا، تو پر نور آستی

و باشکوه-تر از کوه های که پر از شکار آسته.

۵ آدمای دلاور غارت شد

و د خاو مرگ رفت.

یکی امزو آدمای جنگی دست خو ره باله نتنست.

۶ آی خدای یعقوب، د وسیله هیبت تو

آسپ ها و گاډی های جنگی ازوا بے حرکت شد.

۷ راستی که تو باهیبت آستی.

کی میتنه د حضور تو ایسته شنه

وختیکه تو قار موشی؟

٨ تُو از آسمو قضاوت ره اعلان کدی

و زمی ترس خورده چُپ شد،

٩ دَ امزُو غَیت که تُو، آی خُدا، بَلدِه قضاوت باله شدی

تا پگ سِتَمِدِیده های زمی ره نجات بدی. سِلاه.

١٠ واقعاً قارِ اِنسان باعثِ مُوشه که تُو ستایش شنی

و کسای که بعد از قار خُو توبه کده باقی مُومنه، اُونا ره از خود مُونی.

١١ بَلدِه خُداوند، خُدای خُو نذر بَگیرید و نذر خُو ره ادا کُنید؛

آی تمام کسای که دَ چاردورِ ازُو اَسْتِید،

بَلدِه ازُو که باهَبَبَت اَسْتِه، هدیه ها بیرید،

١٢ بَلدِه ازُو که جانِ حُکمرانا ره میگیره،

بَلدِه ازُو که پادشایونِ زمی از شی میترسه.

دِلداری دَ غَیتِ پریشانی

بَلدِه یِدُوَتُون، سردِسته خاندنه ها. زُبورِ آساف.

٧٧ آواز مه سُون خُدا موره

دَ حَالِيكِه مَا نَالِه وَ فَرِيَادِ مُؤْنِمُ؛

آواز مه سُونِ خُدا مُوره

و اُو آواز مَرِه گوشِ مِيگِيرِه.

دَ رُوزِ مُشْكِلَاتِ - و - سَخْتِي خُو خُداوندِ رِه طَلَبِ مُؤْنِمُ؛

دَ غَيْتِ شَاوِ دِسْتَايِ مِه بَلْدِه دُعا دِرَازِ مُوشِه وَ مَنَدَگِي نَمِيگِيرِه

و جَانِ مِه آرا مِشِ پيدا نَمُونِه.

دَ ٣ ما خُدا رِه يادِ كَدِه نَالِه مُؤْنِمُ؛

ما فِكْرِ مُوكْنِمُ وَ رُوحِ مِه افسُرْدِه مُوشِه.

دَ ٤ تُو چِيمايِ مَرِه بيدا رِ نِگَاحِ مُوني؛

ما دَ اندازِه پَرِيشانِ اَسْتِمُ كِه توره كُفْتِه نَمِيْتِنِمُ.

دَ ٥ ما دَ بارِه رُوزايِ كُذْشْتِه فِكْرِ مُؤْنِمُ،

دَ بارِه سالِ هايِ تيرِ شُدِه.

دَ ٦ غَيْتِ شَاوِ سَرُودِ خُو رِه دَ يادِ خُو مِيرِمُ

و دَ دِلِ خُو فِكْرِ مُؤْنِمُ وَ رُوحِ مِه تَحْقِيقِ كَدِه مُوگِيه:

دَ ٧ ”آيا خُداوندِ بَلْدِه هَمِيشِه مَرِه ايلِه مِيدِيه

و ديگه هرگز دزمه نظرِ لطف نمونه؟

^۸ آیا رحمت ازو بلده همیشه بند شده؟

آیا وعده شی بلده تمام نسل ها بے اثر شده؟

^۹ آیا خدا فیض خو ره پرمشت کده

و د حالتِ قار خو دلسوزی خو ره بند کده؟“ سیلاه.

^{۱۰} اوخته گفتم: ”غم-و- غصه مه اینی آسته:

رفتارِ دستِ راستِ حضرتِ اعلیٰ د برابر مه تغییر کده.“

^{۱۱} ما کارای خداوند ره یاد مونم؛

ما کارای عجیب تو ره که از قدیم آسته، د یاد خو میرم.

^{۱۲} ما د باره پگِ کارای عجیب تو فکر مونم

و د باره اعمال تو چورت میزنم.

^{۱۳} ای خدا، راه های تو مقدس آسته؛

کدم از خدایو رقم خدای ازمو بزرگ آسته؟

^{۱۴} تو امو خدا آستی که کارای عجیب مونی؛

تو قدرت خو ره د مینکل قوم ها معلومدار کدی.

۱۵ تُو قَد بَازُو ی خُو قَوْم خُو رِه بَاز خَرِید کَدی،

أولادِه یَعْقُوب و یوسُف رِه. سِلاه.

۱۶ آوِها تُو رِه دِید، اَی خُدا،

آوِها تُو رِه دِید و دَ طُغیان اَمَد

و غُوجی های دِریا لِرزید.

۱۷ آوِرها آو رِیختند

و آسْمونا گُرگُردِراغ کَد

و تِیرهای آتِشک تُو دَ هَر سُو رِی شُد.

۱۸ آوازِ گُرگُردِراغ تُو دَ آسْمونا پیچ خورد

و آتِشک دُنیا رِه روشو کَد؛

زَمی لِرزید و تکان خورد.

۱۹ راهِ تُو از طَریقِ دِریا بُود

و مَسیرِ تُو از مینکلِ آوهای کَلو

و جای پایِ تُو دِیده نَمُوشُد.

۲۰ تُو قَوْم خُو رِه رِقْم یگ گَلِه راهنُمایی کَدی

دَ وَسِيْلَه دِسْتِ مُوسَىٰ وَ هَارُونَ.

كَارِ خُدا وَ رِفْتارِ قَوْمِ إِسْرَائِيلَ

قَصِيْدَه آسَاف.

۷۸ آي قَوْمِ مَه، تَعْلِيْمِ مَرَه بِشَنَوِيْد؛

وَ دَ تَوْرَه هَاي دَانَ مَه گُوشِ بَدِيْد.

۲ مَا دَانَ خُوْرَه بَلَدِه مَثَلِ گُفْتُوْ وَازِ مُوْنَمُ

وَ تَوْرَه هَاي پُوشِيْدِه زَمَانَايِ قَدِيْمِ رَه يَغِ يَغِ بِيَانِ مُوْنَمُ؛

۳ چِيْزَايِ رَه كَه مَوْ شِنِيْدِيْ وَ فَاْمِيْدِيْ

وَ آتَه گُونِ مَوْ دَزِ مَوْ نَقْلِ كَدَه.

۴ مَوْ اُوْنَا رَه ازِ اَوْلَادِه ازِوا تاشَه نَمُونِيْ،

بَلَكِه كَارَايِ قَابِلِ سِتَايِشِ خُداوَنْدِ رَه

دَ نَسْلِ هَايِ آيْنَدِه نَقْلِ مُوْنِيْ،

قُدْرَتِ وَ كَارَايِ عَجِيْبِ ازِو رَه كَه اُوْ اَنْجَامِ دَدَه.

۵ اُوْ يَغِ شَاهِدِيْ دَ يَعْقُوبِ قَرَارِ دَدَ،

یعنی یگ شریعت بلده اسرائیل تعیین کد

و د بابه کلونای مو امر کد

که امو چیزا ره د بچکیچای خو تعلیم بدیه؛

تاکه نسل های آینده امو چیزا ره بدنه،

بچکیچای که د آینده تولد موشه،

و اونا ام باله شده امو چیزا ره د بچکیچای خو نقل کنه؛

تا اونا د خدا توکل کنه

و کارای خدا ره از یاد نبره،

بلکه احکام ازو ره نگاه کنه

و رقم بابه کلونای خو نبشه،

رقم نسلی که سرکش و یاغی بود،

نسلی که دل مستحکم ندشت

و روح شی د خدا وفادار نبود.

بنی افرایم، هرچند قد کمون مسلح بود،

د روز جنگ پس دور خورده دوتا کد.

۱۰ اونا عهدِ خُدا ره نگاه نکد

و رفتار کدو دَ مُطابِقِ شَرِيعَتِ اَزو ره رد کد.

۱۱ اونا کارای ازو ره پُرمُشت کد،

کارای عجیبی ره که او دَزوا نِشو دَدُد.

۱۲ او دَ پِيشِ چِيمِ بابه کَلونای ازوا کارای عجیب انجام دَدُد،

دَ سرزمینِ مِصر، دَ منطقه صوعن.

۱۳ او دریا ره دُو شَق کده اونا ره از مینکل شی تیر کد

و آوها ره رقمِ تِپه اَلی دَ دُو طرف ایستلجی کد.

۱۴ دَ غَیتِ روزِ اونا ره قد آور راهنمایی کد

و تمامِ شاو قد روشنی آتَش.

۱۵ او دَ بیابو قاده ها ره شکاف کد

و بلده ازوا او پَریمو دَد، رقمی که از غُوجی کِئِه زمی او بدیه.

۱۶ او از دِلِ سنگِ چشمه ها ره دَ وجودِ اُورد

و او ره رقمِ دریاچه ها جاری کد.

۱۷ لیکن اونا دَ ضِدِ اَزو دیگه ام گناه کد

و دَ خِلَافِ قَادِرٍ مُتَعَالٍ دَ بِيَابِو شُورِشِ كَد.

۱۸ اُونَا خُدا رِه دَ دِلِ هَايِ خُو آزمايشِ كَد،

چراکه اُونَا دَ مُطَابِقِ خَاهِشِ نَفْسِ خُو خوراکِ طَلَبِ كَد.

۱۹ اوخته اُونَا دَ ضِدِ خُدا گپِ زده گُفت:

”آيا خُدا مِيْتَنَه دَ بِيَابِو دِسْتَرخُو آوارِ كُنَه؟“

۲۰ اونه، اُو قاده رِه زِد و آو فَواره كده

دَ شِدَّتِ جَارِي شُد،

ليكن آيا اُو مِيْتَنَه نانِ امِ بَدِيَه

يا گوشتِ رِه بَلَدَه قَوْمِ خُو تَهِيَه كُنَه؟“

۲۱ پس وختِيكه خُداوندِ اِي رِه شِنِيْد، غَدَرِ قَارِ شُد؛

يگِ آتِشِ دَ ضِدِ يَعْقُوبِ دَرِ گِرِفْتِ

و خَشَمِ اَزُو دَ ضِدِ بَنِي اسْرَائِيلِ اَلَنگَه كَد.

۲۲ چُونِ اُونَا دَ خُدا اِيْمَانِ نَدَشْتِ

و دَ قُدْرَتِ نِجَاتِ اَزُو تَوَكَّلِ نَكَد.

۲۳ ولسِ خُداوندِ دَ آوَرِ هَايِ بَالَه اَمْرِ كَد

و درگه های آسمو ره واز کد؛

^{۲۴} اُو بَلَدِه اَزوا «مَن» بارَند تا بُخوره،

اَرَمے، اُو بَلَدِه اَزوا غَلَّه-و-دانه آسمانی دَد.

^{۲۵} اَدما از نانِ ملایکه ها خورد؛

اُو بَلَدِه اَزوا خوراکِ پَریمو رَی رَی کد.

^{۲۶} اُو بادِ شَرَقی دَ آسمونا رَی کد

و قد قُوتِ خُو بادِ جَنُوبی ره باله کد.

^{۲۷} اُو رَقمِ گَرْد-و-خاک دَ بَلِه اَزوا گوشت بارَند،

اَرَمے، رَقمِ رِیگِ دریا مُرغکوی بالدار ره.

^{۲۸} اُمُو چِیزا ره دَ مَنِه خِیمه‌گاهِ اَزوا بارَند

و دَ چاردوَرِ جای های بُود-و-باشِ اَزوا.

^{۲۹} اُونَا خورد و خُوِب سیر شُد،

چُون چِیزی ره که نَفَسِ اَزوا خاهِش کُد، خُداوند بَلَدِه اَزوا دَد.

^{۳۰} لیکِن پِیش ازی که اُونَا خاهِشِ نَفَسِ خُو ره پُوره کنه

و دَ حالیکه خوراکِ هنوز دَ دانِ اَزوا بُود،

۳۱ قار خُدا دَ ضِدِ ازوا باله اَمَد

و اُو قَوِيَتَرِينِ اَدَمای ازوا ره کُشت

و جوانای اِسرائیل ره دَ زمی زد.

۳۲ باوجودِ پگِ امزی کارا، اُونَا دَ گُناه های خُو اِدامه دَد

و دَ کارای عَجیبِ اَزو ايمان نَوُرد.

۳۳ امزی خاطر، اُو روزای عُمَرِ ازوا ره عَبَثِ تیر کد

و سال های ازوا ره دَ ترس-و-وَحْشَت.

۳۴ هر وختیکه خُداوند اُونَا ره مُوکُشت، اُونَا دَ طَلبِ اَزو بُر مُوشدُ

و توبه کده قد شوق-و-علاقه خُدا ره طلب مُوکد.

۳۵ اُونَا دَ یاد خُو میوُرد که خُدا قاده-و-پناهگاهِ ازوا یه

و خُدای مُتعالِ نجات دِهِندهِ ازوا.

۳۶ لیکن دَ حَقِیقتِ اُونَا قد دان خُو چاِپلُوسی اَزو ره مُوکد

و قد زبون خُو دَزو دروغ مُوگُفت.

۳۷ دِل های ازوا دَ خُدا راست نَبُود

و اُونَا دَ عَهْدِ اَزو وَفا نکد.

۳۸ ولے خُدا که رحیم آسته،

گُناه های ازوا ره پوشند و اونا ره نابود نکد.

اُو بارها قار خُو ره تاه شند

و تمام غَضَب خُو ره باله نُورد.

۳۹ دَ یادِ ازو بُود که اونا انسانِ فانی آسته،

مِثلِ باد که مورِه و دیگه پس نمییه.

۴۰ اونا چیقَس کَلو دَ بیابو دَ ضِدِ ازو شورش کد

و اُو ره دَ امزُو دَشتِ غَمگی کد!

۴۱ اونا بار بار خُدا ره آزمایش کد،

و اُمُو مُقَدَّسِ اسرائیل ره سرِ شور اُورد.

۴۲ اونا قُوَتِ ازو ره دَ یادِ خُو نَدَشت

و نه ام روزی ره که اونا ره از چنگِ دُشمو خلاصی دَد؛

۴۳ که چی رقمِ مُعجزه های خُو ره دَ مِصرِ نِشو دَد،

کارایِ عَجیبِ خُو ره دَ منطقه صوعن.

۴۴ اُو دریا های ازوا ره دَ خون تبدیل کد،

دَ اندازه که اُونَا نَتَنِست از دریاچه های خُو آو وُچی کُنه.

^{۴۵} اُو لشکرِ اوخلی ره دَ مینکلِ ازوا ریی کد که اُونَا ره بریاد کد

و قوقریا ره ریی کد که اُونَا ره تَباه کد.

^{۴۶} اُو کِشتِ ازوا ره دَ مور تسلیم کد

و حاصلِ زَحمتِ ازوا ره دَ مَلخ دَد.

^{۴۷} تاک های انگورِ ازوا ره دَ وسیله زاله خراب کد

و درختای انجیرِ ازوا ره تَوَسُطِ سَرماه.

^{۴۸} اُو گله های ازوا ره دَ زاله تسلیم کد،

چارپایای ازوا ره دَ آتِشک.

^{۴۹} اُو آتِشِ قار خُو ره دَ بِلَه ازوا ریی کد،

غَضَب و خَشَم و مُصِیبت ره،

دَ وسیله ملایکه های تَباه کُننده.

^{۵۰} اُو بَلده قار خُو یگ راه ره جور کد

و جانِ ازوا ره از مرگِ نگاه نکد،

بلکه زندگی ازوا ره دَ مَرَضِ وُبا تسلیم کد.

۵۱ اُو پگِ اوْلباری های مِصر ره زد،

اوْلین تَمَر قُوتِ مِصریا ره دَ خیمه های حام.

۵۲ لیکن قوم خُو ره رقمِ گوسپندو اَلّی کوچِ دلجی کد

و رقمِ یگِ رمه دَ بیابو هدایت کد.

۵۳ اونا ره دَ اَمْنِیت رهبری کد تاکه ترس نَخوره؛

لیکن دریا دُشمنای ازوا ره پوشند.

۵۴ اوخته خُداوند اونا ره دَ محوطه مَقَدَّس خُو اُورد،

دَ کوهی که قد دِستِ راستِ خُو تَصَرُف کد.

۵۵ اُو مِلّت ها ره از پیشِ رُوی ازوا هی کد

و میراث ره بلده ازوا قد ریسپو تقسیم کد

و طایفه های اِسرائیل ره دَ خیمه های ازوا جای-د-جای کد.

۵۶ لیکن اونا خُدای مُتعال ره آزمایش کده دَ ضِدِ اَزو شورش کد

و فرمان های شی ره نِگاه نکد؛

۵۷ بلکه از راه بُر شد و رقمِ بابِه کَلونای خُو خیانت کد

و رقمِ کَمونِ کَجِ بے اِعتبار شد.

۵۸ اونا قد جای های عبادت خو قار ازو ره باله اورد؛

و قد بُت های خو غیرت ازو ره شور دد.

۵۹ وختیکه خدا ای ره شنید، او غضبناک شد

و اسرائیل ره کاملاً رد کد.

۶۰ او جایگاه خو ره که د شیلو بود، ایله کد،

امو خیمه ره که د مینکل انسان ها ایستلجی کدد.

۶۱ او صندوق عهد خو ره د اسیری دد

و نشانی بزرگی-و- جلال خو ره د دست دشمو تسلیم کد.

۶۲ او قوم خو ره د دم شمشیر دد

و د بله میراث خو غضبناک شد.

۶۳ جوانای ازوا ره آتش قورت کد

و بلده دختران ازوا سرود توی خنده نشد.

۶۴ پیشوایون ازوا د دم شمشیر اُفتد

و خاتونوی بیوه ازوا سوگواری نکد.

۶۵ اوخته خداوند باله شد

رقم کسی که از خاو بیدار مُوشه

و رقم مُبارزی که از تائیرِ شراب چِیغ میزنه.

^{۶۶}أُو دُشمنای خُو ره وادار دَ عَقَبِ نِشینی کد

و اونا ره دَ رَسوایی اَبَدی گِرِفَتار کد.

^{۶۷}أُو اَوْلادِه یوسُف ره رَد کد

و طایفه اِفرایم ره اِنْتِخاب نکد،

^{۶۸}لیکن طایفه یهُودا ره اِنْتِخاب کد،

کوه صَهیون ره که دوست دَشت.

^{۶۹}أُو جایگاهِ مُقَدَّس خُو ره رقمِ آسمونای بلند آباد کد

و رقمِ زمی که بُنیاد شی ره اَبَدی ایشته.

^{۷۰}أُو خِدْمَتگار خُو داؤود ره اِنْتِخاب کد

و اُو ره از قوتونِ گوسپندو گِرِفت؛

^{۷۱}از پسِ میش های شِیرتُو، اُو ره اُورد

تا قَوْم شی یَعقُوب ره چوپونی کُنه،

میراثِ اَزو اسرَائیل ره.

۷۲ و داؤود اونا ره قد دِل راست چوپونی کد

و قد دستای لایق رهبری کد.

دُعای قَوْمِ بَلَدِهِ رَحْمًا - و - دِلْسُوزی خُدا دَ بَلِه اورشَلیم

زُبُورِ آساف.

۷۹ آی خُدا، مِلَّتْ هَا دَ میراث تُو داخل شُدِه؛

اونا خانِه مُقَدَّس تُو ره بے حُرْمَت کده

و اورشَلیم ره دَ خرابه تبدیل کده.

۲ اونا جنازه های خِدْمَتگَرای تُو ره دَ عنوانِ خوراکِ بَلَدِه مُرغکوی هَوا دَده

و گوشتِ وفادارای تُو ره دَ جانورای زمی.

۳ اونا خُونِ ازوا ره رَقْمِ آو دَ گِرْداگِرْدِ اورشَلیم ریختند

و کس نَبُود که اونا ره دَفن کنه.

۴ مو دَ پیشِ همسایه گون خُو رَسوا شُدی

و بَلَدِه کسای که دَ چار دَور مو آسته، مایه ریشخندی و مَسخره گی.

۵ تا چی وخت آی خُداوند؟ آیا تا اَبَد خود ره قار میگیری؟

تا چی غَیْتِ غَیْرَتِ تُو رَقْمِ آتِشِ مَو رِه دَر مِیْدِیَه؟

۶ غَضَبِ خُو رِه دَ بَلِه مِلَّتِ هَا پَرِیْزَنِ کِه تُو رِه نَمِیْنَخْشِه

و دَ بَلِه مَمْلَکَتِ هَا یِ کِه نَامِ تُو رِه یَا دَ نَمُونِه؛

۷ چُون اُونَا یَعْقُوبِ رِه قُورْتِ کَدِه

و جَا یِ بُود-و-بَاشِ اَزُو رِه بِیْرُو کَدِه.

۸ گُناهِ هَا یِ بَابِه کَلُونَا یِ مَو رِه دَ ضِدِ اَز مَو یَا دَاوَرِیِ نَکُو؛

بِیْلِ کِه رَحْمَتِ تُو دَ زُودِیِ شَامِلِ حَالِ مَو شُنِه،

چِرَا کِه مَو کَلُو ذَلِیْلِ شُدِیِ.

۹ اَیِ خُدَا یِ نِجَاتِ مَو،

بِخَاطِرِ جَلَالِ نَامِ خُو مَو رِه کَوْمَکِ کُو؛

بِخَاطِرِ نَامِ خُو مَو رِه خَلَاصِیِ بَدِیِ

و بَلَدِه گُناهِ هَا یِ مَو کِفَارِه مُهْیَا کُو.

۱۰ چِرَا مِلَّتِ هَا بُوگِیَه: ”خُدَا یِ اَز وَا کُجَا یَه؟“

بِیْلِ کِه دَ پِیْشِ چِیْمَا یِ مَو دَ مِیْنِکَلِ مِلَّتِ هَا مَعْلُومَدَارِ شُنِه

کِه تُو اِنْتِقَامِ خُونِ رِیْخْتَنَدِه شُدِه خِدْمَتْگَارَا یِ خُو رِه مِیْگِیْرِیِ.

۱۱ بیل که آه-و-ناله اسیرا د حُضُور تُو برسه؛

د وسیله قوتِ بزرگِ بازوی خُو

کسای ره که د مرگ محکوم شده، خلاصی بدي.

۱۲ ای خداوند، بلده توهینی که همسایه گون مو دزتو کده،

هفت برابر شی ره د دامونِ ازوا پورته کو.

۱۳ اوخته مو که قوم و گوسپندوی علفچر تُو آستی،

تا ابد تُو ره شکر-و-سپاس موی

و نسل اندر نسل حمد-و-ثنای تُو ره موی.

دُعا بلده پس اُردونِ قوم از اسیری

بلده سردسته خاندانه ها. د صوتِ «سوسن ها» خاندانه شنه. یگ شاهی.
زیور آساف.

۸۰ ای چوپونِ اسرائیل، بشنو،

تُو که طایفه یوسف ره رقم گله هدایت مونی،

تُو که د مینکلِ کروی ها د تخت ششته،

رَحْم-و-روشنی کُو.

۲ پيش رُوی طایفه های اِفرایم، بِنیامین و مَنَسّی

قُدرت خُو ره دَ شور بَیرو و بَلدِه نِجات مو بیه.

۳ آی خُدا، مو ره پس بَیرو؛

بیل که رُوی تُو دَ بَلِه مو روشنِ کُنه

تا که مو نِجات پَیدا کنی.

۴ آی خُداوند، خُداي لشکرها،

تا چی غَیت دَ برابرِ دُعا های قَوم خُو خود ره قار مِیگیری؟

۵ تُو نانِ آویدِه پُر دَ زوا مُوخورنی

و آویدِه های بَے اندازه دَ زوا وُچیدلجی مونی.

۶ تُو مو ره مَوضوعِ جَنگ-و-جَنجالِ همسایه گون مو جور کدے

و دُشمنای مو دَ بَین خُو دَ بَلِه مو خَنده-و-رِیشخندی مونه.

۷ آی خُداي لشکرها، مو ره پس بَیرو.

بیل که رُوی تُو دَ بَلِه مو روشنِ کُنه

تا که مو نِجات پَیدا کنی.

^۸تو یگ تاگ انگور ره از مصر بُر کده اوردی؛

تو مِلَّتِ ها ره بُر کدی

و امو تاگ ره دَ جای ازوا شنیدی.

^۹تو زمی ره بلده ازو پاک کدی

و او ریشه دَوَنده زمی ره پُر کد.

^{۱۰}کوه ها قد سایه شی پوشنده شد

و درختای کتِه سَرَو ره شاخه های شی گِرِفَت.

^{۱۱}شاخه های خُورِه تا دریای مدیترانه رَسَند

و نوده های خُورِه تا دریاچه فَرَات.

^{۱۲}پس چرا دیوال های چاردور شی ره چپه کدی

تا هر راهگذر انگورای شی ره بچینه؟

^{۱۳}خوک های جنگلی او ره بیرو مونه

و جاندارای بیابو دَ اونجی مشغول خوردو آسته.

^{۱۴}ای خدای لشکرها، پس سُون ازمو بیه!

از آسمو توخ کُو و بنگر!

د بَلِه امزی تاگ نظرِ لُطف کُو،

۱۵ د بَلِه امزی نهالی که دِسْتِ راسْت تُو شَنْد؛

اَرِے، د بَلِه امزی باچِه که تُو بَلْدِه خُو قَوی جور کدی.

۱۶ اونا تاگ تُو ره د آتَش سوختَنده و قطع کده؛

کشکه اونا از هِیْبَتِ رُوی تُو نابُود شُنه.

۱۷ بیل که دِسْتِ تُو د بَلِه دِسْتِ قومی بَشه که دَزْتُو نَزْدِیک آسْتِه،

د بَلِه دِسْتِ بَنی اِنسان که او ره بَلْدِه خُو قَوی جور کدی؛

۱۸ اوخته مو از تُو رُوی گردو نَمُوشی.

زندگی مو ره تازه کُو، تا نام تُو ره یاد کنی.

۱۹ ای خُداوند، خُدای لشکرها، مو ره پَس بَیرو؛

بیل که رُوی تُو د بَلِه مو روشنی کنه

تا که مو نِجات پَیدا کنی.

سُرُودِ عَید

بَلَدِهٖ سَرْدِسْتِهٖ خَانِنْدِهٖ هَا. قَدْ آلِهٖ مُوسِيقِي تَارْدَارِ خَانْدِهٖ شُنِهٖ. زِيُورِ آسَافِ.

۸۱ بَلَدِهٖ خُدَا كِهٖ قُوْتِ مَوْ اَسْتِهٖ، قَدْ خَوْشِي سَرُوْدِ بَخَانِيْدِ.

بَلَدِهٖ خُدَايِ يَعْقُوْبِ دَ اَوَازِ بَلِنْدِ بَخَانِيْدِ.

۲ سَرُوْدِ بَخَانِيْدِ،

اَوَازِ دَيْرِهٖ وَ بَرِيْطِ خَوْشَصَدَا وَ چَنَگِ رِهٖ بُر كُنِيْدِ

۳ دَ مَاِهٖ نَوِ شِيْپُوْر رِهٖ دَ صَدَا بِيْرِيْدِ،

وَ دَ وَخْتِيْكَهٖ مَاهْتَوِ پُوْرِهٖ مُوشِهٖ، دَ رُوْزِ عِيْدِ مَوْ،

۴ چِرَاكِهٖ اِيْ يِگِ قَانُوْنِ اَسْتِهٖ دَ اِسْرَائِيْلِ،

يِگِ حُكْمِ اَزِ طَرَفِ خُدَايِ يَعْقُوْبِ.

۵ خُدَا اِيْ رِهٖ دَ عِنْوَانِ شَاهِدِيْ دَ يُوْسُفِ دَدِ،

وَ وَخْتِيْكَهٖ دَ ضِدِ سِرْزَمِيْنِ مِصْرِ رِفْتِ.

مَا يِگِ اَوَازِ نَاآشْنَا شَنِيدُمْ كِهٖ مُوْگُفْتِ:

۶ ”شَانِهٖ تُو رِهٖ اَزِ زِيْرِ بَارِ اَزَادِ كُدْمِ

وَ دِسْتَايِ تُو اَزِ بُرْدُوْنِ سَبَدِ خَلَاصِ شُدِ.

۷ دَ غَيْتِ سَخْتِيْ-وَ-مُشْكِلَاتِ، تُو كُوِيْ كَدِيْ وَ مَا تُو رِهٖ خَلَاصِيْ دَدْمِ؛

از جای تاشه از مینکلِ گُرگُردراغ دُعای تُو ره قُبُول کدُم.

دَ پیشِ آو های مَرِیبا تُو ره آزمایش کدُم. سِلاه.

^۸ آي قَوْم مه بَشَنو، ما تُو ره خبردار مُونم.

آي إِسْرَائِيل، كَشْكِه دَ توره مه گوش بدی.

^۹ دَ بَيْن شُمُو خُدای بیگنه نَبَشه

و دَ پیشِ خُدای دیگه سَجده نَكُنید.

^{۱۰} ما خُداوند- خُدای شُمُو اَسْتُم

که شُمُو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُورْدُم.

دان خُو ره کُته واز کُنید و ما اُو ره پُر مُونم.

^{۱۱} لیکن قَوْم مه از اید مه نَشْد؛

إِسْرَائِيل مَره نَخاست.

^{۱۲} پس اونا ره دَ سَنگدلی ازوا تسلیم کدُم

تا اونا از نَقشه های خودون خُو پیروی کُنه.

^{۱۳} كَشْكِه قَوْم مه دَ توره مه گوش میدد

و إِسْرَائِيل دَ مُطابقِ راه های مه رفتار موكد.

۱۴ اوخته د زودی دُشمنای ازوا ره سرکوب مُوکدم

و دست خُو ره د صِدِ مُخالفای ازوا باله مُوکدم.

۱۵ کسای که از خداوند بد مُویره، اونا د برابرِ خداوند سر خَم مُوکد

و تا ابد امو رقم باقی مُومند.

۱۶ لیکن بلده اسرائیل خُوبترین گندم ره میددم که بخوره

و اونا ره قد عسل از قاده سیر مُوکدم.“

خُدا قضاوت کُننده قاضی ها اَسته

زُبورِ آساف.

۸۲ ۱ خُدا د بَینِ جماعت خُو د عالم باله ایسته یه؛

اُو د بَله قاضیا قضاوت مُونه و مُوگیه:

۲”تا چی وخت قد بے انصافی قضاوت کده

از شریرو طرفداری مُونید؟ سِلاه.

۳ د داد بیچاره ها و یتیمان برَسید

و د حق آدمای ستمدیده و مُحتاج انصاف کُنید.

آدمای بیچاره و مُحْتاجِ ره نِجاتِ بَدید

و اونا ره از دِسْتِ شَریرو خلاص کُنید.

۵ قاضیا هیچ نَمیدنه و هیچ نَموفامه

و د تریکی راه موره؛

امزی خاطر تمام بُنیادِ زمی د لَرزه اَمده.

۶ ما گُفتم: ”شمو خدایو آستید

و پگ شمو بچکیچای قادرِ مُتعال.“

۷ لیکن شمو رقمِ آدمای فانی مُومرید

و رقمِ هر حُکمرانِ دیگه سرنگون مُوشید.

۸ آی خُدا، باله شو و زمی ره قضاوت کُو،

چُون پگِ مِلتِ ها دَزتُو تعلقِ دَره.

دُعا بَلدِه شِکستِ دُشمنایِ قَوْمِ اِسرائیل

سرُود. زبُورِ آساف.

۸۳ خُدایا، چپِ نشی!

آی خُدا، خود ره قرار نگیر و آرام نشی!

^۲توخ کُو که دُشمنای تُو شور-و-غوغا برپا کده،

و کسای که از تُو بد موبره، سر خُو ره بلند کده.

^۳اونا دَ ضِدِ قَوْمِ تُو نقشه های پُر از حيله-و-مکر میکشه

و دَ خِلَافِ کسای که دَز تُو پناه اُورده قد یگدیگه خُو مشوره مُونه

^۴و مَوگیه: ”بیید که اونا ره نابود کنی تا دیگه اونا یگ قوم نبشه،

و نام اسرائیل دیگه گرفته نشنه.“

^۵اونا یگدل شده قد یگدیگه خُو مشوره مُونه

و دَ ضِدِ از تُو عهد-و-پیمان مَوکنه:

^۶خیمه های مردمِ ادوم و اسماعیلیا،

مردمِ موآب و هاجریا،

^۷مردمِ جبال و عمّون و عمالیق و فلسطین

و باشنده های صُور.

^۸مردمِ آشور ام قد ازوا یگجای شده

و بلده اولاده لوط یگ بازو جور شده. سِلاه.

۹ آی خُدا، قد ازوا اُمُو کار ره کُو که قد مِدیان کدی؛

اُمُو کار ره که دَ حَقِ سِیْرا و یابین دَ دَرّه قِیشون کدی

۱۰ که اونا دَ منطقه عین دور نابود شد

و بلده زمی پارو جور شد.

۱۱ رهبرای ازوا ره رقمِ عُرْب و زئب جور کُو

و پگِ حُکمرانای ازوا ره رقمِ زَبِح و صلَمونع؛

۱۲ که موگفت: ”بیید که علفچَر های خُدا ره

بلده خودون خُو قبضه کنی.“

۱۳ آی خُدای مه، اونا ره رقمِ خاکِ گِردباد جور کُو

و مِثلِ کاه دَ دَمِ باد.

۱۴ رقمی که آتِشِ جنگل ره دَرِ میدیه

و اَلَنگِه آتِشِ کوه ها ره آتِشِ میگردنه،

۱۵ اُمُو رقمِ قد تُندباد خُو اونا ره دُمبال کُو

و قد طوفان خُو اونا ره دَ وَحِشَتِ بِنْدَن.

۱۶ رُوی های ازوا ره پُر از شَرَمِ کُو

تا که اونا نام تو ره طلب کنه، ای خداوند.

^{۱۷} بیل که اونا تا ابد شرمینده و وحشت زده بشه

و د رسوایی نابود شه.

^{۱۸} بیل که اونا بدنه که تنها تو

که نام تو «خداوند» آسته،

د بله تمام زمی متعال آستی.

شوق بلده زیارت خانه خدا

بلده سردسته خاننده ها، قد آله موسیقی تاردار خنده شه. زبور اولاده
قورح.

^{۱۹} ای خداوند لشکرها،

چیکس دلپسند آسته جای بود-و-باش تو!

^{۲۰} جان مه دق شده، بلکه میتپه بلده حولی های خداوند.

دل مه و جسم مه بلده خدای زنده فریاد خوشی مونه.

^{۲۱} حتی گنجشک بلده خو یگ خانه پیدا کده

دَ بَغْلٍ قُرْبَانِغَاهِ هَاي تُو،

و غُجِي بَلْدِه خُو وور جور كده

تا چُوچه هَاي خُو ره دَ اُونجِي بيله، اَي خُداوندِ لشكرها،

پادشاهِ مه و خُداي مه.

^۴ نيك دَ بَخْتِ كَسَاي كه دَ خَانِه تُو بُود-و- باش دَرِه؛

اونا هميشه تُو ره حمد-و- ثنا مُوگِيه. سِلاه

^۵ نيك دَ بَخْتِ مَرْدُمَاي كه قُوْت شِي از تُو يَه

و دِل ازوا بَلْدِه راه هَاي خَانِه از تُو مِيْتِيه.

^۶ و خْتِيكه اونا از دَرِه «بكا» تير مُوشه،

چشمه ها ازونجِي جاري مُوشه

و بارش ام نُور ها ره پُر مُونه.

^۷ اونا از قُوْت دَ قُوْت پيش موره

و هر كُدم شِي دَ صَهِيون دَ حُضُورِ خُدا حَاضِرِ مُوشه.

^۸ اَي خُداوند، خُداي لشكرها، دُعَاي مَرِه بَشَنُوا!

اَي خُداي يَعْقُوب، گوش بگير. سِلاه

۹ آی خُدا، آی سپر مو، توخ کُو،

سُون رُوی مَسَح شُدِه خُو نظر کُو.

۱۰ چُون تیر کدُون یگ روز دَ حَولی های تُو بهتر آسته

از هزار روز دَ هر جای دیگه.

درگهوانی خانه خُداى خُو ره کَلوتر خوش دَرُم،

نَسَبَت دَ زندگی کدو دَ خیمه های شرارت،

۱۱ چراکه خُداوند- خُدا آفتو و سپر مو آسته؛

أو فَيْض و عِزَت- و- اِحْتِرَام میدیه.

أو هیچ چیز خُوب ره دَرِيغ نَمونه

از کسای که دَ راستی- و- بے عیبی رفتار مونه.

۱۲ آی خُداوند لشکرها،

نیک دَ بَخْتِ کسی که دَزتو تَوَكُل دَره.

دُعا بَلَدِه خوشبختی قوم

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُورِ اَوْلَادِه قَوْرَح.

۸۵ خُداوندَا، تُو دَ بَلِه سَرزَمِين خُو نَظَرِ اُطْف كَدِي،

و خُوشَبَخْتِي يَعْقُوب رِه پَس اُورْدِي.

۲ تُو خَطَاهاي قَوْم خُو رِه بَخْشِيدِي

و پَگِ گُناهِ هَاي اَزوا رِه پُوشَنْدِي. سِلاه.

۳ تُو اَز تَمَامِ غَضَبِ خُو دِسْتِ بَالِه كَدِي

و شِدَّتِ قَارِ خُو رِه تَاه شَنْدِي.

۴ آي خُداي نِجَاتِ مو،

مو رِه دُوباره اَباد كُو و غَضَبِ خُو رِه اَز مو دُور كُو.

۵ آيا تا اَبَدِ خُودِ رِه قَدِ اَز مو قَارِ مِيگيري؟

آيا غَضَبِ خُو رِه نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ اِدَامِه مِيدِي؟

۶ آيا زِنْدَگِيِ مو رِه دُوباره تازِه نَمُونِي

تا قَوْمِ تُو دَ حُضُورِ تُو خُوشِي كُنه؟

۷ آي خُداوندَا، رَحْمَتِ خُو رِه دَزِ مو نِشُو بَدِي

و نِجَاتِ خُو رِه دَزِ مو عَطَا كُو.

۸ چیزی ره که خُداوند- خُدا مُوگيه، ما ميشنؤم،

چُون اُو دَ قَوْمِ خُو، دَ مومنين خُو صلح- و- سلامتِي ره اعلان مُونه،
تا اونا پس سُون جهالت نروه.

۹ يقيناً، نجاتِ ازو بلده كساي كه از شي ترس دره نزيك آسته،

تا بزرگي- و- جلالِ ازو دَ سرزمين مو جاي- دَ- جاي شنه.

۱۰ رحمت و وفاداري قد يگديگه خُو ملاقات مُونه؛

عدالت و سلامتِي قد يگديگه خُو رُوي ماخي مُونه.

۱۱ وفاداري از زمي مُورويه

و عدالت از آسمو توخ مُونه.

۱۲ ارې، خُداوند چيزاي خُوب مُوبخشه

و سرزمين مو حاصلِ خُوره ميديه.

۱۳ عدالت پيش پيش خُداوند موره

و يگ راه بلده قَدم هاي ازو آماده مُونه.

دُعا بلده نجات

۸۶ آی خُداوند، گوش بگیری و دُعای مَره قبول کُو،

چراکه ما مُحتاج و بیچاره اَسْتُم؛

۲ جان مَره نگاه کُو، چراکه ما دَزتُو وفادار اَسْتُم؛

آی خُدای مه، خِدمتگار خُو ره که دَزتُو تَوکُل کده، نجات بدی.

۳ یا مَولا، دَ حق مه رَحیم بَش،

چراکه تمام روز دَ پیش ازتُو ناله-و- فریاد مُونم.

۴ جان خِدمتگار خُو ره پُر از خوشی کُو،

چُون یا مَولا، جان خُو ره دَ راه ازتُو هِدایت مُونم.

۵ یا مَولا، تُو نیکو و بخشاینده اَسْتی

و کَلو رَحیم دَ حق کَسای که تُو ره کُوی مونه.

۶ خُداوندا، دَ دُعای مه گوش بدی

و آواز عُدْر-و- زاری مَره بَشنو.

۷ دَ روز سختی-و- مُشکلات خُو تُو ره کُوی مُونم،

چراکه تُو دُعای مَره قبول مونی.

۸ آی خُداوند، دَ مینکلِ خُدایو رقم ازتو اَلّی وجود ندره

و کاری ام رقمِ کارای ازتو نییه.

۹ یا مولا، پگِ مِلّت های ره که خلق کدے،

دَ حُضُور تُو اَمده سَجده مُونه،

و دَ نام تُو حمد-و- ثنا مُوگیه،

۱۰ چراکه تُو بزرگ اُستی و کارای عجیب انجام میدی؛

تنها تُو خُدا اُستی.

۱۱ آی خُداوند، راه-و-طریق خُو ره دَزمه تعلیم بدی؛

تا دَ مُطابِقِ حَقِیقت تُو رفتار کنم.

دَزمه دِلِ خَالِصِ بدی تا از نام تُو ترس دَشته بَشُم.

۱۲ آی خُداوند، خُدای مه، تُو ره قد تمامِ دِلِ خُو شُکر-و-سپاس مُوگُم

و تا اَبَدِ دَ نام تُو حمد-و- ثنا مُوگُم،

۱۳ چراکه رَحمت تُو دَ حقِ اَزمه بزرگ اُسته،

تُو جان مره از غُوجی های عالمِ مُرده ها خلاصی ددی.

۱۴ آی خُدا، آدمای کبری-و-مغرور دَ ضِدِ مه باله شُده؛

يَگِ دَلْ اَدْمَايِ ظَالِمِ قَصْدِ كَرِفْتُونِ جَانِ مَرِه دَرِه

و تُو رِه دَ تِي نَظَرِ خُو نَمِيرِه.

^{۱۵} مَگمِ اَيِ خُداوند، تُو خُدايِ رَحِيمِ و پُرْفَيْضِ اَسْتِي،

دِيرِ خَشَمِ - و - قَارِ و پُر اَز مَحَبَّتِ و وفاداري.

^{۱۶} سُونِ اَزْمِه نَظَرِ كُو و دَ حَقِ مِه رَحِيمِ بَش؛

اَز قُوْتِ خُو دَ خِدْمَتْگارِ خُو عَطَا كُو

و باچه كَنِيزِ خُو رِه نِجَاتِ بَدِي.

^{۱۷} يَگِ نِشَانِي اَز رُوِي لُطْفِ دَزْمِه نِشُو بَدِي

تَا كَسَايِ كِه اَز مِه بَدِ مُوِيرِه، اُو رِه دِيدِه شَرْمِنْدِه شُنِه،

چِرَاكِه تُو اَيِ خُداوند، دَزْمِه كَوْمَكِ كَدِي و مَرِه تَسَلِي دَدِي.

اَرزِشِ تَابَعِيْتِ اَوْرُشَلِيمِ

زُبُوْر و سَرُوْدِ اَوْلَادِه قُوْرَحِ.

^{۸۷} بُنْيَادِ شَارِ اَوْرُشَلِيمِ دَ كُوِهِ مُقَدَّسِ اَسْتِه:

^۲ خُداوندِ دَرِگِه هَايِ صَهِيُوْنِ رِه دُوَسْتِ مِيدَنِه،

کَلَوْتَرِ از پگِ خانه های یعقوب.

آی شارِ خُدا،

توره های حیرت‌آور دَ باره تُو گفته شده. سِلاه

خُدا مُوگيه: ”دَ مینکلِ کسای که مره مینخشه

ما از رَهَب و بابلِ یاد مُونم؛

امچنان از فَلَسطین و صُور و کُوش؛

و مُوگیم: ’ای دَ اونجی تَوُلد شده.“

و دَ باره صَهیون گفته مُوشه که،

”ای و اُو دَ منِه ازو تَوُلد شده“

و خُدای مُتعال، خود شی اُو ره اُستوار مُونه.

خُداوند وختیکه قوم ها ره ثَبِتِ کِتَابِ مُونه، اینی رقم نوشته مُونه:

”ای دَ اونجی تَوُلد شده.“ سِلاه.

سُرودخانا و کسای که بازی مُونه یگرقم مُوگه:

”پگِ چشمه های مه دَ منِه ازتو یه.“

دُعا بَلَدِه کومک

سُرود و زُبُورِ اُولادِه قورَح. بَلَدِه سَرِدِسْتِه خاينده ها. دَ صَوْتِ «مَحَلَّت
لَعَنَوْت» خاينده شُنه. قَصِيده هِيْمَانِ اِزْراحي.

۸۸ آی خُداوند، خُداي نِجات مه،

شاو و روز دَ پيش تُو ناله-و- فرياد مُونم!

۲ بيل که دُعای مه دَ حُضُورِ تُو بَرَسه؛

دَ آه-و- ناله مه گوش بدي!

۳ چراکه جان مه پُر از بلا-و- بَدبختي شُده

و زِندگي مه دَ عالمِ مُردا نَزديک شُده موره.

۴ ما از جُمْلِه کساي حِسَابِ شُدِيم که دَ خاک موره؛

ما مِثْلِ کسِي اَسْتُم که دَزُو قُوْتِ نَمَنْده.

۵ ما دَ مِينکلِ مُرده ها ايله شُدِيم،

رَقْمِ کُشته شُده هاي که دَ گورِ خاو کده؛

رَقْمِ کساي که ديگه دَ يادِ خُو نَميري

و از کومکِ دِسْتِ تُو قطع شُده.

٦ تو مَرِه دَ گورِ غُوجِ ایشْتِے،

دَ جَایِ تَرِیکِ و چُقُورِ.

٧ قارِ تُو دَ بِلِه مِه گِرَنگیِ مُونِه

و مَرِه دَ پَگِ جِلپِه هایِ غَضَبِ خُو گِرِفْتارِ کدِے. سِلاه.

٨ اَشْنا هایِ مَرِه از مِه دُورِ کدیِ

و اُونَا رِه از مِه بیزارِ کدیِ.

ما بَنَدِ مَنْدِیمِ و دُوتا کدِه نَمِیتُنْمِ.

٩ چِیمایِ مِه از غَمِ-و- غُصَّه خِیره شُدِه.

خُداوندا، هِر روزِ تُو رِه کُویِ مُونْمِ

و دِستایِ خُو رِه سُونِ از تُو دِرازِ مُوکْنْمِ.

١٠ آیا کارایِ عَجِیبِ خُو رِه بَلْدِه مُردِه ها نِشو مِیدیِ

آیا مُردِه ها بالِه موشِه کِه تُو رِه حَمْدِ-و- تْنا بُگیه؟ سِلاه.

١١ آیا از رَحْمَتِ تُو دَ گورِ توره کُفْتِه موشِه،

آیا از وِفا داریِ تُو دَ عَالَمِ نَابُودیِ یَا د موشِه؟

١٢ آیا کارایِ عَجِیبِ تُو دَ عَالَمِ تَرِیکِ دِیده موشِه،

آيا كاراي عادلانه تُو د سرزمين فراموشي ياد موشه؟

^{۱۳} ليکن ما، آي خداوند، بلده کومک د پيش تُو فریاد مونم

و د غيت صبح دعای مه د پيشگاه تُو تقدیم موشه.

^{۱۴} آي خداوند، چرا مړه رد مونی

و روي خوره از مه تاشه مونی؟

^{۱۵} ما از جوانی خو رنج دیدیم و نزدیک د مرگ آستم؛

بیم از تُو د بله مه آسته و ما نومید شدیم.

^{۱۶} قار تُو از سر مه باله پریده

و وحشت تُو مړه نابود کده.

^{۱۷} اونا تمام روز رقم آو مړه محاصره مونه

و از هر طرف دز مه نزدیک شده موره.

^{۱۸} یارا و دوستای مړه از مه دور کدے؛

یگانه آشنای مه تریکی آسته.

سرود د غيت مصیبت ملی

۱۸۹ ما دَ بَارَه رَحْمَتِ هَاي خُداوند تا اَبَد سُرُود مِيخَانُم.

ما قَد دَان خُو وفاداري تُو ره نسل اَندر نسل اِعلان مُونُم،

۲ ما اِعلان مُونُم كه رَحْمَت تُو تا اَبَد پايدار مومنه

و وفاداري خُو ره دَ عالمِ باله اُسْتوارِ نِگاهِ مُونِي.

۳ تُو كُفتي: ”ما قَد اِنْتِخاب كِدِه خُو عهد بسته كديم،

دَ خِدْمَتگارِ خُو داوود قَسْم خورديم كه،

۴ نسل تُو ره تا اَبَد اُسْتوارِ مُونُم

و تَخْت تُو ره نسل اَندر نسل برقرار نِگاه موكنُم.“ سِلاه.

۵ اَي خُداوند، بيل كه آسمونا كاراي عَجيب تُو ره سِتائيش كُنه

و وفاداري تُو دَ جَمِ مُقَدَّسِين بيان شُنه.

۶ چُون كِي اَسْتَه دَ آسمونا كه بَتْنَه قَد خُداوند برابري كُنه؟

و دَ مِينَكَلِ مَوْجُوداتِ آسماني كِي اَسْتَه كه رَقْمِ خُداوند بَشَه؟

۷ خُدا دَ مِينَكَلِ جَماعتِ مُقَدَّسِين بے اندازه باهَيْبَتِ اَسْتَه،

و كَلو ترسناك دَ بَلَه كَساي كه دَ گَرِدِ اَزو يَه.

۸ آی خُداوند، خُدای لشکرها، کی رِقْمِ از تُو اَلّی قُدْرَتَمَنْد اَسْتَه؟

خُداوندا، وفاداری تُو دَ چاردور تُو وجود دَره.

۹ تُو دَ بِلَه طُغیانِ دریا حُکمرانی مونی

و غَیْبِیکه جَلِپه های شی باله مُوشه، اونا ره آرام مونی.

۱۰ رَهَب ره کُفته رِقْمِ یگ لاش جور کدی

و قد بازوی زور تُو ی خُو دُشمنای خُو ره تِیت-پَرک کدی.

۱۱ اَسْمونا از تُو یه و زمی ام دَزتُو تَعْلُق دَره؛

دُنیا و چِیزای ره که دَ مَنه شی اَسْتَه، تُو بُنیاد ازوا ره اِشْتی.

۱۲ شمال و جنوب ره تُو خَلق کدی؛

کوه های تابور و حِرمون دَ نام از تُو خوشی مونه.

۱۳ بازوی تُو قُدْرَتَمَنْد اَسْتَه،

دِست تُو زور تُو و دِستِ راست تُو مُتعال.

۱۴ عدالت و اِنصاف اساسِ تَخْتِ تُو یه؛

رَحمت و وفاداری پیش پیش تُو دَ حَرکت اَسْتَه.

۱۵ نیک دَ بَخْتِ مَرْدُمی که آوازِ خوشحالی حَقِیقِی ره مِیْنَخْشه

و د نُوْر رُوِي تُو رَاه موره، اَي خُدَاوند.

۱۶ اونا تمامِ رُوْز دَ نَام تُو خوشي مُونه

و د وَسِيْلَه عَدَالْت تُو سَرِبِلْنْد مُوشه،

۱۷ چراکه تُو فخرِ قُوْتِ ازوا اَسْتِي

و از رُوِي لُطْفِ خُو شَاخ موره بِلْنْد مُوني.

۱۸ واقِعاً، سِپَر موره خُدَاوند تَعْلُقِ دَرَه،

پادشاهِ موره دَ مُقَدَّسِ اِسْرَائِيْل.

۱۹ يگِ زَمَانِ دَ عَالَمِ رُوِيَا قَدْ مومِنِيْنَ خُو گِپِ زَدِي و كُفْتِي:

”ما دَ يگِ مَرْدِ دِلَاوَرِ كَوْمَكِ كَدِيْمِ

و يگِ اِنْتِخَابِ شُدِه رَه از مِيْنَكَلِ قَوْمِ سَرِبِلْنْدِ كَدِيْمِ.

۲۰ ما خِدْمَتْگارِ خُو داوودِ رَه پيدا كَدِيْمِ

و اُو رَه قَدْ رُوْعُونِ مُقَدَّسِ خُو مَسْحِ كَدِيْمِ.

۲۱ دِسْتِ مَه هَمِيْشَه اُو رَه اُسْتُوَارِ مُونه

و بازُوِي مَه اُو رَه قُوِي جُوْرِ مُونه.

۲۲ دُشْمُو اَزُو كَدِه پِيْشِ دِسْتِي نَمِيْتْنَه

و آدمِ شَرِیرُ اَوْ رِه آزار۔ و۔ اذیتِ نَمِیتنه۔

۲۳ مُخَالِفایِ اَزُو رِه دَ پِیشِ رُویِ شِیِ تِکِه۔ و۔ پَرچِه مُونُم

و کَسایِ رِه کِه اَزُو بَد مَویرِه سِرکوبِ مَوکَنُم۔

۲۴ و فاداری و رَحمتِ مِه قَد اَزُو اَسْتِه

و دَ نَامِ اَزْمِه شَاخِ اَزُو بَلَنَدِ مَوْشِه۔

۲۵ دِستِ اَزُو رِه دَ بَلِه دَرِیا قَرارِ مِیدِیم؛

دِستِ رَاسْتِ شِیِ رِه دَ بَلِه دَرِیاچِه هَا۔

۲۶ اَوْ دَز مِه مَوگِیِه: 'تُو آتِه مِه اَسْتِی،

خُدایِ مِه و قَادِه نِجَاتِ مِه۔'

۲۷ ما اَمِ اَوْ رِه اَوَلبَارِیِ خُو حِسابِ مُونُم،

بَلَنَدَتَرِ اَزِ پادشایونِ رُویِ زَمِی۔

۲۸ ما رَحمتِ خُو رِه تا اَبَدِ دَ بَلِه اَزُو باقیِ مِیَلُم

و عَهْدِ مِه قَد اَزُو اَسْتوار۔ و۔ پایدارِ مومنه۔

۲۹ ما نَسْلِ اَزُو رِه تا اَبَدِ بَرقرارِ نِگاهِ مُونُم

و تَخْتِ اَزُو رِه تا وختیکِه روزایِ اَسْمو اِدَامِه دَرِه۔

۳۰ ولے اگه باچه های شی شریعت مره ایله کنه

و مطابق دستورای مه رفتار نکنه؛

۳۱ اگه قانونای مره میده کنه

و احکام مره نگاه نکنه،

۳۲ اوخته ناطاعتی ازوا ره قد سوته چيو جزا میدیم

و خطای ازوا ره قد قمچی.

۳۳ لیکن رحمت خو ره ازو قطع نمونم

و وفاداری خو ره د خیانت تبدیل نموکنم.

۳۴ ما عهد خو ره میده نمونم

و چیزی ره که از دان مه بر شده تغییر نمیدیم.

۳۵ ما یگ دفعه و بلده همیشه د قدوسیت خو قسم خوردیم،

و د داوود دروغ نموگیم:

۳۶ نسل ازو تا ابد باقی مومنه

و تخت پادشاهی شی د حضور مه رقم آفتو دایمی آسته.

۳۷ او رقم ماهتو تا ابد استوار مومنه،

یگ شاہدِ راستگوی دَ آسمو. “ سِلاه.

۳۸ لیکن آلی تُو مَسَحِ شُدِه خُو ره دُور پورته کدے و رد کدے

و دَ بَلِه اَزو غَضَبِناک شُدے.

۳۹ تُو عهدِ خُو ره قد خِدْمَتگار خُو مِیدِه کدے

و تاجِ شی ره دَ زَمی زده بے حُرْمَت کدے.

۴۰ یگ دیوالِ های شارِ اَزو ره چپِه کدے

و بُرجِ های مُسْتَحکم شی ره بیرو کدے.

۴۱ هر کسی که از راه تیر مُوشه، اُو ره غارَت مُونه

و اُو دَ پِیشِ همسایه‌گون خُو رِیشْخند شُدِه.

۴۲ تُو دِسْتِ راسْتِ مُخالفای اَزو ره بلند کدے

و پگِ دُشمنای شی ره خوشحال کدے.

۴۳ دَمِ شمشیرِ اَزو ره کُنڈ کدے

و دَ جَنگ، اَزو پُشْتیوانی نکدے.

۴۴ شِکوه-و- جلالِ اَزو ره از بَین بُردے

و تَخْتِ پادشاهی شی ره دَ زَمی زدے.

۴۵ روزای جوانی شی ره کوتاه کدی

و او ره قد شرم پوشندی.

۴۶ تا چی وخت ای خداوند؟

آیا تا ابد خود ره تاشه مونی؟

آیا غضب تو دایم رقم آتش در گرفته مورِه؟

۴۷ د یاد خو بیر که روزای عمر مه چیقس کوتاه آسته.

تو تمام بنی آدم ره بلده چی بے هودگی خلق کدی!

۴۸ کدم آدم آسته که زندگی کنه و مرگ ره ننگره؟

و کی میتنه که جان خو ره از چنگ عالم مردا خلاص کنه؟ سِلاه.

۴۹ یا مولا، کجا یه رحمت های سابق تو

که مطابق وفاداری خو بلده داؤود قسم خوردی؟

۵۰ یا مولا، د یاد خو بگیر که خدمتگار تو ره چطور توهین مونه

و چطور ما توهین قوم های کلو ره د سینه خو تحمل موم.

۵۱ ای خداوند، دشمنای تو مره توهین مونه

و هر قدمی ره که مسح شده تو باله مونه، اونا او ره ریشخند مونه.

۵۲ حمد و ثنا د خُداوند، تا اَبَدُالاباد!

آمین. آمین.

بَخْشِ چارُم

خُدا و اِنسانِ فانی

دُعایِ مُوسیٰ، مَرِدِ خُدا.

۹۰ یا مَولا، تُو بَلَدِه ازمو د پِگِ نسلِ ها

پناهگاهِ مو بودے.

۲ پیش ازی که کوه ها پیدا شُنه

یا زمی و دُنیا ره آست کنی،

از اَزَل تا اَبَد تُو خُدا اُستی.

۳ تُو اِنسان ره پس د خاکِ رِبی مونی و مُوگی:

”اَی بَنی آدم، پس د خاک بورید.“

۴ هزار سال د نظرِ ازتو

رقمِ دِیروز اُسته که تیر شد

یا رقم یگ پیره شاو.

^۵ رقم سیل اونا ره موبری؛

اونا رقم خاو آلی آسته،

رقم علفی که د غیت صبح بر موشه:

^۶ صبح سوز کده بر موشه

و شام پژمرده شده خشک موشه.

^۷ چون مو د وسیله قار تو نابود موشی

و د وسیله غضب تو وحشت زده موشی.

^۸ تو خطاهای مو ره د پیش روی خو ایشته

و گناه های تاشکی مو ره د روشنی حضور خو.

^۹ چون تمام روزای مو زیر سایه قار تو تیر موشه

و سال های عمر خو ره رقم یگ آه کشیدو تیر مونی.

^{۱۰} روزای عمر مو هفتاد سال آسته

و اگه قوی بشی، هشتاد سال.

لیکن زوره ازوا تنها زحمت و غم آسته؛

اونا د زودی تیر موشه و مو پرواز مونی.

۱۱ کی آسته که زورِ قار تو ره پی بُره و غَضَبِ تو ره،

د اندازه که باید از تو ترس دشته بشه؟

۱۲ پس دز مو یاد بدی که حسابِ روزای عمر خو ره بگیری،

تا یگ دلِ دانا حاصل کنی.

۱۳ آی خداوند، سون مو پس بیه!

تا چی وخت خود ره دور میگیری؟

د خدمتگرای خو دلسوزی کو.

۱۴ د غیتِ صبح مو ره از رحمتِ خو سیر کو

تا د تمامِ روزای عمر خو سرودِ خوشی بخانی و خوشحال بشی.

۱۵ د عوضِ روزای که مو ره گرفتارِ مُصیبت کدی

و د عوضِ سال های که مو بدی-و-بدبختی ره دیدی،

خوشحالی نصیب مو کو.

۱۶ بیل که کارای عجیب تو د خدمتگرای تو معلومدار شنه

و بزرگی-و-جلال تو بلده اولادای ازوا.

۱۷ بیل که لطفِ خُداوند، خُدایِ مو دَ بِلِه مو بَشِه.

آی خُداوند، کارِ دِستایِ مو ره بِلدِه مو کامیاب-و-پایدار کُو،
آرے، کارِ دِستایِ مو ره کامیاب-و-پایدار کُو.

خُدا پُشت-و-پناه مه آسته

۹۱ کسی که دَ پناهگاهِ قَادرِ مُتعالِ جای-د-جای مُوشه،

أو دَ زیرِ سایه قَادرِ مُطلقِ زندگی مُونه.

۲ دَ خُداوند مُوگیم، ”تُو پناهگاه و قلعِه مُستَحکم مه آستی،

و خُدایِ مه که دَزتُو تَوکُلِ دَرُم.“

۳ یَقیناً، أُو تُو ره از دامِ شِکارچیِ خلاصِ مُونه

و از مَرَضِ کُشِندهِ نجاتِ مِیدیه.

۴ أُو تُو ره قدِ پَرِ هایِ خُو مُپوشنه

و تُو دَ زیرِ بالِ هایِ شِ پناهِ مِگیری؛

وفاداریِ ازو بِلدِه تُو سِپَرِ و مُحَافِظِ آسته.

۵ تُو از بيمِ شاو ترسِ نَمُوخوری

و نه ام از تیری که د غیتِ روز مُوپره؛

تُو از مَرَضِ وُبا که د تریکی د حَرکتِ اَسْتَه وَحَشَتِ نَمُونی

و نه ام از بَلایِ که د چاشتِ روز نابُود مُونه.

۶ اِمکانِ دَره هزار نفر د پالوی تُو چپه شنه

و ده هزار د دِسْتِ راسْتِ تُو،

لیکن دزتو نزدیک نموشه.

۸ تُو تنها قد چیمای خُو توخ مونی

و جزای شریرو ره مینگری.

۹ ازی که تُو خداوند ره پناهگاهِ خُو جور کدے

و قادرِ مُتعالِ ره جای بُود-و-باش خُو،

۱۰ هیچ بدی د سر تُو نمیه

و هیچ بلا د خیمه تُو نزدیک نموشه،

۱۱ چراکه د ملایکه های خُو د باره ازتو حکم مُونه

تا د پگِ راه های تُو از تُو حفاظت کُنه.

۱۲ اونا تُو ره د بَله دِسْتایِ خُو میگیره،

نَشْنَه كِه پاي تُو دَ كُدم سَنگ دُكِه كُنِه.

۱۳ دَ بَلِه شير و مار پاي ميلي؛

شير غران و كِبچه - مار ره تي پاي خُو لَغِه موني.

۱۴ خُداوند مُوگيه:

”ازي كه اُو مَرِه دوست ميدنه،

ما اُو ره خلاصي ميديم؛

و ازاي كه نام مَرِه مينخشه،

ازو حفاظت مُونم.

۱۵ اُو مَرِه كُوي مونه و ما دُعاي شي ره قبول مُونم؛

دَ غَيْتِ مُشْكِلَاتِ ما قد ازو اَسْتَم؛

ما اُو ره نجات ميديم و صاحبِ عِزَّتِ - و - اِحْتِرَامِ مُونم.

۱۶ اُو ره قد عُمَرِ بَرِازِ سِيرِ مُونم

و نجات خُو ره بَلَدِه ازو نشو ميديم.“

سرودِ شُكْرگُزاري

زبور. سرود بلده روز آرام.

۹۲ چيَقَسْ خُوب اَسْتَه كه تُو ره شُكْر-و-سِپاس بُوگي، اَي خُداوند

و بَلَدَه نام تُو سرودِ سِتائِشِ بَخاني، اَي قَادِرِ مُتعال.

۲ چيَقَسْ خُوب اَسْتَه كه رَحْمَتِ تُو ره دَ غَيْتِ صُبْحِ اِعلانِ كني

و وفاداري تُو ره دَ وختِ شاو،

۳ قد آوازِ دَهتارِ و چنگ

و قد نَعْمَه بَرِيط؛

۴ چراكه تُو مره قد كاراي خُو خوشحال كدِي، اَي خُداوند؛

اينه، بخاطرِ كاراي دِستِ تُو ما دَ خوشي سرودِ ميخائِم.

۵ اَي خُداوند، كاراي تُو چيَقَسْ بُزرگِ اَسْتَه

و فِكْرَيِ تُو بِي اندازه غُوَج.

۶ آدمِ بِي شَعُورِ نَمِيدَنَه

و آدمِ بِي عَقْلِ اِي ره پِي نَمُوبَرَه

۷ كه وختي شَرِيرو رَقْمِ عَلفِ سُوْزِ مُونَه

و بَدكارا پگ شي تَر-و-تازه موشه،

بَلَدِهِ اَزَى اَسْتَه كَه اَوْنَا بَلَدِهِ هَمِيْشَه نَابُوْد مُوشَه.

^۸ لِيْكَنْ تُو، اَي خُدَاوَنْد، تَا اَبْد مُتَعَالِ اَسْتِي!

^۹ چُوْن دُشْمَنَاي تُو، اَي خُدَاوَنْد،

اَرِي، دُشْمَنَاي تُو اَز بَيْنِ موره

و بَدْكَارَا پَگ شِي تِيْت-پَرَك مُوشَه.

^{۱۰} تُو شاخِ مَرَه رَقْمِ شاخِ گَاوِ وَحَشِي بِلَنْدِ كَدِي

و رُوغُوْنِ تَازَه دَ بَلَه مَه شِيُو شُد.

^{۱۱} چِيْمَاي مَه شِكْسَتْ دُشْمَنَاي مَرَه دِيْدَه

و گُوْشَاي مَه خَبَرِ سَرِنِگُوْنِ شُدُوْنِ مُخَالِفَاي شَرِيْرِ مَرَه شَنِِيْدَه.

^{۱۲} اَدْمِ عَادِلِ رَقْمِ دَرَخْتِ خُرْمَا تَر-و-تَازَه مُوشَه

و مِثْلِ دَرَخْتِ سَرُو لِبْنَانِ رُشْدِ مُوْنَه.

^{۱۳} كَسَاي كَه دَ خَاْنَه خُدَاوَنْد شَنْدَه شُدَه،

دَ حَوْلِي هَاي خُدَايِ مَو تَر-و-تَازَه مُوشَه.

^{۱۴} اَوْنَا دَ غَيْتِ پِيْرِي اَمِ ثَمْرِ مِيْدِيَه

و بَرْتُو-و-بِلَنْدِ شُدَه سَوُزِ بَاقِي مُوْمَنَه

١٥ تا اعلان كُنه كه خُداوند راست آسته؛

أو قاده۔ و۔ پناهگاه مه آسته و دزُو هيچ بے عدالتی وجود ندره.

خُداوند پادشاهی مونه

٩٣ خُداوند پادشاهی مونه،

أو خود ره قد شكوه۔ و۔ جلال پوشنده؛

خُداوند خود ره پوشنده

و كمر خُو ره بقوت بسته كده.

دُنیا دَ وَسِيلِه اَزُو مُسْتَحْكَم آسته

و تكان نَمُوخوره.

٢ تَخْت تُو از قديم برقرار بُوده

و تُو از اَزَل آستی.

٣ آي خُداوند، سيل ها بلند شده!

سيل ها آواز خُو ره بلند كده،

سيل ها جوش۔ و۔ خروش خُو ره دَ طُغيان اُورده.

۴ قُدْرَتْمَنْدَتَر از آوازِ آو های کَلو،

قُدْرَتْمَنْدَتَر از جَلِپه های دریا،

قُدْرَتْمَنْدَتَر آسْتِه خُداوند دَ عالمِ باله!

۵ شاهِدی های تُو کامِلاً قَابِلِ اِعْتِمَادِ آسْتِه،

آی خُداوند، قُدُوسِیَتِ دَ خَانِه از تُو زیبِ دَرِه، تا اَبْدُالاباد.

خُدا اِنْتِقامِ مَرْدُمایِ عَادِلِ رِه مِیْگِیره

۹۴ آی خُداوند، تُو خُدایِ اِنْتِقامِ- گِیرنده آسْتی؛

آی خُدایِ اِنْتِقامِ- گِیرنده، رَحْم- و- رُوشنی کُو.

۲ آی قِضاوَتِ کُنِنْدِه زَمی، باله شُو

و آدَمایِ کِبری- و- مَغْرُورِ رِه دَ سَزایِ شی بَرَسَن.

۳ تا چی وخت، آی خُداوند، شَرِیرو خوشحالی مُونِه،

تا چی وخت خوشی شَرِیرو اِدامه دَرِه؟

۴ اونا توره های پُر از کِبرِ گُفته موره؛

پگِ بَدکارا لافِ مِیزَنه.

٥ آي خُداوند، اونا قوم تو ره تکه-و-پرچه مونه

و د بله ميراث تو ظلم موکته.

٦ اونا خاتونوی بيوه و بيگنه گو ره موکشه

و يتيما ره د قتل ميرسنه

٧ و موگيه: ”خداوند نمينگره؛

خداي يعقوب پي نمويره.“

٨ آي آدمای بے شعور قوم، توجه کنيد!

آي آدمای لوډه، شمو چي غيت عقل ميگيريد؟

٩ آيا او که گوش ره د جای شي شنند، نميشنوه؟

و او که چيم ره جور کد، نمينگره؟

١٠ آيا او که ملت ها ره اصلاح مونه،

او که علم ره د انسان تعليم ميديه،

سرزنش نمونه؟

١١ خداوند از فکرای انسان باخبر آسته؛

او ميدنه که فکرای ازوا پوچ-و-بے فايده آسته.

۱۲ آی خُداوند، نیک دَ بَخْتِ کسی که تُو اُو ره اِصلاح مُونی،

و از شریعت خُو بَلدِه اَزو تعلیم میدی.

۱۳ اُو ره از روزای مُشکلات-و-سختی خلاص کده آرامش میدی،

تا وختیکه بَلدِه شریرو یگ چُقوری کنده شنه،

۱۴ چراکه خُداوند قَوْم خُو ره تنها نَمیله

و میراث خُو ره ایله نَمیدیه.

۱۵ قضاوت بسم بطورِ عادلانه اجرا موشه

و تمام آدمای دِل راست از شریعت پیروی مونه.

۱۶ کی بَلدِه ازمه دَ ضِدِ مردمای شریر باله موشه؟

کی بَلدِه ازمه دَ مُقابلِ بدکارا ایسته موشه؟

۱۷ اگه خُداوند مددگار مه نموئود،

جان مه دَ زودی دَ عالمِ خاموشی جای-د-جای موشد.

۱۸ وختیکه گُفتم: ”پای مه میلخشه،“

رَحمت تُو، آی خُداوند، مره محکم گرفت.

۱۹ وختیکه غم-و-غُصّه دِل مه کلو موشه،

دلدارى تُو جان مَره پُر از خوشى مُونه.

۲۰ آیا حُکمرانای شَریر مِیتنه قد تُو همدست شُنه،

کسای که قد قانون خُو فساد دَ وجود میره؟

۲۱ اونا دَ ضِدِ آدَمِ عادِلِ دِست خُو ره یگ مُوکنه

و بَلده ریختندونِ خُونِ بے گُناه فِتوا میدیه.

۲۲ لیکن خُداوند قلعِه پلند مه شُده

و خُدای مه قاده پناهگاهِ مه.

۲۳ او گُناه های ازوا ره دَ بَله خودونِ ازوا میره

و اونا ره دَ وسیله شَرارتِ خودون شی نابُود مُونه؛

آرے، خُداوند- خُدای مو اونا ره نیست- و- نابُود مُوکنه.

تشویق بَلده عِبادت و اِطاعت

۹۵ بید که بَلده خُداوند سرُود بخانی

و بَلده قاده نجات خُو آوازِ خوشی بُر کنی.

۲ بید که قد شُکرگزاری دَ حُضُورِ ازو نزدیک شُنی

و قد سرود های ستایشی بلده ازو آواز خوشی بر کنی،

۳ چراکه خداوند، خدای بزرگ آسته،

پادشاه بزرگ د بله پگ خدایو.

۴ غوجی های زمی د دست ازو یه

و قیلی های کوه ها دزو تعلق دره.

۵ دریا ها ازو آسته، چون او دریا ها ره جور کد

و دستای شی خشکی زمی ره شکل دد.

۶ بیید که پرستش و سجده کنی

و د حضور خداوند، آست کونده خو زانو بزنی،

۷ چراکه او خدای مو آسته

و مو قوم و گله علفچر شی د زیر دست ازو.

کشکه امروز د آواز ازو گوش بدید که او موگیه:

۸ ”دل های خو ره سخت نکنید،

رقمی که قوم اسرائیل د مریبا د بیابو.

۹ د اونجی بابه کلونای شمو مره آزمایش و امتحان کد،

باوجودِ که کارای مَره دیدد.

۱۰ مَدَتِ چِلِ سالِ ما ازو نسلِ بیزارِ بُوَدُم

و قد خُو کُفْتُم: 'اونا یگ قومِ آسته که دِ دلِ های خُو سُونِ گُمراهی موره

و راه های مَره نَمینَخشه.

۱۱ پس دَ غَیْتِ قارِ خُو قَسَمِ خورْدُم

که اونا دَ آرامشِ مه داخلِ نَموشه.

سُرودِ نوِ بَلَدِه خُداوند

۹۶ بَلَدِه خُداوند سُرودِ نوِ بَخانید.

۱ آی تمامِ زمی، بَلَدِه خُداوند سُرودِ بَخانید.

۲ بَلَدِه خُداوند سُرودِ بَخانید، نامِ ازو ره ستایشِ کُنید.

هر روزِ نجاتِ ازو ره اعلانِ کُنید.

۳ دَ مینکلِ مَلَّتِ ها از بزرگی-و-جلالِ ازو توره بَگید،

دَ مینکلِ پگِ قومِ ها از کارایِ عَجیبِ ازو نَقْلِ کُنید،

۴ چراکه خُداوند بزرگِ آسته و بی اندازه لایقِ ستایش؛

از پگِ خُدايو كده بايد ازو ترس دشته بشی،

۵ چون پگِ خُدايونِ قَوْمِ های ديگه بُت ها آسته،

ليکن خُداوند آسمونا ره خَلق كد.

۶ شِكوه و جلالِ دَ حُضُورِ ازو آسته،

قُوت و نُورِ بِندي دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ شی.

۷ آی طایفه های قَوْمِ ها، خُداوند ره تَوْصِيْفِ كُنيد،

خُداوند ره بخاطرِ جلال و قُوتِ شی تَوْصِيْفِ كُنيد،

۸ خُداوند ره مُطابِقِ جلالِ نامِ شی تَوْصِيْفِ كُنيد،

هديه بيريده و دَ حَوْلِي های ازو بييد.

۹ خُداوند ره دَ اِحْتِرامِ قُدُوسِيَّتِ شی پَرستِشِ كُنيد؛

آی تمامِ زمی، دَ حُضُورِ ازو بِلَرزید!

۱۰ دَ مینکلِ مِلَّتِ ها بُگید: ”خُداوند پادشاهی مونه.

دُنیا دَ وَسِيْلِهِ ازو مُسْتَحْكَمِ آسته و تكانِ نَمُوخوره؛

أو قَوْمِ ها ره دَ اِنصافِ قضاوتِ مُوَكَّنِه.“

۱۱ بیل كه آسمونا خوشی كنه و زمی خوشحال بشه؛

دريا و پگ چيزای که د مَنه شی آسته، د غرش بيه،

^{۱۲} بيل که صحرا و هر چيزی که د مَنه ازو آسته، خوشحالی کنه.

اوخته تمام ږختای جنگل آواز خوشی بر مونه

^{۱۳} آواز خوشی د حضور خداوند، چون او ميه،

آرے، او ميه تا زمی ره د انصاف قضاوت کنه؛

او دنيا ره قد عدالت

و قوم ها ره قد راستی خو قضاوت مونه.

پادشاهی خداوند

^{۹۷} خداوند پادشاهی مونه، بيليد که زمی خوشی کنه

و جزيره ها خوشحال بشه.

^۲ اورها و تریکی تیره چار طرف خداوند ره گرفته؛

عدل و انصاف بنیاد تخت شی آسته.

^۳ آتش پیش پیش ازو موره

و دشمنای شی ره د چاردور ازو موسوزنه.

آتشک های ازو دنیا ره روشو مونه؛

زمی مینگره و میلرزه.

کوه ها از حضور خداوند رقم موم آو موشه،

از حضور خداوند تمام زمی.

آسمونا عدالت ازو ره اعلان مونه

و پگ قوم ها بزرگی-و- جلال ازو ره مینگره.

تمام کسای که بت های تراش شده ره عبادت مونه شرمنده موشه،

امو کسای که د بله بت های خو افتخار مونه؛

ای تمام خدایو، او ره سجده کنید.

ای خداوند، بخاطر قضاوت های تو

صهیون شنیده و خوشحال آسته

و شارای یهودا خوشی موکنه؛

چون تو ای خداوند، د بله تمام زمی متعال آستی،

تو د بله پگ خدایو د بلندترین مقام قرار دری.

ای کسای که خداوند ره دوست درید، از بدی نفرت کنید.

أُو از جانِ آدَمایِ وفادارِ خُو حِفَاطَتِ مُونِه

و اُونَا رِه از دِسْتِ شَرِیْرُو خِلاصِ مُونِه.

^{۱۱} نُورِ دَ بِلَهِ آدَمایِ عَادِلِ قَرارِ مِیْگِیْرِه

و خُوشیِ بَلَدِهِ آدَمایِ دِلِ-رَاسْتِ اُسْتِه.

^{۱۲} اَیِ آدَمایِ عَادِلِ، دَ حُضُورِ خُداوندِ خُوشیِ کُنید

نَامِ مُقَدَّسِ شِی رِه سِتایشِ کُنید.

دَ سِتایشِ قِضاوَتِ کُنندِه دُنیا

زُبُور

۹۸ ^۱ بَلَدِهِ خُداوندِ سَرُودِ نُو بَخانید،

چِراکِه کَرايِ عَجیبِ اِنجامِ دَدِه.

دِسْتِ رَاسْتِ و بازُویِ مُقَدَّسِ شِی اُو رِه پِیروزِ کَدِه.

^۲ خُداوندِ نِجاتِ خُو رِه اِعلانِ کَدِه،

و عَدالَتِ خُو رِه دَ پِیشِ چِیْمِ مِلَّتِ هَا بَرَمَلا کَدِه.

^۳ اُو رَحْمَتِ و وَفاداریِ خُو رِه

بَلَدِهِ خَانَوَارِ إِسْرَائِيلِ يَادَاوْرِي كَدَه؛

پَگِ گُوشِه هَايِ زَمِي نِجَاتِ خُدَايِ مَوْرِه دِيْدِه.

آيِ تَمَامِ زَمِي، بَلَدِهِ خُدَاوْنِدِ آوَاژِ خُوشِي بُر كُنِيْد.

چِيغِ بَزِيْد، خُوشِي كُنِيْد وَ سُرُوْدِ بَخَانِيْد.

بَلَدِهِ خُدَاوْنِدِ قَدِ بَرِيْطِ سُرُوْدِ بَخَانِيْد،

قَدِ بَرِيْطِ وَ آوَاژِ سَاژِ هَا.

قَدِ شِيْپُوْرِ هَا وَ آوَاژِ سُرْنِي

دَ حُضُوْرِ خُدَاوْنِدِ، پَادِشَاهِ مَوْ آوَاژِ خُوشِي بُر كُنِيْد.

بِيْلِ كِه دَرِيَا وَ هَرِ چِيْزِي كِه دَ مَنِه اَزُو اَسْتِه، دَ جُوشِ-وَ-خُرُوشِ بِيِيِه،

دُنْيَا وَ بَاشِنْدِه هَايِ شِي اَم.

بِيْلِ كِه دَرِيَاچِه هَا چَك-چَكِ كَنِه

وَ كُوِه هَا يِگْجَايِ سُرُوْدِ خُوشِي بَخَانِه؛

سُرُوْدِ خُوشِي دَ حُضُوْرِ خُدَاوْنِدِ،

چِرَاكِه اُو بَلَدِهِ قِضَاوْتِ زَمِي مِيِيِه.

اُو دُنْيَا رِه قَدِ عَدَالْتِ

و قوم ها ره قد انصاف قضاوت مونه.

د ستایش خدای مقدس

۹۹ خداوند پادشاهی مونه،

بیل که قوم ها بلرزه!

او د مینکل کروی بی ها د تخت خو شسته،

بیل که زمی تکان بخوره.

۲ خداوند د صهیون بزرگ آسته،

او د بله تمام قوم ها متعال آسته.

۳ بیل که اونا نام بزرگ و باهیبت تو ره ستایش کنه،

او مقدس آسته.

۴ بیل که قوت پادشاه که دوستدار انصاف آسته ستایش شنه.

تو برابری ره برقرار کدی،

و انصاف و عدالت ره د اسرائیل د جای آوردی.

۵ خداوند، خدای مو ره ستایش کنید،

و دَ پِيشِ قَدَمِگَهِ شِی سَجَدَه كُنید.

أو مُقَدَّسَ اَسْتَه.

۶ موسی و هارون از جُمْلَه پِيشوايون شِی بُود

و سموئیل از جُمْلَه كَسای كه نامِ ازو ره كُوی مُوكد؛

أونا دَ پِيشِ خُداوند ناله-و-فرياد كد

و أُو دُعای ازوا ره قَبُول كد.

۷ أُو دَ وَسِيْلَه سْتُونِ آوُر قَد ازوا توره كُفت؛

أونا احكام و قَانُونِ ازو ره كه أُو دَزوا دَدَ دَ جَاى آوُرَد.

۸ آى خُداوند، خُداى مو،

تُو دُعای ازوا ره قَبُول كدى؛

تُو بَلَدَه ازوا خُداى بَخشاينده بُودى،

لِيكِن ازوا بَخاطِرِ كَارَاى بَدِ ازوا اِنْتِقَامِ كِرْفَتى.

۹ خُداوند، خُداى مو ره سِتَايش كُنید،

و دَ كَوَهِ مُقَدَّسِ شِی أُو ره سَجَدَه كُنید،

چراكه خُداوند، خُداى مو مُقَدَّسَ اَسْتَه.

سرودِ خوشی و شکرگزاری

زبورِ شکرگزاری.

۱۰۰ آی تمامِ مردمِ رویِ زمی،

بلدهِ خداوندِ آوازِ خوشی بر کنید!

۲ خداوندِ رهِ قدِ خوشیِ عبادتِ کنید

و سرودِ خاندانِ دَ حُضُورِ ازو بیید.

۳ بدینید که خداوند، خدا آسته.

او مو ره خَلقِ کده و مو دزو تعلقِ دری؛

مو قومِ ازو آستی و گوسپندویِ علفچر شی.

۴ دَ درگه های ازو قدِ شکرگزاریِ داخلِ شنید

و دَ حولیِ های شیِ قدِ ستایش؛

او ره شکر-و-سپاسِ بگید و نامِ شیِ ره ستایشِ کنید،

۵ چراکه خداوندِ نیکو آسته،

رحمتِ شیِ ابدی و وفاداریِ ازو نسلِ اندر نسل.

۱۰۱ ما د باره رحمت و انصاف تو سرود میخائیم؛

ای خداوند، ما بلده تو ساز میزنیم.

۲ ما فکر خو ره سون راه-و-طریق بے عیب میگیریم.

چی وخت د پیش مه مییی؟

ما قد دل راست د خانه خو رفتار مونم.

۳ چیز بے ارزش ره د پیش چیم خو جای نمیدم.

ما از کار آدمای بدنیت بد موبرم؛

کار ازوا دزمه نمیچسپه.

۴ دل گجرو ره از خو دور مونم

و قد شرارت سر-و-کار ندرم.

۵ کسی که تاشکی د بله همسایه خو تهمت کنه،

او ره نابود مونم؛

و کسی که چیمای پُرکبر و دل مغرور دره،

أَوْ رَه تَحْمَلُ نَمُونُ.

٦ چیمای مه سُون مردُمای وفادارِ زمی آسته،

تا اونا د پالوی مه زندگی کُنه؛

هر کسی که د راه-و-طریقِ بے عیبِ قدم بزنه،

ما اُو ره د خدمتِ خُو قبولِ مُونم. دز مه خدمتِ مونه.

٧ فَریبکارِ د خانه مه جای-د-جای نَموشه

و دروغگویِ د حُضُورِ مه جای ندره.

٨ هر صُبْحِ پگِ آدمایِ شریرِ زمی ره نابودِ مُونم،

تا تمامِ بدکارا ره از شارِ خُداوند قطعِ کُنم.

دُعَا د غَيْتِ پَرِيشَانِي

دُعَايِ آدَمِ بِيچاره، د غَيْتِي كِه ضَعِيفِ وَ نَاتو موشه وَ ناله-و-زاري خُو ره
د حُضُورِ خُداوندِ موبره.

١٠٢ آيِ خُداوند، دُعَايِ مَرِه بَشَنو؛

بيل كه ناله-و-فرياد مه د پيش تو برسه.

۲ رُوی خُورِه از مه تاشه نَکو؛

دَ روزِ مُشکِلاتِ -و- سختی مه

گوش خُورِه سُون از مه بَگیر

و روزی که تُو ره کُوی مُونم،

دَ زُودی دُعای مَرِه قَبُول کُو.

۳ چُون روزای عُمَر مه رَقَم دُود اَلّی تیر مُوشه

و استُغونای مه رَقَم قوغ مُوسوزه.

۴ دِل مه رَقَم عَلف پایمال و خُشک شُدِه،

و ما خوردونِ نان خُورِه پُرمُشت مُونم.

۵ بخاطرِ آه -و- نالِه بلند مه،

استُغونای مه دَ پوست مه چسپیده.

۶ ما رَقَم بُوَمِ بیابو شُدیم؛

رَقَم بُوَمِ ریزگِگ که دَ خرابه ها اَسته.

۷ ما دِرَاز کُشیده بیدار مُونم؛

ما رَقَم گُنَجِشکِ لبِ بام تنها شُدیم.

٨ تمام روز دشمنای مه مَره طعنه میدیه؛

کسای که دَ بِلَه مه ریشخندی مونه مَره دَو میزنه.

٩ ما خگِستر ره رقمِ نان موخورم

و چیزی ره که وچی مُونم قد آویدِه مه گت آسته،

١٠ ای بخاطرِ قار و غضبِ ازتو یه،

چراکه تو مَره باله کدی و دَ زمی زدی.

١١ روزای مه رقم سایه دمِ شام شده؛

ما رقمِ علفِ پژمرده شدیم.

١٢ لیکن تو ای خداوند، تا ابد دَ بِلَه تخت ششته؛

ذکرِ نامِ تو نسلِ اندر نسلِ باقی مومنه.

١٣ تو باله موشی و دَ صهیونِ دلسوزی مونی،

چون وخت شی آسته که دزو لطف-و-مهربانی کنی؛

آری، زمانِ تعیین شده رسیده.

١٤ چراکه خدمتگرای تو سنگای ازو ره دوست دره

و دَ خاک شی دلسوز آسته.

۱۵ مَلَّتْ هَا از نامِ خُداوندِ مِیترسه

و تمامِ پادشایونِ زمی از بُزرگی-و- جلالِ اَزو،

۱۶ چراکه خُداوندِ صَهیونِ ره آباد مونه

و قد بُزرگی-و- جلالِ خو ظاهرِ موشه.

۱۷ اُو دَ دُعایِ مردُمایِ مُسکین-و- بیچاره تَوَجُّه مونه

و دُعایِ ازوا ره خار-و- حَقیرِ حِسَابِ نَمونه.

۱۸ بیلِ که ای بَلدِه نسلِ آینده نِوشته شنه،

تا قومی که دَ آینده خَلقِ موشه خُداوندِ ره حمد-و- ثنا بُگیه؛

۱۹ چُونِ اُو از جایگاهِ بلندِ و مُقَدَّسِ خو توخ کد،

خُداوندِ از عالمِ باله سُونِ زمی نظرِ اَندخت،

۲۰ تا نالهِ اَسیرا ره بِشَنوه

و کسایِ ره که دَ مَرگِ محکومِ اَسته، آزاد کنه؛

۲۱ تا اونا نامِ خُداوندِ ره دَ صَهیونِ اِعلانِ کُنه

و حمد-و- ثنایِ شیِ ره دَ اورُشَلیمِ بُگیه،

۲۲ دَ غَیْتیکه قومِ ها یِگجایِ موشه

و مردُم مَمَلَكَتِ هَا مِيِه تَا خُدَاوَنَد رِه پَرَسَتِش كَنِه.

۲۳ خُدَاوَنَد دَ نِيْمِه رَاه قُوَت مَرِه اَز مِه گِرِفْتِه

و روزای عُمَر مَرِه كُوتَاه كَدِه.

۲۴ مَا كُفْتُم:

”آی خُدای مِه، مَرِه دَ نِيْمِ عُمَر مِه اَز بَيْن نَبَر،

آی كِه سَال هَاي تُو نَسَل اَنَدَر نَسَل اِدَامِه دَرِه.

۲۵ تُو دَ زَمَانِ قَدِيْمِ بُنْيَادِ زَمِي رِه ايشْتِي

و اَسْمُونَا كَارِ دِسْتَاي اَز تُو يَه.

۲۶ اُونَا نِيَسْت مُوشِه، لِيَكِن تُو بَاقِي مُمُونِي؛

اُونَا پَگ شِي رَقْمِ كَالَا كُهْنِه-و- فَرَسُوْدِه مُوشِه؛

تُو اُونَا رِه رَقْمِ لِبَاسِ تَبْدِيْلِ مُونِي

و اُونَا اَز بَيْن مَوْرِه.

۲۷ لِيَكِن تُو اُمُو اَسْتِي كِه بُوْدِي

و سَال هَاي تُو خَلَاصِي نَدَرِه.

۲۸ بَچِكِيچَاي خِدْمَتْگَارَاي تُو دَ اَمْنِيَتِ زَنْدِگِي مُونِه

و نسلِ ازوا دَ حُضُورِ تُو اُسْتِوارِ باقی مومنه.

رَحْمَتِ و مُحَبَّتِ خُدا

از داؤود.

۱۰۳ ^۱ آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُو.

آی تمام هستی وجود مه، نامِ مُقَدَّسِ ازو ره ستایش کُو.

^۲ آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُو

و هیچ کُدمِ احسان های ازو ره پُرمُشت نکو.

^۳ اُو آسته که تمام گناه های تُو ره موبخشه

و پگِ ناجوری های تُو ره شفا میدیه؛

^۴ اُو آسته که زندگی تُو ره از عالمِ مُردا بازخريد مونه

و تاجِ رَحْمَتِ و مُحَبَّتِ ره دَ سر تُو میله؛

^۵ اُو آسته که جان تُو ره قد چیزی خوب سیر مونه

تا رقمِ بُرگُج، جوانی تُو تازه شنه.

^۶ خُداوند عدالت ره دَ جای میره

و دَ حَقِّ پَگِ مَظْلُومًا اِنصافِ مُونه.

۷ اُو رَاهِ هَايِ خُو رِه بَلَدِه مَوْسَى مَعْلُومدَارِ كَد

و كَارَايِ خُو رِه بَلَدِه بَنَى اسرَائِيلِ.

۸ خُداوندِ رَحِيمِ و پُرْفَيْضِ اَسْتِه،

دِيرِ خَشَمِ-و-قَارِ، مَگَمِ پُرِ اَزِ مَحَبَّتِ.

۹ اُو تَا اَبَدِ سِرزَنَشِ نَمُونِه

و قَارِ خُو رِه بَلَدِه هَميشه نِگَاهِ نَمُوكُنِه.

۱۰ اُو دَ مُطَابِقِ كُنَاهِ هَايِ مَوْ قَدِ اَزِ مَوْ رِفْتَارِ نَمُونِه

و نَه اَمِ مَوْ رِه دَ مُطَابِقِ خَطَاهَايِ مَوْ جَزَا مِيدِيَه.

۱۱ چُونِ دَ اِندازهِ كِه اَسْمُو اَزِ زَمِي بَلِنْدِ اَسْتِه،

دَ اَمزُو اِندازهِ رَحْمَتِ اَزُو كَلُو يَه بَلَدِه كَسَايِ كِه اَزُو تَرَسِ دَرِه.

۱۲ دَ اِندازهِ كِه مَشْرِقِ اَزِ مَغْرِبِ دُورِ اَسْتِه،

دَ اَمزُو اِندازهِ اُو خَطَاهَايِ مَوْ رِه اَزِ مَوْ دُورِ كَدِه.

۱۳ اَمُو رَقْمِ كِه يَگِ اَتِه دَ حَقِّ بَچِكِيچَايِ خُو دِلَسوزِ اَسْتِه،

اَمُو رَقْمِ خُداوندِ اَمِ دَ حَقِّ كَسَايِ دِلَسوزِ اَسْتِه كِه اَزِ خُدا تَرَسِ دَرِه.

۱۴ چُون اُو بِيخ-و-رِيشِه مو ره مِيَدَنه

و د ياد شى آسته كه مو خاك آستى.

۱۵ انسان روزاى عُمَر شى رَقَمِ عَلفِ آسته؛

اُو مِثِلِ كُگلِ صَحرا سَوُز مُونه

۱۶ و امى كه باد از بَلِه شى تير موشه، اُو از بَيْن موره

و د جاي شى اَثَرِ اَزو ام دِيده نَمُوشه.

۱۷ لِيكِن رَحْمَتِ خُداوند از اَزَل تا اَبَد د بَلِه كَساى آسته كه از خُدا ترس دَره

و عدالت شى د بَلِه اولاداي بچكِيچاي ازوا،

۱۸ د بَلِه كَساى كه عهدِ اَزو ره نِگاه مُونه

و دِستُوراي اَزو ره د ياد خُو مِيگِيره تا اُونَا ره د جاي بِيَره.

۱۹ خُداوند تَخْتِ خُو ره د عَالَمِ باله برقرار كده

و پادشاهى شى د بَلِه پگ حاكِمِ آسته.

۲۰ خُداوند ره سِتائِش كُنيد، اَي مَلايكه هاى شى،

اَي مَوْجُوداتِ زورَتُو كه اَمْرِ اَزو ره د جاي مِيرِيد

و د آوازِ كلامِ اَزو گوش مِيدِيد.

۲۱ خُداوند ره سِتایش کُنید، اَی تمام لشکر های اَزو،

اَی خِدمتگرای شی که خاست-و-اِراده اَزو ره دَ جای میرید.

۲۲ اَی تمام مخلوقاتِ خُداوند،

اُو ره دَ پگِ جایای پادشاهی شی سِتایش کُنید!

اَی جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو!

عَظَمَت و قُدْرَتِ خُداوند

۱۰۴ اَی جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو.

اَی خُداوند، خُدای مه، تُو بے اندازه بزرگ اُستی؛

تُو قد شِکوه و جلال پوشنده یی.

۲ تُو خود ره قد نُور پیچندی

رقمی که قد چَین پیچنده بَشی

و آسمو ره مِثل خِیمه اُوار کدی.

۳ تُو تیرهای اُتاق های خُو ره دَ بله اُوها قرار ددی.

تُو اُور ها ره گاډی خُو جور کدی

و دَ بَلِهَ بَالِ هَايِ بَادِ سَوَارِ شُدِهٖ حَرَكَتِ مُونِي.

^۴تُو بَادِ هَا رِهٖ قَاصِدَايِ خُو جُورِ مُوَكُنِي

و اَلَنَگِهٖ هَايِ اَتِشِ رِهٖ خِدْمَتِگَارَايِ خُو.

^۵تُو زَمِي رِهٖ دَ بَلِهَ بُنِيَادِ شِي اُسْتَوَارِ كَدِي

تَاكِهٖ هِرْگِزِ تَكَانِ نَخُورِهٖ.

^۶تُو اُو رِهٖ قَدِ اَوِهَايِ غُوَجِ پُوشَنَدِي رَقْمِي كِهٖ قَدِ چِپَنِ پُوشَنَدِهٖ بَشِي

و اَوِهَا دَ بَلِهَ كُوهِ هَا اِيَسْتِهٖ شُدِ.

^۷اَوِهَا اَزِ هَيِبَتِ تُو دُوْتَا كَدِ

و اَزِ اَوَازِ گُرْگُرْدِرَاغِ تُو تِيْتِ-پَرَکِ شُدِ.

^۸اَوْنَا دَ بَلِهَ كُوهِ هَا بُرِ شُدِ و دَ دَرِهٖ هَا جَارِي شُدِ،

دَ جَايِي كِهٖ تُو بَلَدِهٖ اَزِوَا تَعْيِينِ كَدِي.

^۹تُو بَلَدِهٖ اَزِوَا يِگِ حَدِّ قَرَارِ دَدِي

كِهٖ اَزِوَا تِيرِ نَشْنِهٖ و بَسْمِ زَمِي رِهٖ نِپُوشَنِهٖ.

^{۱۰}تُو چِشْمِهٖ هَا رِهٖ دَ دَرِهٖ هَا جَارِي مُونِي؛

تَا دَ بَيْنِ كُوهِ هَا رِي شُنِهٖ.

۱۱ اونا تمام جانورای بیابو ره سیرآو مونه؛

خر های وحشی تُشنگی خُو ره میشندنه.

۱۲ مرغکوی هوا د بَغِلِ امزُو آو ها بلده خُو وور جور مونه

و از مینکلِ شاخچه ها میخانه.

۱۳ تُو از جایگاهِ بلند خُو کوه ها ره سیرآو مونی

و زمی از ثمرِ کارای تُو سیر موشه.

۱۴ تُو علف ره بلده چارپایا سُوزدلجی مونی

و گیاه ها ره بلدهِ اِسْتِفادهِ اِنسان،

تا از زمی خوراک خُو ره حاصلِ کنه:

۱۵ شراب ره که دِلِ اِنسان ره خوش مونه،

روغو ره که چهره اِنسان ره تازه مونه

و نان ره که دِلِ اِنسان ره قُوْتِ میدیه.

۱۶ برختای خُداوند سیرآو آسته،

سرو های اِبنان که اُو شنده

۱۷ که مرغکو د بِلِه ازوا بلده خُو وور جور مونه

و لگ لگ د شاخچه های درختای صنوبر خانه دره.

^{۱۸} کوه های قیل بلده بزون کوهی آسته

و قاده ها پناهگاه خرگوش های کوهی.

^{۱۹} تو ماهتو ره جور کدی تا ماه ها د وجود بییه

و آفتو زمان ششتون خو ره میدنه.

^{۲۰} تریکی میری و شاو موشه،

د امزو غیت تمام حیوانای جنگل د حرکت مییه.

^{۲۱} شیرای جوان بلده شکار خو غر میزنه

و خوراک خو ره از خدا طلب مونه.

^{۲۲} وختیکه آفتو بر موشه، اونا پس موره

و د غارای خو در آمده خاو مونه.

^{۲۳} اوخته انسان بلده کسب و کار خو برو موره

و تا شام زحمت میکشه.

^{۲۴} ای خداوند، کارای تو چیقس کلو آسته،

پگ ازوا ره قد حکمت خو انجام ددے،

زَمی پُر از مخلوقات تُو آسته.

۲۵ دریای کُنه و پِراخ

پُر آسته از زنده-جانای بے حساب،

از جاندارای کُنه و ریزه.

۲۶ کُشتی ها دَ رُوی ازو دَ حَرکت آسته

و لویاتان ام، که تُو او ره خَلق کدی تا دَ مَنه ازو بازی کُنه.

۲۷ پِگِ امزیا چیم اُمید شی دَز تُو یه

تا روزی ازوا ره دَ وخت شی بَلده ازوا برسَنی.

۲۸ تُو بَلده ازوا میدی، اونا او ره جَم مونه؛

تُو دِست خُو ره واز مونی، اونا قد چیزای خُوب سیر موشه.

۲۹ وختیکه رُوی خُو ره تاشه مونی،

اونا وَحشت زده موشه؛

و غیتیکه جانِ ازوا ره میگیری،

اونا مومره و پس دَ خاک مورِه.

۳۰ تُو روح خُو ره رِبی مونی، اونا خَلق موشه،

و تُو رُوِي زَمِي رِه تازِه مُونِي.

^{۳۱} بزرگی-و- جلالِ خُداوند تا اَبَد برقرار باد!

بیل که خُداوند از کارای خُو خوش بَشِه،

^{۳۲} او که سُون زَمِي تُوخ مُونِه و زَمِي دَ لَرزِه مِيِيِه،

او که دَ کوه ها دِست مِيَزَنِه و از کوه ها دُود بالِه مُوشِه.

^{۳۳} تا زِنده اَسْتَم بَلدِه خُداوند سَرُود مِيخَانَم؛

تا و جُود مِه اَسْتِه، بَلدِه خُدايِ خُو ساز مِيَزِنَم.

^{۳۴} بیل که فِکرای مِه باعِثِ خوشِي اَزو شُنِه؛

ما دَ حُضُورِ خُداوند خوشِي مُونَم.

^{۳۵} بیل که گُناهکارا از رُوِي زَمِي نَابُود شُنِه

و آدَمای شَريرِ دِيگِه و جُود نَدَشْتِه بَشِه.

اِي جان مِه، خُداوند رِه سِتايِش کُو!

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

کارای خُداوند بَلدِه قَوْمِ اِسْرَائِيل

۱۰۵ خُداوند ره شُکر-و-سِپاس بُگَید، نام ازو ره یاد کُنید

و کارای ازو ره دَ مینکلِ قَوْمِ ها اِعلانِ کُنید.

۲ بِلده ازو سرُودِ بَخانید و سازِ بَزَنید؛

دَ باره پگِ کارایِ عَجیبِ شیِ نقلِ کُنید.

۳ دَ نامِ مُقَدَّسِ ازو اِفتخارِ کُنید؛

بیلیدِ دِلِ کَسایِ که دَ طلبِ خُداوندِ اَسْتِه خوشیِ کُنه.

۴ دَ طلبِ خُداوندِ و قُوتِ ازو بَشید؛

همیشه حُضُورِ ازو ره جُسْتَجُو کُنید.

۵ کارایِ عَجیبیِ ره که اُو اِنجامِ دَدِه، دَ یادِ خُو بَیرید،

مُعْجزه ها و قضاوتِ هایِ دانِ ازو ره،

۶ اُیِ اَوْلادِه خِدْمَتگارِ ازو اِبْرَاهیم،

اُیِ بچکِچایِ یَعْقُوبِ که اِنْتِخابِ شُدِه ازو اَسْتید.

۷ اُو خُداوند، خُدایِ مو اَسْتِه؛

قضاوتِ هایِ ازو دَ تمامِ دُنیا و جُودِ دَرِه.

۸ اُو عَهْدِ خُو ره تا اَبَدِ دَ یادِ خُو مِیگِیره،

کلامی ره که امر کده، تا هزار پُشت؛

^۹ اُمُو عهد ره که قد اِبراهیم بسته کد،

اُمُو قَسَم ره که بلده اِسحاق خورد.

^{۱۰} اُو اُمُو عهد ره دَ عِنوانِ قانُونِ بَلدهِ يَعْقُوبِ اُسْتوار کد،

دَ عِنوانِ یگِ عهدِ اَبَدیِ بَلدهِ اِسرائیل

^{۱۱} و گُفت: ”دَز تُو سرزَمینِ کِنعانِ ره مِیدیم

تا حِصّه میراثِ شُمُو بَشه.“

^{۱۲} وختیکه تعدادِ ازوا کم بود

و اونا چند نفر و بیگنه بود دَ اُونجی،

^{۱۳} دَ حالیکه از یگِ مِلّت دَ پیشِ دیگه مِلّت

و از یگِ مَمَلکَت دَ پیشِ دیگه قوم سرگردو بود،

^{۱۴} اُو هیچ کس ره نه اِیشت که دَ بِلّه ازوا ظُلم کنه،

بَلکه پادشایو ره بخاطرِ ازوا سرزَنش کده گُفت:

^{۱۵} ”مَسَح شُدّه های مَره غَرَضِ نَگیرید

و دَ اَنبیای مه ضرر نرسنید.“

۱۶ وختیکه اُو قحطی ره دَ امزُو سرزمی اُورد

و تمامِ نَخیره های خوراک ره دَ آخِر رَسند،

۱۷ اُو یگِ مرد ره پیشلونِ ازوا دَ مِصرِ ریی کد،

یوسف ره، که دَ عنوانِ غلامِ سَودا شد.

۱۸ اونا پایایِ ازو ره قد زنجیرا آزرده کد

و گردون شی دَ حلقه آینی بسته شد،

۱۹ تا وختیکه توره ازو حقیقت پیدا کد

و کلامِ خداوند اُو ره از امتحان خلاص کد.

۲۰ اوخته پادشاه نفر ریی کد و اُو ره ایله کد،

حُکمرانِ قومِ ها اُو ره آزاد کد.

۲۱ اُو یوسف ره مسؤلِ خانه خُو جور کد

و حاکمِ تمامِ مال-و-مُلک خُو؛

۲۲ تا اُو دَ خاستِ خود خُو کته-کلونایِ فرعون ره هدایت کنه

و بلده کته-کلونایِ شی حکمت یاد بدیه.

۲۳ دَ امزُو غیتِ اسرائیل دَ مِصرِ آمد،

يَعْقُوبُ دَ عَنوَانِ بِيگَنه دَ سِرزَمِينِ حَامِ جَاى گِرِفَتِ

^{۲۴} و خُداوند قَوْمِ خُو رِه گَلو باروَر کد

و اُونَا رِه از دُشمنَاى ازوَا کده قَوَى تَر جُور کد.

^{۲۵} اُو دِلِ دُشمنَاى ازوَا رِه گَشْتَنَد تا از قَوْمِ اَزُو بَد بُبره

و قد خِدْمَتگَارَاى اَزُو دَ حِيَله - و - مَكْر رِفْتَار کُنَه.

^{۲۶} اُو خِدْمَتگَار خُو مُوسَى رِه دَ اُونَجى رِىى کد

و هَارُونِ رِه که اُو رِه اِنْتِخَاب کُد.

^{۲۷} اُونَا کَارَاى عَجِيبِ اَزُو رِه دَ مِينکَلِ مِصْرِيَا اِنجَام دَد

و مُعْجِزَه هَاى شِى رِه دَ سِرزَمِينِ حَامِ.

^{۲۸} اُو تَرِيکى رِه رِىى کد و اُونَجى تَرِيک شُد؛

و لِى مِصْرِيَا قَد کَلَامِ اَزُو مُخَالَفَتِ کد.

^{۲۹} اُو آوَهَاى ازوَا رِه دَ خُونِ تَبْدِيلِ کد

و مَاهِيَاى ازوَا رِه از بَيْنِ بُرَد.

^{۳۰} سِرزَمِينِ ازوَا پُر از قَوْقَرِيَا شُد،

حَتَّى اُتَاقَاى خَاوِ پَادشَايُونِ ازوَا.

^{۳۱} اُو توره گُفت و لشکرِ اُوخلی پَیدا شدُ

و تمامِ سرزمینِ ازوا ره پاشه گِرِفت.

^{۳۲} دَ جای بارِش دَزوا زاله بارند

و آتِشک ره دَ تمامِ سرزمینِ ازوا ریِ کد.

^{۳۳} تاک های انگُور و دِرختای انجیرِ ازوا ره زَد

و دِرختای مَمَلکتِ ازوا ره میده کد.

^{۳۴} اُو توره گُفت و مَلخ ها اَمَد،

مَلخ های رقمِ رقم، بے حساب.

^{۳۵} اونا پگِ گیاه های سرزمینِ ازوا ره قُورت کد

و حاصلاتِ زمینِ ازوا ره خورد.

^{۳۶} اُو پگِ اولباری ها ره دَ سرزمینِ ازوا زَد،

اولینِ ثمرِ تمامِ قُوتِ ازوا ره.

^{۳۷} اوخته اُو بنی اسرائیل ره قد طِلا و نُقره ازونجی بُرو اُورد

و دَ مینکلِ طایفه های ازوا هیچ کس ضعیف نَبُود.

^{۳۸} مصریا از بُر شُدونِ ازوا خوش شدُ،

چراکه وَحَشَتِ ازوا دَ بَلِه مِصرِیا قرارِ گِرِفْتُد.

^{۳۹} او آوُر ره پَخشِ کد تا یگ پرده بَشه

و آتِشِ ره پَخشِ کد تا دَ غِیتِ شاو روشنی بَدیه.

^{۴۰} اونا گوشتِ طلبِ کد و او بُوَدَنه ها ره رِیِ کد

و اونا ره قد نانِ آسمانی سیرِ کد.

^{۴۱} او قاده ره شِکافِ کد و او فَواره کد؛

او دَ زَمینِ خُشکِ رِقْمِ دریاچه جاری شُد،

^{۴۲} چراکه وعدهِ مُقَدَّسِ ازو دَ یادِ شی بُوَد،

و وعدهِ که قد خِدْمَتگارِ خُو اِبْرَاهیمِ کُد.

^{۴۳} پس او قَوْمِ خُو ره قد خوش بُرُو اُوُرَد،

اِنْتِخابِ شُدِه هایِ خُو ره که خوشحالی مُوکد.

^{۴۴} او سرزمینِ مِلَّتِ ها ره بَلَدِه ازوا بخشید

و اونا صاحبِ چیزایِ شُد که قومِ هایِ دیگه بَلَدِه ازوا زَحمتِ کشیدد،

^{۴۵} تا قانونِ ازو ره نگاه کُنه

و احکامِ شی ره دَ جای بیره.

حمد۔ و۔ ثنا دَ خُداوند!

مهربانی خُدا دَ برابرِ بے وَفایی قومِ اِسرائیل

۱۰۶ حمد۔ و۔ ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره شُکر۔ و۔ سپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یه

و رَحمت شی اَبدی اَسته.

۲ کی مِیتنه که کارای بُزُرگِ خُداوند ره بیان کُنه

و حمد۔ و۔ ثنای اَزو ره بطورِ کاملِ بُگیه؟

۳ نیک دَ بَخْتِ کسای که اِنصاف ره دَ جای میره

و هر وخت عدالت ره عملی مُونه.

۴ آی خُداوند، وختیکه دَ بله قوم خُو نظرِ اُطف مُونی، مره دَ یاد خُو بگیری

و قد نجات خُو دَ کومک مه بیه؛

۵ تا کامیابی اِنْتخاب شُده های تُو ره بِنگرم

و دَ خوشی قوم تُو خوشحال شُتم

و قد میراث تُو قتی اِفتخار کُتم.

٦ مو و بابہ گلونای مو گُناه کدے؛

مو مُرتکبِ خطا شُدے و شرارت کدے.

٧ بابہ گلونای مو وختیکه دَ مصر بُود،

دَ کارای عجیب تُو اہمیت نَدَد؛

اُونَا رَحمتِ بے اندازہ تُو رہ دَ یاد خُو نُورِد،

بلکہ دَ لبِ دریا، دَ نزدیکِ دریای سُرخ شورِش کد.

٨ ولے اُو بخاطرِ نام خُو اُونَا رہ نجات دَد،

تا قُدرتِ بزرگِ خُو رہ معلُومدار کنه.

٩ اُو دَ بلہ دریای سُرخ ہیبت کد و دریا خُشک شُد؛

و اُو اُونَا رہ از مینکلِ غُوجی های دریا کہ رقمِ بیابو خُشک بُود، ہدایت کد.

١٠ اُو اُونَا رہ از دِسْتِ مُخالفینِ نجات دَد

و از چنگِ دُشمو خلاص کد.

١١ اُوها دُشمنای ازوا رہ پوشند،

حتی یکی ازوا ام باقی نَمند.

١٢ اوخته اُونَا دَ کلامِ ازو ایمان اُورِد

و بَلَدِه سِتَايشِ اَزُو سَرُوْد خَانْد.

۱۳ لِيكِن اُونَا دَ زُوْدِي كَارَايِ اَزُو رِه پُرْمُشْت كَد

و بَلَدِه مَشَوْرِه اَزُو اِنْتِظَار نَكْشِيْد.

۱۴ اُونَا دَ بِيَابُو اَز خَاهِشَاتِ نَفْسِ خُو پِيْرُوِي كَد

و خُدا رِه دَ اَمْزُو دَشْت اَزْمَايشِ كَد.

۱۵ چِيْزِي رِه كِه اُونَا خَاهِشِ كُْد، بَلَدِه اَزُوا دَد،

لِيكِن مَرَضِ لاغْرِي رِه دَ مِيْنَكَلِ اَزُوا رِيِي كَد.

۱۶ اُونَا دَ مَنِه خِيْمِه_گَاهِ قَد مُوسَى حَسَادَتِ كَد

و اَمْچُنَانِ قَد هَارُوْن، تَقْدِيْسِ شُدِه خُداوْنْد.

۱۷ اوخْتِه زَمِي دَانِ خُو رِه وَازِ كَدِه دَاتَانِ رِه قُوْرْتِ كَد

و گَرُوِه اَبِيْرَامِ رِه قَد خَاكِ پُوَشَنْد.

۱۸ اَتِشِ اَمِ دَ مِيْنَكَلِ گَرُوِه اَزُوا دَرِ گَرِفْتِ

و اَلْنِگِه اَتِشِ شَرِيْرُو رِه سُوخْتَنْد.

۱۹ اُونَا دَ كُوِه حُوْرِيْبِ يَغِ گُوْسَلِه طِلّايِي جُوْر كَد،

و اَمُوْبْتِ رِيخْتَنْدِه شُدِه رِه پَرَسْتِشِ كَد.

۲۰ اونا خُدای پُر جلال خُو ره

قد مُجَسِمِه گاوِ عَافُخُورِ تَبْدِيلِ کد.

۲۱ اونا خُدای، نِجاتِ دِهِنْدِه خُو ره پُر مُشْت کد،

اُمُو ره که کارای بُزُرگ دَ مِصرِ اِنجامِ دَدِه بُود؛

۲۲ اُمُو ره که کارای عَجِيبِ دَ سِرزَمِينِ حَامِ اِنجامِ دَدُد

و کارای باهِيبَتِ دَ دِرِيايِ سُرُخ.

۲۳ اُمزی خاطر خُداوند گُفت که اونا ره نَابُود مُونِه؛

لِیکن مُوسَى اِنْتِخابِ شُدِه اَزُو

دَ حُضُورِ اَزُو دَ بَينِ اِيسْتِه شُد

تا قارِ اَزُو ره تاهِ بَشِنْدَنِه که اونا ره نَابُود نَکَنِه.

۲۴ بعدِ اَزُو اونا سِرزَمِينِ حاصِلِخِيزِ ره خارِ حِسابِ کد،

چراکه دَ وَعْدِه اَزُو باوَرِ نَدَشْت.

۲۵ اونا دَ خِیمه های خُو نِقِ نِقِ کد

و از اَیدِ خُداوند نَشُد.

۲۶ اُمزی خاطر اُو دِستِ خُو ره باله کده قَسَمِ خُورد

که اونا ره دَ بیابو سرنگون مونه

۲۷ و اولاده ازوا ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها پورته کده

دَ پگِ سرزمینِ ها تیت-پرک مونه.

۲۸ اوخته اونا خود ره دَ بُتِ بَعْلِ فِغور چسپند

و امزو قُربانیِ ها خورد که دَ مُرده ها تقدیم شُد؛

۲۹ اونا قد کارایِ خو قارِ خُداوند ره باله اُورد

و مَرَضِ وُبا دَ بَینِ ازوا تیت شُد.

۳۰ اوخته فینحاس ایسته شُد و قضاوتِ ره دَ جای اُورد

و مَرَضِ وُبا قوی شُد.

۳۱ و ای کارِ ازو بلده شی یگِ عملِ عادِلانه حساب شُد

نسلِ اَندر نسلِ تا اَبَدُالاباد.

۳۲ اونا دَ نزدیکِ آوهایِ مَرِبا خُداوند ره غَضَبناک کد،

دَ اندازه که بخاطرِ ازوا دَ مُوسیِ ضَرَرِ رسید؛

۳۳ چُون اونا روحِ مُوسیِ ره دَ شور اُورد

و اُو قد لَبایِ خو تورایِ ناسنجیده گُفت.

^{۳۴} اُونَا قَوْمِ هَا رِه نَابُود نَكْد

اُمُو رَقْمِ كِه خُدَاوَنَد دَ بَلِه اَزْوَا اَمْر كُدُد؛

^{۳۵} بَلَكِه اُونَا قَد مَلَّتْ هَا اَيْل-و-غِيل شُد

و رَاه-و-كَارِ اَزْوَا رِه يَاد كَرِفَت.

^{۳۶} اُونَا بُتْ هَايِ اَزْوَا رِه عِبَادَت كَد

كِه اُمُو بُتْ هَا بَلَدِه اَزْوَا يِگ دَام جُور شُد.

^{۳۷} اُونَا بَاچِه هَا و دُخْتَرُون خُو رِه

بَلَدِه جَنِيَات قُرْبَانِي كَد.

^{۳۸} اُونَا خُونِ بِي گَنَاه رِه رِيخْتَنَد،

خُونِ بَاچِه هَا و دُخْتَرُون خُو رِه،

كِه اُونَا رِه بَلَدِه بُتْ هَايِ كِنَعَان قُرْبَانِي كَد

و زَمِي قَد خُونِ اَزْوَا اَلُودِه شُد.

^{۳۹} دَ اَمزِي رَقْمِ اُونَا دَ وِسِيْلِه كَارَايِ خُو نَجِسِ شُد

و اُونَا تَوَسُّطِ اَعْمَالِ خُو خُود رِه زِنَاكَار جُور كَد.

^{۴۰} اَمزِي خَاطِرِ اَتَشِ قَارِ خُدَاوَنَد دَ ضِدِ قَوْمِ شِي دَر كَرِفَت

و او از میراث خو نَفَرَت کد.

^{۴۱} خُداوند اونا ره دَ دِسْتِ مِلَّتِ ها تَسْلِيمِ کد

و کسای که ازوا نَفَرَتِ دَشْتِ دَ بِلِه اَزوا حُکمرانی کد.

^{۴۲} دُشمنای ازوا دَ بِلِه اَزوا ظُلْمِ کد

و اونا دَ تَى دِسْتِ دُشْمنا خار-و- ذَلِيلِ شُد.

^{۴۳} چندين دَفْعَه خُداوند اونا ره خِلاصی دَد،

لِیکن اونا دَ مَشوَرِه یَغْدِیگَه خُو شورشِ کد

و دَ وَسِیْلَه گُناهِ خُو خار-و- ذَلِيلِ شُد.

^{۴۴} باو جُودِ ازی، و خْتِیکَه ناله-و- فَرِیادِ اَزوا ره شِنید،

اُو دَ مُشْکِلات-و- سَخْتی اَزوا نَظَرِ کد.

^{۴۵} چُون عَهْدِ خُداوند قَد اَزوا دَ یادِ شِی بُود

و دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ بے اندازِه خُو دَ بَرابَرِ اَزوا گُذشتِ کد.

^{۴۶} اُو باعِثِ شُد تا پَگِ کسای که اونا ره اَسیرِ کُود،

دَ زوا رَحْم-و- دِلْسوزی کَنه.

^{۴۷} اَی خُداوند، خُدایِ مو، مو ره نِجاتِ بَدی

و از مینکلِ مَلَّتْ ها مو ره جم کُو

تا نامِ مُقَدَّسِ تُو ره شُکر-و-سِپاس بُگی

و دَ ستایشِ تُو اِفْتخار کنی.

^{۴۸} حمد-و- ثنا دَ خُداوند، خُدایِ اِسرائیل،

از اَزَل تا اَبَدُالاباد.

بیل که پگِ مردُمِ بُگیه: ”آمین!“

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

بَخْشِ پَنجُم

شُکرگزاری بَلدِه خِلاصی از مُشکِلات

۱۰۷ خُداوند ره شُکر-و-سِپاس بُگید، چِراکه اُو نیکو یه

و رَحمتِ شی اَبَدی اَسْتِه؛

^۲ بیل که امی ره باز خِرید شُدِه های خُداوند بُگیه

اُمُو کِسا که خُداوند اونا ره از دِستِ دُشمو باز خِرید کد

^۳ و اونا ره از سرزمینِ ها جم کد،

از شَرْق و غَرْب، از شمال و از جُنُوب.

^۴ بعضی ها دَ بیابونِ خُشک سرگردو شد

و راهِ شاری ره که جای بُود-و-باش بَشه، پَیدا نَتَنست.

^۵ اونا گُشنه و تُشنه شد

و جانِ ازوا دَ و جُودِ ازوا از حال رفت.

^۶ اوخته اونا دَ غَیتِ مُشکِلات-و-سختی خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد

و اُو اونا ره از پَریشانی های ازوا خلاص کد.

^۷ خُداوند اونا ره از راهِ راست هِدایت کد،

تا اونا دَ شاری دَر اَمَد که جای بُود-و-باش بُود.

^۸ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمت شی شُکر-و-سپاس بُگیه

و بخاطرِ کارای عَجیب شی که اُو بَلده بَنی آدم اَنجام دَده،

^۹ چراکه اُو جانِ تُشنه ره سیرآو مُونه

و جانِ گُشنه ره قد چیزای خُوب سیر مُوکنه.

^{۱۰} بعضی ها دَ تریکی و سایه مَرگ شِشت،

دَ بَندِ ظُلم و زَنجیرای آینی؛

۱۱ چراکه اونا قد کلامِ خُدا مُخَالَفَتِ کُودُ

و مشورَه قَادِرِ مُتَعَالِ رِه خَارِ-و- حَقِيرِ حِسَابِ کُودُ.

۱۲ پَس خُدا دِلِ هَايِ اَزوَا رِه دَ زِيرِ بَارِ زَحْمَتِ سَخْتِ خَمِ کُد؛

اونا لَخْشِيدِ و هِيچِ مَدَدگَارِي نَبُود.

۱۳ اوخْتِه اونا دَ غَيْتِ مُشْكِلَاتِ-و- سَخْتِي خُو دَ پِيشِ خُداوندِ نَالِه-و- فَرِيَادِ کُد

و اُو اونا رِه اَز پَرِيشَانِي هَايِ اَزوَا نِجَاتِ دَد.

۱۴ خُداوندِ اونا رِه اَز تَرِيکِي و سَايِه مَرگِ بَرُو اُورِد

و زَوْلَانِه هَايِ اَزوَا رِه مَيِدِه کُد.

۱۵ بِيَلِ کِه اونا خُداوندِ رِه بَخَاطِرِ رَحْمَتِ شِي شُکْر-و- سِپَاسِ بُوگِيَه،

و بَخَاطِرِ کَارَايِ عَجِيبِ شِي کِه اُو بَلَدِه بَنِي آدَمِ اَنْجَامِ دَد.

۱۶ چراکِه اُو دَرگِه هَايِ بُوْرَنْزِي رِه مَيِدِه کُدِه

و پُشْتِ بَنْدِ هَايِ آيِنِي رِه پَارِه.

۱۷ بَعْضِي هَا لَوْدِه شُدِه رَاهِ هَايِ سَرکَشِي رِه اِنْتِخَابِ کُد

و بَخَاطِرِ شَرَارَتِ هَايِ خُو دَ مُصِيبَتِ گِرْفَتَارِ شُد.

۱۸ جَانِ اَزوَا اَز هَر رَقْمِ خُورَاکِ کِرکِ مُوْکُد

و اونا د درگه های مرگ نزدیک شدد.

^{۱۹} اوخته اونا د غیتِ مُشکلات-و- سختی خو د پیشِ خُداوند ناله-و- فریاد کد

و او اونا ره از پریشانی های ازوا نجات دد.

^{۲۰} او کلام خو ره ری کد و اونا ره شفا دده

از نابودی خلاصی دد.

^{۲۱} بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رحمت شی شکر-و- سپاس بگیه

و بخاطرِ کارای عجیب شی که او بلده بنی آدم انجام دده.

^{۲۲} و بیل که اونا قُربانی های شکرگزاری تقدیم کُنه

و کارای ازو ره قد خوشحالی نقل کُنه.

^{۲۳} بعضی ها قد کِشتی ها د دریا رفت

و د آو های کلو مشغولِ کار-و- بار شد.

^{۲۴} اونا کارای خُداوند

و اعمالِ عجیبِ ازو ره د غُوجی دریا دید.

^{۲۵} چون او توره گُفت و بادِ طوفانی پیدا شد

که جلیه های دریا ره د شور اُورد.

۲۶ اونا سُون آسمو باله مورفت

و دَ غُوْجِي دريا تاه ميمد،

دَ امزو واقعه بد، خونِ كِشتي وانا دَ جان شي خشك شد.

۲۷ اونا رقمِ آدمای نشه چپه موشد و باله موشد

و عقلِ ازوا از كار اُفتد.

۲۸ اوخته اونا دَ غَيْتِ مُشْكِلَات- و- سختی خو دَ پيشِ خُداوند ناله- و- فریاد كد

و او اونا ره از پریشانی های ازوا بُرو اُورد.

۲۹ خُداوند طوفان ره بند كد

و جلیپه ها آرام شد.

۳۰ اوخته اونا خوش شد، چراكه جلیپه ها آرام شد

و او اونا ره دَ بندری كه مقصدِ ازوا بود رَسند.

۳۱ بیل كه اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمتِ شی شُكر- و- سپاس بُگيه

و بخاطرِ كارای عجیب شی كه او بَلدِه بَنی آدم انجام دده.

۳۲ و بیل كه اونا دَ مینكلِ جماعتِ مردُم خُداوند ره حمد- و- ثنا بُگيه

و او ره دَ مجلسِ ریش سفیدا ستایش كُنه.

۳۳ او دریاچه ها ره د بیا بو تبدیل مونه

و چشمه های آو ره د زمین تُشنه-و-خُشک؛

۳۴ و زمین حاصلخیز ره د شورزار،

بخاطرِ شرارتِ باشنده های شی.

۳۵ او بیا بو ره د نُور های آو تبدیل مونه

و زمینِ خُشک ره د چشمه های آو؛

۳۶ او آدمای گُشنه ره د اُونجی جای-د-جای مونه

تا اونا بلده بُود-و-باش خُو یگ شار آباد کُنه.

۳۷ اونا زمینای خُو ره کِشت مونه و د باغ های انگور خُو تاک میشندنه،

و حاصلِ بے اندازه د دست میره.

۳۸ خُداوند اونا ره برکت میدیه تا تعدادِ ازوا غدر کلو شُنه

و نميله که گله-و-رمه ازوا کم شُنه.

۳۹ وختیکه تعدادِ ازوا کم شُنه

و اونا د وسیله ظلم و مُشکلات و غم خار-و-ذلیل شُنه،

۴۰ خُداوند د بِله حُکمرانا خاری-و-ذلت میره

و اونا ره دَ بيا بونی که هیچ راه ندره سرگردو مونه؛

^{۴۱} لیکن آدمای مُحْتَاجِ ره از مُصِیبتِ بُرو میره

و خانوارِ ازوا ره رقمِ رمه ها کلو موکُنه.

^{۴۲} آدمای راستکار ای ره مینگره و خوشحال موشه،

ولے تمامِ آدمای شریرِ دان خُو ره بسته مونه.

^{۴۳} کی دانا آسته؟ بیل که هر آدمِ دانا دَ امزی باره فکر کُنه

و رَحمتِ های خُداوند ره پی بُره.

دُعا بَلَدِه پیروزی دَ خِلافِ دُشمنِنا

سرُود. زیورِ داؤود.

۱۰۸ ^۱ ای خُدا، دِلِ مه مُستَحکم-و-اُستوار آسته،

ما قد تمامِ وجودِ خُو سرُود میخانم و ساز میزنم.

^۲ ای چنگ و بَرِبط بیدار شُنید؛

ما روشنی صُبح ره بیدار مُونم.

^۳ ای خُداوند، ما دَ مینکلِ قومِ ها تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگیم

و دَ بَيْنِ مَرْدُمَا بَلَدِهِ تُو سَرُودِ سِتَائِش مِيخَانُم،

۴ چراکه رَحْمَتِ تُو بُزُرْگِ اَسْتِه، باله تر از آسمونا،

و وفاداری تُو دَ آوَرها مِيرَسِه.

۵ آي خُدا، دَ عَالِمِ باله مُتَعَالِ شُو

و بُزُرْگي-و- جلالِ تُو دَ بِلِه تمامِ زَمي بَشِه!

۶ دَ وَسِيلِه دِسْتِ رِاسْتِ خُو خِلاصِي بَدِي و دُعَايِ مَرِه قَبُولِ كُو

تا كَسَايِ رِه كه تُو دُوسْتِ دَرِي نِجَاتِ پيدا كُنِه.

۷ خُدا از جايگاهِ مُقَدَّسِ خُو گپِ زَدِه كُفْت:

”قد خوشي شِكِيم رِه تَقْسِيمِ مُونُم

و دَرِه سُكُوتِ رِه اندازه مِيگِيرُم.

۸ جِلْعَادِ از مِه يِه و مَنَسِّي دَزْمِه تَعْلُقِ دَرِه؛

اِفْرَايِمِ كُولِه آيِنِي مِه اَسْتِه

و يَهُودَا تِياقِ پادشاهي مِه.

۹ مَوآبِ تِي دِسْتِي مِه يِه؛

دَ اِدُومِ كُوشِرِه خُو رِه پُورْتِه مُونُم

و دَ بَلِّهَ فَلَاسَطِينَ پيروزمندانہ چيغ ميژنم.

۱۰ کی آسته که مره د شار ديوال دار داخل کنه؟

کی آسته که مره سون اِدوم راهنمایی کنه؟

۱۱ آیا تو نیستی ای خدا، که مو ره دور پورته کدے

و دیگه قد لشکرهای مو بر شده نموری، ای خدا؟

۱۲ مو ره د مقابل دشمو کومک کو،

چراکه کومک انسان بے فایده آسته.

۱۳ قد خدا مو پروز موشی،

چون او آسته که مخالقای مو ره پایمال مونه.

شکایت مرد رنج دیده

بلده سردسته خاننده ها. زیور داؤود.

۱۰۹ ای خدای که تو ره حمد-و- ثنا موگیم،

چپ نشی،

۲ چراکه دان آدم شریر و آدم فریبکار د ضد مه واز شده

و قد زبونِ دروغگوی دَ خِلافِ مه توره مُوگیه.

^۳قد تورای پُر کینه مَره گردگیره کده

و بے دلیلِ قد مه جنگ مُونه.

^۴دَ عِوضِ دوستی مه، اونا قد ازمه مُخالِفَتِ مُونه،

لیکن ما دَ حقِ ازوا دُعا مُونم.

^۵اونا اَجْرِ نیکی مَره قد بدی میدیه

و جوابِ مُحَبَّتِ مَره قد نَفَرَت.

^۶اونا مُوگیه: ”آدمِ شَرِیر ره دَ ضِدِ ازو باله کُو

و بیل که آدمِ تُهُمَتِ گر دَ دِستِ راستِ شی ایسته شُنه.

^۷وختیکه محاکمه مُوشه، مُجرِمِ شِنَخْتِه شُنه

و دُعاِ شی گُناهِ حِسَابِ شُنه.

^۸روزای عُمَرِ شی کوتاه بَشه

و مَسئُولِیتِ شی ره دِیگه نفر بگیریه؛

^۹بچکیچایِ شی یَتِیمِ شُنه

و خاتونِ شی بیوه.

۱۰ بیل که بچکچای شی آواره شده گدایی کُنه

و از خرابه های خُو بُر شده نان بَطَلَبه.

۱۱ کسی که قرض دده، تمام دارایی شی ره بگیری

و مردمای بیگنه حاصل زحمت شی ره غارت کُنه.

۱۲ هیچ کس دَ حقِ ازو مهربانی نکُنه

و هیچ کس دَ یتیمای شی دلسوز نبشه.

۱۳ بیل که سلسله خانوار شی قطع شنه

و نام-و-نشان شی دَ نسل آینده نبشه.

۱۴ بیل که شرارتِ بابه-کلونای شی دَ حضورِ خداوند دَ یاد آورده شنه

و گناهِ آبه شی هرگز پاک نشنه.

۱۵ بیل که امو گناهها دایم دَ پیشِ نظرِ خداوند بشه

تا یاد-و-بودِ ازوا ره از زمی ریشه-کن کُنه،

۱۶ چراکه رحم کدو ره دَ یاد خُو نُورد،

بلکه آدمای غریب و مُحْتَاج و دِلْمیده ره

تا دَمِ مرگِ ازوا دُمبال کد.

۱۷ ازی که نالت کدو ره خوش دشت،

بیل که نالت د بله خود شی بییه؛

و ازی که د برکت ددو دلچسپی ندشت،

بیل که برکت، ازو دور بشه.

۱۸ او نالت ره رقم کالا د جان خو کد،

پس بیل که نالت رقم او د وجود شی داخل شنه

و رقم روغو د استغونای ازو.

۱۹ بیل که نالت رقم چینی بشه که د گرد خو میپچنه

و مثل کمر بندی که همیشه د کمر خو بسته مونه.

۲۰ بیل که امی چیزا جزای مخالفای مه از طرف خداوند بشه،

جزای امزو کسا که د ضد جان مه تورای بد موگیه.

۲۱ لیکن تو ای خداوند، خدای مه،

بخاطر نام خو د خوبی مه عمل کو؛

و ازی که رحمت تو نیکو آسته، مره خلاصی بدی،

۲۲ چراکه ما غریب و محتاج آستم

و دِلِ مَه دَ وَجُودِ مَه پاره پاره يَه.

۲۳ ما رَقْمِ سايه دَمِ بيگاه دَ حالِ تير شُدو اَسْتُم

و مِثْلِ مَلَخ، رانده شُدِيم.

۲۴ زانوهای مه از خاطرِ روزه گرفتو مِيلَرزه

و جِسْمِ مَه لاغر-و-بَدحال شُدِه.

۲۵ ما رِيشخندِ مُخالِفايِ خُو شُدِيم؛

اُونَا وختيکه مَره مِينگره، سر خُو ره شور مِيدِيه.

۲۶ اَي خُداوند، خُدايِ مَه، مَره کومک-و-ياري کُو؛

دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ خُو مَره نِجاتِ بَدِي

۲۷ تا اُونَا بَدَنه که اِي کارِ دِستِ از تُو يَه

و تُو اَي خُداوند، اِي کارِ ره انجام دَدِي.

۲۸ بيلِ که اُونَا نالْتِ کُنِه، ليکنِ تُو بَرکتِ بَدِي؛

وختيکه اُونَا دَ ضِدِ مَه باله موشه، بيلِ که شرمِنده شُنِه،

مگم خِدْمَتگارِ تُو خوشحالِ بَشِه.

۲۹ بيلِ که مُدَعِيايِ مَه قدِ رَسواييِ پوَشَنده شُنِه

و شرمندگی خو ره رقم چپن آلی بپوشه.

۳۰ ما قد دان خو از خداوند کلو شکرگزاری مونم؛

ما د مینکل جماعت کته او ره حمد-و- ثنا موگیم،

۳۱ چراکه او د دست راست آدم محتاج ایسته موشه

تا او ره از چنگ کسای نجات بديه که بلده گرفتون جان ازو فتوا میدیه.

خداوند و پادشاه انتخاب شده ازو

زیور داؤود.

۱۱۰ خداوند د مولای مه گفت: ”د دست راست مه بشی

تا دشمنای تو ره تی پیی زیر پای تو جور کنم.“

۲ خداوند تیاق قوت تو ره از صهیون دراز مونه.

د مینکل دشمنای خو حکمرانی کو.

۳ قوم تو داوطلبانه خود ره پیش مونه،

د روزی که قد شکوه مقدس لشکر خو ره رهبری کنی؛

از دل صبح جوانای تو رقم شبنم د پیش تو مییه.

۴ خُداوند قَسَم خورده و پَشِيْمو نَمُوشه که،

”تُو تا اَبَد پيشوا اَسْتی، دَ مَقامِ مَلْکی صَدِیق.“

۵ خُداوند دَ دِسْت راسْت تُو اَسْتِه؛

اُو دَ رُوزِ غَضَبِ خُو پادشايو ره تَکِه-و-پَرچِه مُونِه.

۶ اُو دَ بِلِه مِلَّتْ هَا قِضَاوَتِ مُونِه

و سِرْزَمِيْنِ اَزْوا ره پُر از لاشِ هَا مُوکنِه

و کُتِه-سرایِ اَزْوا ره دَ سِرْاَسِرِ زَمِي تَکِه-و-پَرچِه مُونِه.

۷ پادشاه از جُوی بَغلِ راهِ آو وُچِي مُونِه؛

دَمْزِي رَقْمِ اُو قُوْتِ يافْتِه سِرِ خُو ره بالِه مُوکنِه.

دَ سِتايِشِ خُداوند

۱۱۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره قَدِ تَمامِ دِلِ خُو شُکْر-و-سِپاسِ مُوگِيْم،

دَ جَمِ اَدْمایِ نِیکِ و دَ مِینْکَلِ جَمْعِيَتِ شِي.

۲ کارایِ خُداوند بُزُرْگِ اَسْتِه؛

کسای که ازوا خوشی حاصلِ مُونه، دَ باره شی تحقیق مُوکنه.

۲ کارای ازو پُر از شکوه و جلال آسته

و عدالت شی تا اَبَد پایدار مُونه.

۴ او کارای عجیب خُوره دَ عنوانِ یادگار باقی ایشْت؛

خُداوند پُرفیض و رحیم آسته.

۵ او بلده کسای که ازو ترس دَره، روزی میدیه؛

او عهد خُوره تا اَبَد دَ یاد خُونگاه مُونه.

۶ او قُدرتِ کارای خُوره بلده قوم خُو دَ زمانی نشو دَد

که میراثِ مِلَّتِ ها ره دَزوا بخشید.

۷ کارای دِستای ازو پُر از راستی و انصاف آسته

و پگِ احکامِ شی قابلِ اِعتماد.

۸ اونا پایدار آسته تا اَبَدُالاباد

و قد راستی و عدالت اجرا مُوشه.

۹ او نجات ره بلده قوم خُو ربی کد

و عهد خُوره تا اَبَد قد ازوا ضمانت کد.

نام ازو مُقَدَّس و باهِیْبَت اَسْتَه.

^{۱۰} ترس از خُداوند شُرُوعِ حِکْمَتِ اَسْتَه؛

تمام کسای که احکامِ ازو ره دَ جای میره دَرک-و-فهمِ خُوبِ دَره.

حمد-و-ثناءِ خُداوند تا اَبَد باقی اَسْتَه!

کامیابی آدمِ خُدا ترس

۱۱۲ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

نیک دَ بَخْتِ کسای که از خُداوند ترس دَره

و از احکامِ ازو خوشی کَلو حاصلِ مُونه.

^۲ اولادِه ازو دَ رُوی زمی قُدرتمند موشه؛

آدمای نیک دَ هر نسل بَرکت پَیدا مُونه.

^۳ مال و دارایی دَ خانِه ازو مییه

و نیکوکاری شی تا اَبَد باقی مُونه.

^۴ نور بَلدِه آدمای راستکار دَ تریکی روشنی مُونه،

بَلدِه هر کسای که رحیم و بَخشِنده و نیکوکار اَسْتَه.

٥ آدمی که مهربو و قرض دهنده یه

و د کارای خو با انصاف آسته، نیکبخت-و- کامیاب موشه.

٦ یقیناً آدم عادل هرگز تکان نموخوره؛

او تا ابد د یاد ها باقی مومنه.

٧ او از خبر بد ترس نموخوره؛

دل ازو مستحکم آسته و د خداوند توکل دره.

٨ دل ازو استوار آسته و او ترس نموخوره؛

د آخر پیروزی خو ره د بله دشمنای خو مینگره.

٩ او بخش کده د غریبا میدیه،

نیکی ازو تا ابد باقی مومنه؛

شاخ ازو با عزت بلند موشه.

١٠ آدم شریر ای ره مینگره و قار شی باله مییه،

او دندونای خو ره خیده تباه موشه؛

آرزوی آدم شریر د هیچ برابر موشه.

مُحَبَّتِ خُداوندِ بَلَدِهِ مَظْلُومًا

۱۱۳ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

۱ آی خِدْمَتگاراى خُداوند، حمد-و- ثنا بُگید،

نامِ خُداوند ره حمد-و- ثنا بُگید!

۲ نامِ خُداوند مُتَبَارَك باد،

از آلی تا اَبَدُالاباد!

۳ از جای بُر شُدونِ آفتو تا جای شِشْتون شی

نامِ خُداوند ره سِتایش کُنید!

۴ خُداوند دَ بِلِه تمامِ مِلَّتِها مُتعالِ اَسْتِه

و بُزُرگی-و- جلالِ شی دَ بِلِه اَسْمونًا.

۵ کِی رَقْمِ خُداوند، خُداى مو اَسْتِه

که دَ عالِمِ باله شِشْتِه،

۶ رَقْمِ امزُو که خود ره خَم کده

تا سُونِ اَسْمونًا و زمی توخ کُنه؟

۷ او آدمای غریب ره از خاکِ باله مُونه

و مُحْتاج رِه از كوټِ خِگِشْتَر رُست مُوَكُنِه

^۸ تا اُونَا رِه قَد كُئِه - كَلوْنَا بَشِنْدَنِه،

قَد كُئِه - كَلوْنَاي قَوْم خُو.

^۹ اُو خَاتُونِ سَنْدِه رِه صَاِحِبِ خَاَنَوَارِ جُور مُوَنِه،

يگِ آبه خُوشْحَالِ كِه بچِكِيچَايِ كَلو دَرِه.

حَمْد - و - ثَنَا دَ خُداوند!

يَادْآوَرِي بُرْ شُدُو از مِصر

۱۱۴ ^۱ و خْتِيكِه اِسْرَائِيلِ از مِصرِ بُرْ شُد،

خَاَنَوَارِ يَعْقُوبِ از مِينَكَلِ قَوْمِي كِه زِبُونِ شِي بِيگَنِه بُود،

^۲ يهُودَا جَايگَاهِ مُقَدَّسِ خُدا شُد

و اِسْرَائِيلِ مُلْكِ سُلْطَنَتِ اَزُو.

^۳ دَرِيَايِ سُرْخِ دِيدِ و دُوتَا كَد؛

دَرِيَاچِه اُردُنِ پَسْكِي رِفْت.

^۴ كُوه هَا رَقْمِ قُوجِ هَا دَ قَرْتَكِ زَدُو شُد

و تپه ها مثل باره‌گو.

^۵ چی شد، آی دریا، که دوتا کدی؟

و آی دریاچه اُردُن که پَسکی رفتی؟

^۶ آی کوه ها که رقم قُوج ها

و آی تپه ها که مثل باره‌گو دَ قِرْتک زِدو شُدید؟

^۷ آی زمی، دَ لَرزه بیه دَ حُضُورِ خُداوند،

دَ حُضُورِ خُدایِ یَعْقُوب

^۸ که قاده ره دَ نَوُرِ آو تبدیل کد

و سنگ خارا ره دَ چِشمِه آو.

دَ وَصِفِ خُدایِ حَقِیقِی

۱۱۵ ^۱ مو ره نه، آی خُداوند، مو ره نه،

بَلِکِه نامِ خود خُو ره بُزُرگی-و-جلالِ بَدی،

بخاطرِ رَحمت و وفاداری خُو!

^۲ چرا مِلتِ ها بُگیه:

”خُدای ازوا کُجا اَسْتَه؟“

^۳ خُدای مو دَ عالمِ باله یَه،

هر چیزی ره که خاست-و-اِراده کُنه انجام میدیه.

^۴ بَت های ازوا نُقره و طِلا یَه،

کارِ دِستایِ اِنسان.

^۵ اُونَا دانِ دَره، ولِے توره کُفته نَمِیتنه،

چِمِ دَره، ولِے دِیده نَمِیتنه.

^۶ اُونَا گوشِ دَره، ولِے شِنِیده نَمِیتنه،

بِینی دَره، ولِے بُو ی کده نَمِیتنه.

^۷ اُونَا دِستِ دَره، ولِے حِسِ کده نَمِیتنه،

پایِ ها دَره، ولِے راهِ رفته نَمِیتنه

و از کُتوکِ خُو آوازِ امِ بُرِ نَمِیتنه.

^۸ کسایِ که اُونَا ره جورِ مونه، رِقْمِ ازوا اَسْتَه

و امِ هر کسِ که دَزوا تَوکُلِ مونه.

^۹ اِیِ اِسْرَائِیلِ، دَ خُداوندِ تَوکُلِ کُو؛

أُو مَدَدگَار و سِپَر شُمُو آسْتَه.

١٠ أُو خَانَوَارِ هَارُون، دَ خُدَاوَنَد تَوَكَّل كُنِيد؛

أُو مَدَدگَار و سِپَر شُمُو آسْتَه.

١١ أُو كَسَاي كَه از خُدَاوَنَد تَرَس دَرِيد، دَ خُدَاوَنَد تَوَكَّل كُنِيد؛

أُو مَدَدگَار و سِپَر شُمُو آسْتَه.

١٢ خُدَاوَنَد مَو رَه دَ يَاد خُو دَرَه؛ أُو مَو رَه بَرَكْت مِيدِيَه.

أُو خَانَوَارِ إِسْرَائِيل رَه بَرَكْت مِيدِيَه؛

أُو خَانَوَارِ هَارُون رَه بَرَكْت مِيدِيَه؛

١٣ أُو كَسَاي رَه بَرَكْت مِيدِيَه كَه از خُدَاوَنَد تَرَس دَرَه،

كُتَه و رِيْزَه رَه.

١٤ خُدَاوَنَد دَز شُمُو پَرِيمُو بَدِيَه،

دَ خُوْدُوْن شُمُو و دَ بَچْكِچَاي شُمُو.

١٥ شُمُو بَرَكْت يَافْتَه هَاي خُدَاوَنَد بَشِيد

كَه أُو آسْمُو و زَمِي رَه خَلْق كَد.

١٦ آسْمُونَا، آسْمُونَاي خُدَاوَنَد آسْتَه،

لیکن زمی ره او د بنی آدم بخشیده.

^{۱۷}مُرده ها خُداوند ره ستایش نمونه،

و نه ام تمام کسای که د عالم خاموشی موره،

^{۱۸}بلکه مو خُداوند ره ستایش مونی،

از آلی تا ابد.

حمد-و- ثنا د خُداوند!

شکرگزاری بلده خلاصی از مرگ

^{۱۱۶} خُداوند ره دوست میدنم،

چراکه او آواز و ناله-و- فریاد مَره شنید.

^۲ازی که او گوش خُو ره سُون ازمه گرفت،

د تمام روزای عُمَر خُو، ذِکْرِ اَزُو ره موکنم.

^۳ریسپونای مرگ د گرد مه پیچ خورد،

فشار های عالم مُردا مَره د چنگ خُو گرفت؛

ما گرفتارِ پریشانی و غَم شدم.

۴ اوخته نام خُداوند ره گِرِفْتِه کُوی کُدُم:

”آی خُداوند، جان مَرِه نِجات بَدی!“

۵ خُداوند پُرْفِیض و عَادِل اَسْتِه؛

خُدای مَوْرِحِیم اَسْتِه.

۶ خُداوند از آدَمای سادِه دِل مُحَافِظَت مُونِه؛

وختیکه ما خار-و-ذَلِیل بُودُم، اُو مَرِه نِجات دَد.

۷ آی جان مه، بَسْم آسُودِه شُو،

چراکه خُداوند دَ حَق تُو خُوبی کدِه؛

۸ اُمُو که جان مَرِه از مَرگ خِلاصی دَد،

چیمای مَرِه از آوَدِیده و پایای مَرِه از لَخْشِیدو.

۹ ما دَ حُضُورِ خُداوند،

دَ زَمِینِ زِنْدِه ها راه مَورُم.

۱۰ ما دَ خُداوند اِیمان دَشْتُم، وختیکه گُفْتُم:

”ما دَ مُصِیبت اَسْتُم!“

۱۱ دَ غَیْتِ پَرِیشانی خُو گُفْتُم:

”پگِ انسان ها دروغگوی آسته.“

۱۲ دَ خُداوند چی دده میتئم،

دَ عَوْضِ تمامِ اِحسان های که دَ حقِ ازمه کده؟

۱۳ ما جامِ نجات ره باله مُونم

و نامِ خُداوند ره گرفته شُکر-و-سپاس مُونم،

۱۴ ما نذر های خُو ره دَ خُداوند ادا مُونم،

دَ حُضُورِ پگِ قومِ ازو.

۱۵ مرگِ مومنینِ خُداوند،

دَ نظر شی سُبک-و-ساده نییه.

۱۶ آی خُداوند، ما خِدْمَتگار تُو اَسْتُم؛

ما خِدْمَتگار تُو و باچه کنیز تُو اَسْتُم؛

تُو بَند-و-زنجیرای مَره واز کدی.

۱۷ ما قُربانی شُکرگزاری دَزتُو تقدیم مُونم

و نام تُو ره گرفته، آی خُداوند، عِبادت مُونم.

۱۸ ما نذر های خُو ره دَ خُداوند ادا مُونم،

دَ حُضُورِ تَمَامِ قَوْمِ شَى،

^{۱۹} دَ حَوْلَى هَاى خُدَاوَنَد،

دَ مَنَه اَز تُو، اَى اَوْرُشَلِيم.

حَمْد-و-ثَنَا دَ خُدَاوَنَد!

دَ سِتَايشِ خُدَاوَنَد

۱۱۷ اَى پُگِ مِلَّتِ هَا، خُدَاوَنَد رَه حَمْد-و-ثَنَا بُوگِيد.

اَى تَمَامِ قَوْمِ هَا، اُو رَه سِتَايشِ كُنِيد.

^۲ چِرَاكِه رَحْمَتِ اَزُو دَ بِلَه اَز مَو كَلُو اَسْتَه

و وَفَادَارَى خُدَاوَنَد تَا اَبَدِ بَاقَى مُومَنَه.

حَمْد-و-ثَنَا دَ خُدَاوَنَد!

شُكْرُگَزَارَى بَلَدَه پيروِزَى

۱۱۸ خُدَاوَنَد رَه شُكْر-و-سِپَاسِ بُوگِيد، چِرَاكِه اُو نِيكُو يَه

و رَحْمَتِ شَى اَبَدَى اَسْتَه.

^۲ بِيَلِيدِ كِه اِسْرَائِيلِ بُوگِيَه،

”رَحْمَتِ شَيْ اَبْدِي اَسْتَه.“

^۳ بیلید که خانوارِ هارون بگیه،

”رَحْمَتِ شَيْ اَبْدِي اَسْتَه.“

^۴ بیلید، کسای که از خداوند ترس دره بگیه،

”رَحْمَتِ شَيْ اَبْدِي اَسْتَه.“

^۵ دَ غَيْتِ مُشْكِلَاتِ -و- سَخْتِي خُو خُداوند ره کوی کدم،

و خُداوند دُعای مَره قَبُول کد و مَره دَ جای پِراخ قرار دد.

^۶ خُداوند قد ازمه یه، پس ترس نَمُوخوَرُم.

اِنسان دَ خِلاف مه چیز کار میتنه؟

^۷ خُداوند طرفدار و مددگار مه اَسْتَه؛

پس ما پیروزی خُو ره دَ بِلَه کسای مینگرم که از مه بد مُوبره.

^۸ پناه بُردو دَ خُداوند بهتر اَسْتَه

از تَوَكَّل کدو دَ اِنسان.

^۹ پناه بُردو دَ خُداوند بهتر اَسْتَه

از تَوَكَّل کدو دَ کُتَه کَلونا.

۱۰ پگِ مِلَّتِ هَا مَرِهَ مَحَاصِرِهَ كَدِه،

لِيكِن دَ نَامِ خُداوندِ رَفْتِه اُونَا رِه نَابُودِ مُونِم.

۱۱ اُونَا مَرِهَ مَحَاصِرِهَ كَدِه وَ چَارْدُورِ مَرِهَ گِرْفْتِه،

لِيكِن دَ نَامِ خُداوندِ رَفْتِه اُونَا رِه نَابُودِ مُونِم.

۱۲ اُونَا رَقْمِ خَيْلِ زَمْبُورِ مَرِهَ مَحَاصِرِهَ كَدِ،

لِيكِن اُونَا مِثْلِ آتَشِ خَارِ هَا دَ زُودِي گُلُ شُد؛

دَ نَامِ خُداوندِ، اُونَا رِه نَابُودِ كُدُم.

۱۳ اُونَا سَخْتِ دَ بَلِهَ مِهَ فِشَارِ اُورِدِ تَا بُفْتُم،

لِيكِن خُداوندِ مَرِهَ كُومَكِ كَدِ.

۱۴ خُداوندِ قُوتِ وَ سَرُودِ مِهَ اَسْتِه؛

اُو بَاعِثِ نِجَاتِ مِهَ شُدِه.

۱۵ اَوَازِ خُوشِي وَ پِيروزي

دَ خَيْمِه هَايِ اَدْمَايِ عَادِلِ شَيْنِيده مُوشِه:

”دِسْتِ رَاسْتِ خُداوندِ قُدْرَتْمَنْدَانِه عَمَلِ مُونِه.

۱۶ دِسْتِ رَاسْتِ خُداوندِ مُتَعَالِ اَسْتِه؛

دِسْتِ رَاسْتِ خُداوندِ قُدْرَتَمَندانه عملِ مُونِه.“

۱۷ ما نَمُومِرْمُ، بَلَكِه زِنْدِه مُمُونِمُ

و کارایِ خُداوندِ رِه نَقْلِ مُونِمُ.

۱۸ خُداوندِ مَرِه سَخْتِ سِرزَنِشِ کَد،

لِیکنِ مَرِه دَ مَرگِ تَسْلِیْمِ نَکَد.

۱۹ درگِه هایِ عَدالْتِ رِه بَلْدِه مِه وازِ کُنِیْد،

تا دَزوا دَاخِلِ شُدِه خُداوندِ رِه شُکْر-و-سِپاسِ بُوگِیْم.

۲۰ ایِ درگِه خُداوندِ اَسْتِه

کِه آدْمایِ عَادِلِ دَز شِی دَاخِلِ موشِه.

۲۱ تُو رِه شُکْر-و-سِپاسِ مُوگِیْم کِه دُعایِ مَرِه قَبُولِ کَدی

و بَاعِثِ نِجَاتِ مِه شُدی.

۲۲ سَنگیِ رِه کِه اُسْتاکارا رَدِ کَد،

سَنگِ مِهْمِ تَادُو شُدِه.

۲۳ ایِ کارِ رِه خُداوندِ کَدِه

و دَ نَظَرِ اَزمو عَجِیْبِ اَسْتِه.

٢٤ ای روزی آسته که خُداوند جور کده؛

بیید که دَزی روز خوشی کنی و خوشحال بَشی.

٢٥ ای خُداوند، لُطفاً مو ره نجات بَدی!

ای خُداوند، لُطفاً کامیابی نصیب مو کُو!

٢٦ مُبارک آسته کسی که دَ نامِ خُداوند مییه.

مو از خانِه خُداوند شُمو ره بَرکت میدی.

٢٧ خُداوند، خُدا آسته

و اُو دَ بَلِه مو روشنی کده.

قُربانی عید ره قد ریسپونا دَ شاخای قُربانگاه بسته کُنید.

٢٨ تُو خُدای مه آستی

و ما تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگیم؛

تُو خُدای مه آستی

و ما تُو ره سِتایش مُونم.

٢٩ خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی آسته.

۱۱۹ نیک د بختِ کسای که راه-و-رفتار شی بے عیب آسته

و د مطابق شریعتِ خُداوند رفتار مونه.

۲ نیک د بختِ کسای که فرمان های ازو ره د جای میره

و قد تمامِ جان-و-دل او ره طلب مونه،

۳ کار بد ام نموکنه،

بلکه د راه های خُداوند قدم میزنه.

۴ خُداوندا، تو دستورای خو ره حکم کدی

تا که مو اونا ره کاملاً د جای بیرى.

۵ بیل که راه های مه مستحکم-و-استوار شنه

تا قانونای تو ره د جای بیرم.

۶ اوخته شرمنده نموشم،

چرا که تمام احکام تو ره د پیشِ نظر خو میگیرم.

۷ تو ره قد دلِ راست شکر-و-سپاس موگیم،

وختیکه احکامِ عادلانه تُو ره یاد میگیرم.

^۸ ما قانونای تُو ره دَ جای میرم،

مره یکسره ایله نکو.

ب

^۹ آدمِ جوان چطور میتنه که راهِ خُو ره پاک نگاه کنه؟

دَ وسیله نگاهِ کدونِ کلام تُو.

^{۱۰} قد تمامِ دل-و-جان خُو تُو ره طلب مونم؛

نیل که از احکامِ تُو دور شنم.

^{۱۱} کلامِ تُو ره دَ دلِ خُو نگاه کدیم

تا دَ ضدِ تُو گناه نکنم.

^{۱۲} آی خُداوند، تُو ره ستایش مونم،

قانونای خُو ره دَ زمه یاد بدی.

^{۱۳} پگِ قضاوتِ ها ره که از دانِ تُو بُر شده،

قد لبای خُو اعلان مونم.

^{۱۴} ما از پیروی فرمانِ های تُو خوشحال مونم،

دَ اندازِه تمامِ مالِ - و - دَوْلَتِ دُنیا.

۱۵ ما دَ بارِه دَسْتُورایِ تُو فِکْرِ مُوْنِم

و راه های تُو ره دَ پِیشِ نَظَرِ خُو مِیگِیرُم.

۱۶ ما از قانُونایِ تُو لِدَتِ مُویرُم

و کلامِ تُو ره پُرمُشَتِ نَمُوکْنِم.

ج

۱۷ دَ حَقِ خِدْمَتگارِ خُو اِحسانِ کُو

تا زنده بُمُنِم و کلامِ تُو ره دَ جایِ بَیرُم.

۱۸ چِیمایِ مَرِه وازِ کُو

تا از شَرِیعَتِ تُو چِیزایِ عَجِیبِ ره بِنِگَرُم.

۱۹ ما دَ رُویِ زَمیِ یِگِ بَیگَنه اَسْتُم،

احکامِ خُو ره از مِه تاشِه نَکُو.

۲۰ جانِ مِه بخاطرِ شَوَقیِ کِه بَلَدِه قِضاوَتِ هایِ تُو دَرِه،

هر وختِ دَ تَپِشِ اَسْتِه.

۲۱ تُو مَرْدَمایِ مَغْرُورِ لَعْنَتیِ ره سَرزِنِشِ مُونی،

کسای ره که از احکام تو سرپیچی مونه.

۲۲ ننگ و رسوایی ره از مه دور کو،

چراکه ما فرمان های تو ره نگاه مونم.

۲۳ اگرچه کته کلونا یگجای ششته د ضد مه توطیه مونه،

لیکن خدمتگار تو د باره قانونای تو فکر مونه.

۲۴ امچنان فرمان های تو باعث خوشی مه موشه،

اونا مشاورای مه آسته.

۲۵ جان مه د خاک برابر شده،

مطابق کلام خو زندگی مره تازه کو.

۲۶ ما از راه های خو دزتو نقل کدم و تو مره قبول کدی.

قانونای خو ره دزمه یاد بدی.

۲۷ طریق فرمان های خو ره دزمه بفامن،

اوخته ما د باره کارای عجیب تو فکر مونم.

۲۸ جان مه از شدت غم ناله - و - فغان مونه،

مُطَابِقِ كَلَامِ خُو مَرِه اُسْتَوَار كُو.

۲۹ راه های دروغ ره از مه دُور كُو

شَرِيعَتِ خُو ره از رُوِي لُطْفِ دَزْمِه عَطَا كُو.

۳۰ ما راهِ وِفَادَارِي ره اِنْتِخَابِ كَدِيمِ

و قِضَاوَتِ هَاي تُو ره دَ پِيشِ نَظَرِ خُو گِرِفْتِيمِ.

۳۱ اَي خُداوند، ما خود ره دَ فَرْمَانِ هَاي تُو مِیچَسپَنُم؛

نِیلِ كِه شَرْمِنْدِه شُنُم.

۳۲ ما دَ راهِ اِحْكَامِ تُو دَ تِيزِي قَدَمِ مِيزَنُم،

چِرَاكِه تُو دِلِ مَرِه بَلْدِه اَزوا پِرَاخِ مُونِي.

۵

۳۳ اَي خُداوند، راه-و-طَرِيقِ قَانُونَايِ خُو ره دَزْمِه يَادِ بَدِي؛

اَوخْتِه ما اُونَا ره تا آخِرِ نِگَاهِ مُونُم.

۳۴ بَلْدِه مه فَاْمِيدَكِي بَدِي تا شَرِيعَتِ تُو ره نِگَاهِ كَنُم

و اُو ره قَدِ تَمَامِ دِلِ خُو دَ جَايِ بِيرُم.

۳۵ مَرِه دَ راهِ اِحْكَامِ خُو هِدَايَتِ كُو،

چراکه ما ازوا لذت مُویرُم.

۳۶ دل مَره سُون فرمان های خُو مایل کُو،

نه سُون فایده دُنیايي.

۳۷ چیمای مَره از دیدون چیزای بے فایده دُور بدی

و دَ وسیله راه های خُو زندگی مَره تازه کُو.

۳۸ وعده خُو ره دَ حق خِدمتگار خُو پوره کُو،

بلده کسی که از تُو ترس دَره.

۳۹ رَسوایی ره که از شی ترس دَرُم از مه دُور کُو،

چراکه قضاوت های تُو نیکو آسته.

۴۰ اینه، ما بلده احکام تُو شوق دَرُم،

دَ وسیله عدالت خُو زندگی مَره تازه کُو.

و

۴۱ آی خُداوند، رَحمت های خُو ره نصیب مه کُو

و دَ مطابق وعده خُو مَره نجات بدی.

۴۲ اوخته ما میتنم جواب کسای ره بدیم که مَره طعنه میدیه،

چراکه ما د کلام تُو تَوکُل دَرُم.

۴۳ کلام راستی ره کاملاً از دان مه نگیر،

چراکه اُمید مه د قضاوت های از تُو یه.

۴۴ ما شریعت تُو ره همیشه د جای میرم

تا اَبداً اَباد.

۴۵ ما آزادانه قدم میزنم،

چون همیشه د طلبِ دستورای تُو اَستم.

۴۶ ما د حُضُورِ پادشایو از فرمان های تُو توره مُوگیم

و شرمنده نَموشم.

۴۷ خوشی مه د پوره کدون احکامِ از تُو یه

که ما اونا ره دوست دَرُم.

۴۸ ما احکام تُو ره اِحترام مُونم، چراکه دوست دَرُم

و د باره قانونای تُو فکر مُونم.

ز

۴۹ وعده خوره که قد خدمتگار خو کدیی، د یاد خو بیرو،

چراکه دَ وَسِيلَه اَزُو مَرَه اُمِيد دَدِي.

۵۰ تَسَلِي مه دَ غَيْتِ مُصِيبَتِ اُمِي اَسْتَه

که وعده تُو زِنْدَگِي مَرَه تازَه مُونَه.

۵۱ آدَمای مَغْرُور مَرَه کَلُو رِيشْخَنْد مُونَه،

لِيکِن ما از شَرِيعَتِ تُو رُوي گَرْدُو نَمُوشُم.

۵۲ آي خُداوند، قِضاوَتِ هَاي تُو رَه که از قَدِيم اَسْتَه،

دَ ياد خُو مِيرُم و خُود رَه تَسَلِي مِيدِيم.

۵۳ از شِدَّتِ قارِ دَر مِيگِيرُم

وختِيکه آدَمای شَرِير شَرِيعَتِ تُو رَه اِيلَه مُونَه.

۵۴ قانُوناي تُو سَرُودِ هَاي مه اَسْتَه

دَ هَر جاي که خانَه مه بَشَه.

۵۵ آي خُداوند، دَ غَيْتِ شَاوِ نَامِ تُو رَه ياد مُونُم

و شَرِيعَتِ تُو رَه دَ جاي مِيرُم.

۵۶ اِي عادتِ مه شُدَه،

چراکه دَسْتُوراي تُو رَه نِگَاهِ کَدِيم.

۵۷ آی خُداوند، تُو اِنْتِخابِ مِه اَسْتی؛

ما وعده مُونم که کلامِ تُو ره دَ جای میروم.

۵۸ ما حُضُورِ تُو ره قد تمامِ دِلِ خُو طلبِ مُونم،

مُطابِقِ توره خُو دَ بِلِه مِه رَحْمِ کُو.

۵۹ ما دَ بارِه راه های خُو فِکْرِ کُدم

و قَدَمِ های خُو ره سُونِ فرمانِ های تُو دَوْرِ دَدم.

۶۰ ما عَجَلِه مُونم و طالِ نَمِیدیم

تا احکامِ تُو ره دَ جای بیروم.

۶۱ رِیسپونایِ مردُمایِ شَرِیرِ دَ گِردِ مِه پیچِ خورده،

لیکنِ ما شَرِیعتِ تُو ره پُرْمُشتِ نَمُونم.

۶۲ دَ نِیمِ شاوِ باله مُوشَمِ تا تُو ره شُکرِ-و-سِپاسِ کُنم

بخاطرِ قضاوتِ های عادِلانِه تُو.

۶۳ ما رَفِیقِ پِگِ کَسایِ اَسْتَمِ که از تُو ترسِ دَرِه،

رَفِیقِ کَسایِ که دِستُورایِ تُو ره دَ جای میره.

۶۴ آی خُداوند، زمی پُر از رَحمت تُو اَسْتَه،

قانونای خُو ره دَزْمه یادِ بَدی.

ط

۶۵ آی خُداوند، تُو دَ مُطابِقِ کلامِ خُو

دَ حَقِ خِدْمَتگارِ خُو اِحسانِ کدی.

۶۶ حِکْمَت و قضاوَتِ دُرُستِ ره دَزْمه یادِ بَدی،

چُون دَ احکامِ تُو ایمانِ دَرُم.

۶۷ پیش از دیدونِ مُصِیبت، ما دَ گُمراهیِ قَدَمِ مِیزدُم،

لیکنِ آلی کلامِ تُو ره دَ جایِ مِیرُم.

۶۸ تُو نیکِ اَسْتی و نیکِ مُونی؛

قانونای خُو ره دَزْمه یادِ بَدی.

۶۹ آدمایِ کِبِری-و-مغرورِ دَ ضِدِ مه دروغِ کُفْتَه،

ولِے ما قد تمامِ دِلِ خُو دِستُورایِ تُو ره نِگاهِ مُونُم.

۷۰ دِلِ ازواِ سَخْتِ و بے احساسِ اَسْتَه،

لیکنِ ما از شریعتِ تُو لِدَتِ مُویرُم.

٧١ بَلَدِهِ مَهْ خُوبٌ شُدْ كِهْ مُصِيبَتِ دِيدُمْ؛

تا قانونای تُو ره یاد بگیریُم.

٧٢ شَرِيعَتِ دَانِ تُو بَلَدِهِ مَهْ بَهْتَرِ اَسْتَهْ،

از هزاران تُوڼه طِلّا و نقره.

ی

٧٣ دِستایِ تُو مَرَهْ جُورِ کده شکلِ دَدْ؛

بَلَدِهِ مَهْ فامیدگیِ بَدیِ تا احکامِ تُو ره یاد بگیریُم.

٧٤ کَسایِ که از تُو ترسِ دَرَهْ مَرَهْ مِینگره و خوشحالِ موشه،

چراکه ما دَ کلامِ از تُو اُمیدِ دَرُم.

٧٥ اَیِ خُداوند، ما مِیدنم که قضاوتِ هایِ تُو عادِلانه اَسْتَه

و مُصِيبَتیِ ره که دَ بَلَهْ مَهْ اُوردیِ بَرحقِ بُوَد.

٧٦ بیلِ که مُحَبَّتِ تُو باعِثِ تَسَلیِ مَهْ شُنَه،

مُطابِقِ وَعَدَهْ که تُو دَ خِدْمَتگارِ خُو دَدیِ.

٧٧ بیلِ که رَحْمَتایِ تُو دَزْمَه بَرَسَه تاکه ما زنده بُمَنم،

چُونِ ما از شَرِيعَتِ تُو خوشیِ حاصِلِ مُونم.

۷۸ بیل که آدمای مغرور شرمنده شنه،

چراکه اونا قد حيله-و- مکر مره از پای اندخت.

لیکن ما د باره دستورای تو فکر مونم.

۷۹ کسای که از تو ترس دره، بیل که سون ازمه بییه،

کسای که فرمان های تو ره میدنه.

۸۰ بیل که دل مه د مطابق قانونای تو بے عیب بشه

تا که شرمنده نشنم.

ک

۸۱ جان مه بلده نجات تو میتپه؛

ما د کلام از تو امید درم.

۸۲ چیمای مه د انتظار وعده تو خیره شده؛

ما پُرسان مونم: ”چی وخت مره تسلی میدی؟“

۸۳ اگرچه ما رقم مشکی جور شدیم که د منه دود منده،

لیکن قانونای تو ره پرمشت نکدیم.

۸۴ تا کی خدمتگار تو انتظار بکشه؟

چی غیت کسای ره که مَره آزار-و- اذیت مُونه قضاوت مُوکنی؟

^{۸۵} آدمای مغرور بلده مه چاه کنده؛

اونا دَ خِلافِ شریعت تُو آسته.

^{۸۶} پگ احکام تُو قابلِ اِعتبار آسته؛

اونا دروغ گفته مَره آزار-و- اذیت مُونه؛ دَزمه کومک کُو.

^{۸۷} نزدیک بُود که اونا مَره از رُوی زمی نابُود کُنه،

لیکن ما دستُورای تُو ره ایله نکدم.

^{۸۸} دَ مُطابقِ رَحمت خُو زندگی مَره تازه کُو،

تا فرمان های دان تُو ره دَ جای بیرم.

ل

^{۸۹} ای خُداوند، کلام تُو تا اَبَد

دَ آسمونا پایدار-و- اُستوار آسته.

^{۹۰} وفاداری تُو نسل اندر نسل اِدامه دَره،

تُو زمی ره بُنیاد اِشتی و اُو برقرار باقی مُومنه.

^{۹۱} تمامِ خِلقَت دَ حُکمِ از تُو تا اِمروز برقرار آسته،

چراکه پگِ ازوا دَ خِدْمَتِ از تُو یَه.

^{۹۲} اگه شریعت تُو باعِثِ خوشی مه نَمُو بُود،

ما حتماً دَ وَسِیْلَه مَصِیْبَتِی که دَ بِلَه مه اَمَدُّ نَابُود مَوْشَدُم.

^{۹۳} دَسْتُورای تُو ره تا اَبَد پُرْمُشْت نَمُونُم،

چراکه دَ وَسِیْلَه ازوا زَنَدِگی مَرَه تازه کدی.

^{۹۴} ما دَز تُو تَعْلُقِ دَرُم، مَرَه نِجَاتِ بَدِی؛

چراکه ما دَ طَلَبِ احکامِ تُو بُودِیم.

^{۹۵} مَرْدُمای شَرِیرِ اِنْتِظَارِ مِیْکِشَه که مَرَه نَابُود کُنَه،

لِیْکِن ما دَ بَارَه فَرْمَانِ هَای تُو خُوبِ فِکْرِ مُونُم.

^{۹۶} بَلَدَه هَر کَارِ کَامِلِ دِیدُم که یِگ حدِ و جُودِ دَرَه،

لِیْکِن احکامِ تُو حد-و-آخِرِ نَدَرَه.

م

^{۹۷} آه، که شریعت تُو ره چِیْقَسِ دُوسْتِ دَرُم؛

اُو تَمَامِ رُوزِ دَ فِکْرِ مه اَسْتَه.

^{۹۸} احکامِ تُو مَرَه از دُشْمَنای مه کده دَانَا تَرِ جُورِ مُونَه،

چراکه همیشه قد مه آسته.

۹۹ ما از پگِ معلَمای خُو کده فامیده‌تر شُدیم،

چراکه فرمان های تُو دایم دَ فِکَر مه آسته.

۱۰۰ ما از آدمای پیر کده کلو مُوفامم،

چراکه دستُورای تُو ره نِگاه مُونم.

۱۰۱ ما پایای خُو ره از هر راهِ بَد نِگاه کدیم،

تا کلام تُو ره دَ جای بیرم.

۱۰۲ ما از قضاوت های تُو رُوی‌گردو نشُدیم،

چراکه تُو دَزمه تعلیم دَدے.

۱۰۳ چیقَس شیرین آسته کلام از تُو وختی اُو ره مَزه مُونم،

شیرین‌تر از عسل دَ دان مه.

۱۰۴ از دستُورای تُو فامیدگی حاصلِ مُونم،

امزی خاطر از هر راهِ دروغ نَفرتِ دَرُم.

ن

۱۰۵ کلام تُو بَلده پایای مه چراغ آسته

و بَلَدِهِ رَاهِ مَه نُورِ.

۱۰۶ ما قَسَمَ خُورِدِيمِ وَ دَزْ شِي پَايَبَنْدِ اَسْتُمْ

که دَسْتُورایِ عَادِلَانِه تُو رِه دَ جَايِ مِيرُمِ.

۱۰۷ اَيِ خُداوندِ، ما سَخْتِ دَ مُصِيبَتِ اَسْتُمْ؛

مُطَابِقِ كَلَامِ خُو زَنْدِگِي مَرِه تازِه كُو.

۱۰۸ اَيِ خُداوندِ، هَدِيه هَايِ داوِطَلْبَانِه دَانِ مَرِه قَبُولِ كُو

وَ اَحْكَامِ خُو رِه دَزْمِه يادِ بَدِي.

۱۰۹ خُونِ مَه هَمِيشِه دَ قَفِ اَلْغِه مَه اَسْتِه،

لِيكِنِ ما شَرِيْعَتِ تُو رِه پُرْمُشْتِ نَمُونِمِ.

۱۱۰ مَرْدُمَايِ شَرِيْرِ بَلَدِه مَه دَامِ اَيْشْتِه،

وَلِي مَه اَزِ دَسْتُورَايِ تُو دُورِ نَشُدِيْمِ.

۱۱۱ فَرْمَانِ هَايِ تُو تا اَبَدِ بَلَدِه مَه مِيرَاثِ مُومَنِه،

چِرَاكِه اُونَا خُوشِي دِلِ مَه اَسْتِه.

۱۱۲ دِلِ خُو رِه بَلَدِه نِگَاهِ كَدُونِ قَانُونَايِ تُو مَائِلِ كَدِيْمِ،

تا اَبَدِ وَ تا اَخِرِ.

۱۱۳ ما از مردُمای دُو رُوی بَد مُوَبْرُم،

لیکن شریعت تُو ره دوست میدنم.

۱۱۴ تُو پناهگاه و سپر مه آستی،

اُمید مه دَ کلام از تُو یه.

۱۱۵ آی بدکارا، از مه دُو ر شُنید،

تا احکام خُدای خُو ره دَ جای بیرم.

۱۱۶ دَ مُطابِقِ وَعِدِه خُو از مه حِمایت کُو تا زنده بُمُنم

و نَیل که از اُمید خُو نا اُمید شُدِه شرمندِه شُنم.

۱۱۷ از مه حِمایت کُو تا نِجات پیدا کُنم

و قانونای تُو ره دایم دَ پیشِ نظر خُو بگیریَم.

۱۱۸ پگِ کسای ره که از قانونای تُو سرپیچی مونه، خار-و-حقیر حساب مونی،

چراکه حيله-و-مکر ازوا بے فایده آسته.

۱۱۹ تمام مردُمای شریرِ زمی ره رقمِ تُفالِه دُو ر پورته مونی؛

امزی خاطر ما فرمان های تُو ره دوست میدنم.

۱۲۰ از ترس تو موی جان مه خيسته

و ما از قضاوت های تو ترس درم.

ع

۱۲۱ ما انصاف و عدالت ره د جای آوردیم،

مره د دست کسای که د بِلِه مه ظلم مونه تسلیم نکو.

۱۲۲ سلامتِی خدمتگار خو ره ضمانت کو

و نیل که آدمای کبری-و-مغرور د بِلِه مه ظلم کنه.

۱۲۳ چیمای مه د انتظارِ نجات تو خیره شده،

د انتظارِ وعده عادلانه تو.

۱۲۴ قد خدمتگار خو د مطابقِ رحمت خو عمل کو

و قانونای خو ره دزمه یاد بدی.

۱۲۵ ما خدمتگار تو آستُم،

دزمه فامیدگی بدی تا فرمان های تو ره پی بُرم.

۱۲۶ ای خداوند، وخت شی آمده که عمل کنی

چون بدکارا شریعت تو ره تی پای کده.

۱۲۷ واقعاً، ما احکام تو ره دوست درم،

کلوتر از طلا، کلوتر از طلاي خالص.

۱۲۸ امزی خاطر ما تمام احکام تو ره کاملاً راست-و- حقیقت میدنم

و از هر راه غلط-و- دروغ نفرت درم.

پ

۱۲۹ فرمان های تو حیرت-آور آسته،

امزی خاطر، جان مه اونا ره نگاه مونه.

۱۳۰ واز کدون کلام تو د انسان نور موبخشه

و د آدمای ساده-دل فامیدگی میدیه.

۱۳۱ ما دان خو ره واز کده نفسک میزنم،

چراکه بلده احکام تو شوق درم.

۱۳۲ دزمه نظر کو و د حق مه رحیم بش،

امو رقم که عادت تو د حق کسای آسته که نام تو ره دوست دره.

۱۳۳ قدم های مره د راه کلام خو استوار نگاه کو،

تا هیچ بدی د بله مه حاکم نشنه.

۱۳۴ مَرِهَ از ظُلْمِ اِنْسَانِ خِلاصِي بَدِي

تا دَسْتُوراي تُو رِه دَ جاي بِيْرُم.

۱۳۵ بِيْل كِه نُورِ رُوِي تُو دَ بِلِه خِدْمَتْگار تُو رُوشَنِي كُنِه

و قانُوناي خُو رِه دَزْمِه ياد بَدِي.

۱۳۶ جوي-هاي آوِدِيْدِه از چِيْماي مِه جاري يِه،

چراكِه مَرْدُم شَرِيْعَت تُو رِه دَ جاي نَمِيْرِه.

ص

۱۳۷ اَي خُداوَنْد، تُو عاْدِل اَسْتِي

و قضاوَت هاي تُو راسْت اَسْتِه.

۱۳۸ فرمان هاي خُو رِه كِه اَمْر كَدِي

كاملًا عاْدِلانِه و قابِل اِعْتِماد اَسْتِه.

۱۳۹ غَيْرَت مِه و جُوْد مَرِه مُوسُوْزَنِه،

چراكِه دُشْمِناي مِه كِلام تُو رِه پُرْمُشْت كَدِه.

۱۴۰ توره تُو بِي اَنْدازه خالِص اَسْتِه

و خِدْمَتْگار تُو اُو رِه دُوسْت دَرِه.

۱۴۱ اگرچه ما ناچیز و حقیر آستُم،

لیکن دستورای تُو ره پُرْمُشت نَمُونُم.

۱۴۲ عدالت تُو یگ عدالتِ اَبَدی آسته

و شریعت تُو حقیقت.

۱۴۳ مُشکلات و پَرِشانی دَ بِلَه مه اَمَدَه،

لیکن احکام تُو باعثِ خوشی مه آسته.

۱۴۴ فرمان های تُو تا اَبَد عاَدِلانه آسته،

بَلَدَه مه فامیدگی عطا کُو تا زنده بُمْنُم.

ق

۱۴۵ ما قد تمامِ دِلِ خُو ناله-و- فریاد کدُم؛

اَی خُداوند، دُعایِ مَرَه قَبُول کُو

و ما قانُونای تُو ره نِگاه مُونُم.

۱۴۶ ما دَ پیش تُو ناله-و- فریاد مُونُم؛ مَرَه نِجاتِ بَدی،

تا که فرمان های تُو ره دَ جای بیرُم.

۱۴۷ ما پیش از روزواز شدو باله موشُم و بَلَدَه کومک ناله-و- فریاد مُونُم؛

ما اُمید خُو ره دَ کلامِ از تُو کدیم.

۱۴۸ چیمای مه شاو زنده- داری مُونه،

تا که دَ باره کلامِ تُو فکر کنم.

۱۴۹ بخاطرِ رحمتِ خُو آواز مَره بشنو، آی خُداوند؛

مُطابقِ قضاوتِ های خُو مَره زنده نگاه کُو.

۱۵۰ کسای که پشتِ نقشه های پلید میگرده، نزدیک مییه؛

اونا از شریعتِ تُو کلو دُور شده.

۱۵۱ لیکن تُو نزدیک اُستی، آی خُداوند؛

و پگِ احکامِ تُو راست اُسته.

۱۵۲ غدر وخت پیش ما از فرمان های تُو فامیدم

که بُنیادِ ازوا ره ابدی ایشته.

۱۵۳ سُونِ مُصیبتِ مه نظر کُو و مَره نجاتِ بدی،

چرا که شریعتِ تُو ره پُرُمشت نکدیم.

۱۵۴ دَ داد مه برَس و مَره نجاتِ بدی،

دَ مُطَابِقِ وَعِدِهِ خُو مَرِه زِنْدِه نِگَاه كُو.

^{۱۵۵} نِجَاتِ از مَرْدُمَايِ شَرِيرِ دُورِ اَسْتِه،

چِرَاكِه اُونَا دَ طَلَبِ قَانُونَايِ تُو نِيِيَه.

^{۱۵۶} اَيِ خُدَاوَنْدِ، رَحْمَتِ هَايِ تُو كَلُو اَسْتِه؛

دَ مُطَابِقِ قِضَاوَتِ هَايِ خُو زِنْدِگِيِ مَرِه تَازِه كُو.

^{۱۵۷} اَزَارِ-و- اَذِيَتِ كُنِنْدِه هَايِ مِه و دُشْمَنَايِ مِه كَلُو اَسْتِه،

لِيَكِنِ مَا از فَرْمَانِ هَايِ تُو رُوِيِ گَرْدُو نَمُوشُم.

^{۱۵۸} و خَتِيَكِه سُونِ خِيَانْتَكَارَا تُوخِ مُونَم، اَزْوَا بَدِ مِه مِيِيَه،

چِرَاكِه اُونَا كَلَامِ تُو رِه دَ جَايِ نَمِيرِه.

^{۱۵۹} تُوخِ كُو كِه دِسْتُورَايِ تُو رِه چِيَقَسِ دُوسْتِ دَرَم؛

مُطَابِقِ رَحْمَتِ خُو مَرِه زِنْدِه نِگَاه كُو.

^{۱۶۰} جُمْلِه كَلَامِ تُو رَاَسْتِ-و- حَقِيَقَتِ اَسْتِه

و تَمَامِ قِضَاوَتِ هَايِ عَادِلَانِه تُو تَا اَبَدِ بَاقِيِ مُونَمِه.

ش

^{۱۶۱} كُتَه كَلُونَا بِيِ دَلِيلِ مَرِه اَزَارِ-و- اَذِيَتِ مُونَمِه،

لیکن دلِ مه از کلامِ از تو بیمِ دره.

۱۶۲ ما دَ باره وعدهِ تو خوشحالِ اَسْتُم،

مثلِ کسی که وُلجِه پَریمو پیدا کده بشه.

۱۶۳ ما از دروغِ بدِ موبرم و بیزارِ اَسْتُم،

ولے شریعتِ تو ره دوستِ درم.

۱۶۴ روزِ هفتِ دفعهِ تو ره حمد-و- ثنا مَوگیم،

بخاطرِ قضاوتِ های عادلانهِ تو.

۱۶۵ کسای که شریعتِ تو ره دوستِ میدنه، آرامشِ کلو دره

و هیچ چیزِ باعثِ لخشیدونِ ازوا نموشه.

۱۶۶ ای خُداوند، اُمیدِ مه دَ نجاتِ از تو یه

و ما احکامِ تو ره دَ جای میرم.

۱۶۷ جانِ مه فرمانِ های تو ره دَ جای میره

و ما اونا ره بے اندازه دوستِ درم.

۱۶۸ ما دستورا و فرمانِ های تو ره دَ جای میرم،

چراکه پگِ راهِ های مه دَ زیرِ نظرِ تو اَسْتِه.

۱۶۹ آی خُداوند، بیل که ناله-و- فریاد مه دَ حُضُور تُو بَرَسَه؛

دَ مُطابِقِ کلامِ خُو دَزمه فامیدگی بدی.

۱۷۰ بیل که عُدْر-و- زاری مه دَ درگاهِ تُو بَرَسَه؛

دَ مُطابِقِ وَعِدِه خُو مَره خلاصی بدی.

۱۷۱ از لَبای مه حمد-و- ثنا جاری مُوشه،

چراکه تُو قانونای خُو ره دَزمه یاد میدی.

۱۷۲ زیون مه دَ وَصِفِ کلامِ تُو سرُود میخانه،

چراکه تمام احکام تُو عادلانه یه.

۱۷۳ بیل که دِست تُو بَلَدِه کومک مه آماده بَشه،

چراکه ما دستُورای تُو ره اِنْتِخاب کدیم.

۱۷۴ آی خُداوند، ما دَ شَوْقِ نِجاتِ تُو اَسْتُم

و شریعت تُو باعثِ خوشی مه اَسْتِه.

۱۷۵ بیل که جان مه زنده بُمْنه تا تُو ره حمد-و- ثنا بُگیم

و بیل که دستُورای تُو یار-و- مَدَدگار مه بَشه.

۱۷۶ ما رقم یگ گوسپون گُمشده، راه گُمک شُدیم؛

دَ طلبِ خِدْمَتگارِ خُو بُر شو،

چراکه ما احکام تُو ره پُرمُشت نکدیم.

دُعا بَلده نِجات از آدماي حيله گر و جنگره

سرودِ باله رفتو د اور شلیم.

۱۲۰ دَ غَيتِ مُشکِلاتِ -و- سختی خُو دَ پيشِ خُداوند ناله -و- فریاد کدُم

و اُو دُعاي مَره قُبُول کد.

۱ آي خُداوند، جان مَره از لبای دروغگوی

و از زبوناي حيله گر خلاصی بدی.

۲ آي زبوناي حيله گر، قد شُمو چیز کار شُنه

و دیگه چیز خیل دَ حق شُمو شُنه؟

۳ تیر های تیز آدماي جنگی

قد قوغ های آتشی نصیب شُمو شُنه.

۴ وای دَ حال مه که دَ منطقه ماشک جای -د- جای شُدیم

و دَ مینکلِ خیمه های مردُمِ قیدارِ زندگی مُونُم.

۶ کَلو وخت شد که بُود-و-باش مه

دَ مینکلِ کسایِ آسته که صلح ره دُشمون خُو میدَنه.

۷ ما آدمِ صلح طلبِ اُسْتُم،

لیکن وختیکه توره گفتو ره شروعِ مُونُم،

اونا آماده جنگِ آسته.

خداوند نگاهوان و مددگار آسته

سرودِ باله رفتو د اورشلیم.

۱۲۱ چیمای خُو ره سُون کوه ها مُونُم؛

کومک مه از کُجا مییه؟

۲ کومک مه از طرفِ خداوند مییه

که آسمو و زمی ره خَلق کد.

۳ اُو نميله که پای تُو بلخشه؛

اُو که نگاهوان تُو آسته، خاو ره دَ چیم خُو راه نمیدیه.

۴ آرے، اُو که نِگاہوانِ اِسرائیل اَسْتَه

خاو ره دَ چیم خُو راه نَمیدیه و خاو نَموره.

۵ خُداوند نِگاہوان تُو اَسْتَه.

خُداوند دَ دِسْتِ راسْتِ تُو قَرار دَره و تُو دَ سایه اَزو اَسْتی.

۶ اَفْتُو دَ غَیْتِ رُو ز تُو ره اَذِیْتِ نَمُونَه؛

و نَه ام ماھتُو دَ غَیْتِ شاو.

۷ خُداوند تُو ره از هر بلا-و-بَدی نِگاہ مُونَه؛

اُو نِگاہوانِ جان تُو اَسْتَه.

۸ خُداوند دَ بُر شُدو و پَس اَمَدون تُو، تُو ره نِگاہ مُونَه،

آلی و تا اَبَد.

دُعا بَلدِه سَلامتی اورُشَلیم

سُرودِ باله رفتو دَ اورُشَلیم. از داؤود.

۱۲۲ ما خوشحال موشدُم و ختیکه اونا دزمه موكُفت:

”بیه که دَ خانِه خُداوند بوری.“

۲ آلی پایای مو د مَنه درگه های تُو ایسته یه،

آی اورشَلیم.

۳ اورشَلیم رقم شاری آباد شُدِه،

که پگ شی د یگدیگه خو محکم چسپیده یه.

۴ طایفه ها د اُونجی باله مورِه،

طایفه های خُداوند،

د مُطابقِ مُقرراتی که بلده اسرائیل حُکم شُد،

تا نام خُداوند ره ستایش کُنه.

۵ چُون د اُونجی تخت های قضاوت قرار دده شُدِه،

تخت های خانوار داوود.

۶ بلده سلامتی اورشَلیم دُعا کُنید:

”کسای که تُو ره دوست دَرِه، آرام-و-آسوده بشه.

۷ د مَنه دیوالای تُو اَمْنیت برقرار بشه

و د مَنه بُرج های تُو آرامش.“

۸ از خاطرِ برارو و یارای خو موگم:

”صُلِح-و-سَلَامَتِي نَصِيْب تُو شُنِه.“

٩ بخاطرِ خانِه خُداوند- خُداي مو،

خوشبختي تُو ره ميخايم.

طلبِ رَحمتِ از خُداوند

سرودِ باله رفتو د اورشليم.

١٢٣ ما قد چيمای خُو باله سُون از تُو توخ مُونم،

آي خُداي كه د آسمونا د بَلِه تَخْت شِشْتِه.

٢ رقمي كه چيمای غلاما سُون دِسْتِ بادار شي آسته

و چيمای كَنِيْزا سُون دِسْتِ بِي بِي شي،

امو رقمِ چيمای ازمو سُون خُداوند، خُداي مو آسته

تا وختيکه د بَلِه مو رَحْم كُنه.

٣ د بَلِه ازمو رَحْم كُو، آي خُداوند، د بَلِه ازمو رَحْم كُو،

چراکه مو غَدْر تَحْقِير-و-تَوَهِين شُدِه!

٤ جان مو از اندازه کَلو پُر شُدِه

از ریشخند کدونِ آدمای آسوده
و از تحقیر-و-توهینِ آدمای کبری.

کومک و یاری از جانبِ خدا
سرودِ باله رفتو د اورشَلیم. از داؤود.

۱۲۴ ^۱ اگه خداوند قد ازمو نموبود،

- بیل که اسرائیل ام بگيه -

^۲ اگه خداوند قد ازمو نموبود،

وختیکه آدما د بله مو هجوم اورد،

^۳ و غیتیکه قار ازوا د بله مو باله آمد،

اوخته اونا مو ره زنده قورت موكد.

^۴ اوخته آو ها مو ره د دم خو موبرد

و سيل از سر مو تير موشد؛

^۵ ارے، آو های طُغیانگر

از سر مو تير موشد.

٦ حمد-و- ثنا د خُداوند

که نه ایشْت مو د وسیله دندونای ازوا تکه-و- پاره سُنی.

٧ رقمی که یگ مُرغک از دام شِکارچی ها دوتا مُونه،

اُمُو رقم جانِ ازمو ام خلاصی پیدا کد؛

دام مُنٹی شد و مو ايله سُدی.

٨ کومک بلده مو د نام خُداوند مییه

که آسمو و زمی ره خلق کد.

خُداوند حافظِ قوم خُو آسته

سُرودِ باله رفتو.

١٢٥ ١ کسای که د خُداوند توکل دَره

رقم کوه صهیون آسته که تکان نمُوخوره،

بلکه تا ابد برقرار مُونه.

٢ رقمی که کوه ها د گرداگردِ اورشَلیم آسته،

اُمُو رقم خُداوند د گرداگردِ قوم خُو حُضور دَره،

از آلی تا اَبْدُالاباد.

^۳ یَقِیناً، قُدْرَتِ مَرْدُمایِ عَادِلِ حَاکِمِ نَمُوشِه؛

نَشْنَه که آدَمایِ عَادِلِ دِسْتِ خُو رَه بَلَدِه شَرَارَتِ دِرَازِ کَنه.

^۴ آیِ خُدَاوند، دَ حَقِ آدَمایِ نِیکِ خُوْبیِ کُو،

دَ حَقِ کَسایِ که دِلِ رَاسْتِ اَسْتَه.

^۵ لَیْکِنِ کَسایِ که دَ رَاهَهایِ کَچِ خُو مَایِلِ اَسْتَه،

خُدَاوند اُونَا رَه قَدِ بَدْکَارَا قَتی هِیِ مُونَه.

صُلْح-و-سَلَامَتیِ نَصِیبِ اِسْرَائِیلِ بَاد!

سُرُودِ خُوشیِ بَلَدِه بَازْگِشْتِ اَسِیرَا

سُرُودِ بَالِه رِفْتُو دَ اُورُشَلِیم.

۱۲۶ ^۱ وختیکه خُدَاوند اَسِیرایِ صَهیونِ رَه پَسِ اُورْد،

مُو رَقْمِ کَسایِ بُودیِ که خَاوِ مِیَنگرَه.

^۲ اوخته دَانِ هایِ مُو از خَنَدِه پُر شُد

و زِبُونایِ مُو از سُرُودِ خُوشحالیِ.

اوخته دَ مینکلِ مَلَّتْ ها گُفته شد:

”خُداوند بَلَدِه ازوا کارای کُنه انجام دَدِه.“

^۳ اَرِے، خُداوند بَلَدِه ازمو کارای کُنه انجام دَدِه

و مو خوشحال شُدِے.

^۴ اَی خُداوند، خوشبختی مو ره بَلَدِه مو پس بَیرو،

رقمی که جوی ها ره دَ بیابونِ جَنُوبِ میری.

^۵ کسای که قد آویدِه خُو کِشت مُونِه،

قد سَرُودِ خوشی دِرو مُونِه.

^۶ کسی که چخرا کده بُرو مورِه

و تُخمِ ره بَلَدِه پاشِ دَدو مَویره،

اُو قد سَرُودِ خوشی پس مییه

و قَوَدِه های خُو ره گِرِفْتِه میرِه.

اِعْتِمَادِ دَ خُوبی خُداوند

سُرُودِ بَالِه رِفْتو دَ اُورُشَلِيم. اَز سُلَيْمَان.

۱۲۷ ^۱ اگه خُداوند خانه ره آباد نَکُنه،

اُستاکارای اَزو بے فایده زَحمت مِیکشه؛

اگه خُداوند از شار نِگاهوانی نَکُنه،

نِگاهوانا دَ اُونجی بے فایده بیدار مِیشینه.

^۲ بَلدِه شُمُو بے فایده اَسْتِه که وخت از خاو باله مُوشید

و شاو تا ناوخت بیدار مُومَید،

و نانِ مُشَقَت-و-سختی ره مُوخورید؛

چُون خُداوند کسای ره که دوست دَرِه بَلدِه ازوا حتی دَ وختِ خاو ام روزی مِیدیه.

^۳ باچه ها یگ میراث از طرفِ خُداوند اَسْتِه،

تَمَرِ رَحْم، یگ اَجْر از طرفِ خُداوند.

^۴ باچه های دَورونِ جوانی

رَقْمِ تیرهای دِستِ مَرَدِ مُبارزِ اَسْتِه.

^۵ نیک دَ بَخْتِ کسی که تیردانی شی ازوا پُر شده.

اُو آدمِ شَرْمِنْدِه نَمُوشه وختیکه دَ دانِ درگِه شارِ قَدِ دُشْمِنَا توره مُوگیه.

أَجْرِ آدْمَايِ خُدَا تَرَس

سُرُودِ بَالِه رِفْتُو دَ اَوْرُشَلِيمِ.

۱۲۸ نیک د بختِ پگِ کسای که از خُداوند ترس دَره

و د راه های اَزُو قَدَم مِیْزَنه.

۲ تُو از حاصِلِ زَحْمَتِ دِسْتِ خُو مُوْخُورِی

و نیک بخت و کامیاب مُوشِی.

۳ خاتُون تُو د مَنه خانِه تُو رَقْمِ تَاگِ پُرْتَمَرِ مُوشِه

و بچکِچای تُو د دَوْرِ دِسْتِرْخُونِ تُو مِثْلِ نِیالِهایِ زِیْتُونِ.

۴ آرِی، امی رَقْمِ بَرکَتِ پَیْدَا مُونِه

آدْمِی که از خُداوند ترس دَره.

۵ خُداوند تُو ره از صَهیون بَرکَتِ بَدِیَه؛

دُعا مُونَم که تُو د تمامِ روزایِ زِنْدَگِیِ خُو کامیابیِ اَوْرُشَلِيمِ ره بِنِگِری.

۶ و دُعا مُونَم که بچکِچایِ بچکِچایِ خُو ره بِنِگِری.

صُلح-و-سلامتیِ نَصِیبِ إِسْرَائِيلِ باد.

خلاصی از دستِ شریرو

سرودِ باله رفتو د اورشلیم.

۱۲۹ ^۱دُشمنای مه از دُرونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و- اذیت کده؛

بیل که اسرائیل بگيه:

^۲”اونا از دُرونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و- اذیت کده،

لیکن د بَله مه پیروز نشده.

^۳قلبه گرا د بَله پشت مه قلبه کد،

و خط های قلبه خوره برار کد.

^۴لیکن خداوند عادل آسته؛

او بندهای شریرو ره منئی کده مَره خلاصی دد.

^۵کسای که از صهیون بد موبره

بیل که پگ شی شرمنده شده عقب نشینی کنه.

^۶بیل که اونا رقمِ علفی بشه که د بَله بام ها سوز مونه

و پیش ازی که رشد کنه، خشک موشه؛

^۷و دروگرا حتی دست خوره ازو پر نمیتنه

و نه ام قوده گر بغل خو ره.

^۸ و راه گنرا نگیه:

”برکت خداوند نصیب شمو شنه.

مو د نام خداوند شمو ره برکت میدی.“

د انتظار و امید خداوند

سرود باله رفتو د اورشلیم.

۱۳۰ آی خداوند، از غوجی ها د پیش تو ناله-و- فریاد مونم.

^۲ یا مولا، آواز مره بشنو

و بیل که گوشای تو د آواز ناله-و- زاری مه توجه کنه.

^۳ آی خداوند، اگه تو گناه ها ره د نظر خو بگیری،

کی میتنه د حضور تو ایسته شنه، یا مولا؟

^۴ لیکن تو بخشنده گناه ها آستی،

تا ترس-و- احترام از تو برقرار بشه.

^۵ ما چیم د راه خداوند آستم، جان مه انتظار میکشه

و ما دَ کلامِ ازو اُمیدِ دَرُم.

٦ جان مه اِنْتَظارِ مَولا ره میکشه،

کَلوتر از پیره‌دارای که مُنتَظِرِ روزِ واز شُدو یه؛

اَرَمے، کَلوتر از پیره‌دارای که مُنتَظِرِ روزِ واز شُدو اَسْتَه.

٧ آیِ اِسْرائیل، دَ خُداوند اُمیدِ کُو،

چُون رَحمتِ دَ پِیشِ خُداوند اَسْتَه

و اُو قُدْرَتِ پَریمو دَره که بازخِرید کُنه؛

٨ اُو خود شیِ اِسْرائیل ره

از تمامِ گُناه‌های شیِ بازخِرید مُونه.

فروتنی دَ حُضُورِ خُدا

سُرُودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داؤود.

١٣١ آیِ خُداوند، دِل مه کِبری نیسته

و چیمای مه غُرور ندره.

ما خود ره نه دَ کارای کُنه مصرُوف مُونم

و نه ام د کارای که از عقل مه باله یه.

^۲ بلکه جان خوره آرام و بیغم کدیم،

رقم یگ نلغه از شیر جدا شده که د بغل آبه خو بشه.

آرے، جان مه د وجود مه رقم نلغه از شیر جدا شده آلی آسته.

^۳ آی اسرائیل، د خداوند امید کو،

از آلی تا ابدالاباد.

د وصف شار انتخاب شده

سرود باله رفتو د اورشلیم.

۱۳۲ ^۱ آی خداوند، داوود و پگ مشکلات شی ره د یاد خو بیرو

^۲ که چطور او د خداوند قسم خورد

و بلده قادر مطلق یعقوب نذر کده گفت:

^۳ ”د اتاق خانه خو داخل نموشم

و د جاگه خاو خو در نمییم؛

^۴ خاوره د چیمای خوراه نمیدم

و كِرْيَكَاي خُو ره نَمِيْلْمُ كه از خاوِ كِرَنگِ شُنُه،

⁵ تا غَيْتِيكِه يگِ جايِ بَلَدِه خُداوند پيدا كُنْمُ

يگِ جايِ بُود-و- باشِ بَلَدِه قَادِرِ مُطَلَقِ يَعْقُوبِ.“

⁶ اينه، مو دَ «بَيْتِ اَللّٰحَمِ» اِفْرَاتِه دَ بَارِه صَنْدُوقِ عَهْدِ شِنِيْدِي

و اُو ره دَ دَشْتِ هَايِ «يَعَارِ» پيدا كُدي.

⁷ بِيِيْدِ كه دَ جايِ بُود-و- باشِ اَزُو بوري

و دَ پيشِ قَدْمِگَاهِ اَزُو پَرَسْتِشِ كُني.

⁸ اَيِ خُداوند، باله شُو و دَ اِسْتِرَاحْتِگَاهِ خُو بِيِه،

خود تُو و صَنْدُوقِي كه نَشَانِي قُدْرَتِ تُو اَسْتِه.

⁹ بِيِلِ كه پيشِوايُون تُو قَدِ عَدَالْتِ پُوشَنْدِه شُنُه

و مومِنِيْنِ تُو اَوَازِ خُوشِي بُر كُنُه.

¹⁰ از خَاطِرِ خِدْمَتِگَارِ خُو داوُودِ،

از پادشاهِ مَسَحِ شُدِه خُو رُويِ گَرْدُو نَشُو.

¹¹ خُداوند بَلَدِه داوُودِ قَسْمِ خُورد؛

يَقِيْنًا اُو از قَسْمِ خُو پَسِ نَمِيْگَرْدِه.

أَوْ كُفْتُ: ”أَزْ ثَمْرٍ پُشْتِ كَمْرُ تُو

یگ نفر ره د بَلِه تَخْت تُو مِيشَنْدَنُم.

۱۲ اگه باچه های تُو عهد مَرِه نِگاه کُنِه

و از فرمان های مه که بلده ازوا یاد مِیدِيم اِطَاعَت کُنِه،

اوخته باچه های ازوا ام

تا اَبَد د بَلِه تَخْت تُو مِيشِينِه.

۱۳ چُون خُداوند صَهِيون ره اِنْتِخاب كَدِه

و خوش دَشْتِه كه جاي بُود-و-باش اَزو بَشِه.

۱۴ أَوْ كُفْتُ: ”اِي اِسْتِرَاحْتِگَاهِ مِه اَسْتِه تا اَبَدُالاباد.

د اِينجِي جاي-د-جاي مُوشُم،

چراکه ما اِي ره خوش كَدِيم.

۱۵ دِي خانِه های شِي ره کَلو بَرکْت مِیدِيم

و مردُمای غَرِيب شِي ره قَد نان سِير مُونُم.

۱۶ پِيشوايُون شِي ره قَد نِجَات مُوپوشَنُم

و مومنين شِي قَد آوازِ خوشِي سَرُود مِیخانِه.

۱۷ د اُونجی بَلدِه داؤود یگ شاخ سوزدلجی مُونم؛

بَلدِه مَسَح شُدِه خُو یگ چِراغ آماده کدیم.

۱۸ دُشمنای شی ره قد شَرَم مُویوشنم،

لیکن تاج ازو د بَلِه سر شی جَلَجَل مُونه.“

د وَصِفِ یَغْدَلِی

سُرُودِ بَالِه رِفْتو د اورُشَلیم. از داؤود.

۱۳۳ چِیقَس خُوب و دِلِپَسَنَد اَسْتِه

که برارو د یَغْدَلِی قَد یَغْدِیگِه خُو زِنْدگی کنه.

۲ ای، رِقْمِ رُوغونِ خُوشبُوی اَسْتِه که د بَلِه سر شیو مُوشه

و د بَلِه رِیش تاه مییه، د بَلِه رِیشِ هارون

و تا جاغِه چِپَن شی تاه مورِه.

۳ ای، رِقْمِ شَبَنَمِ حِرْمونِ اَلِی اَسْتِه

که د بَلِه کوههای صَهیون تاه مُوشه،

چراکه د اُونجی خُداوند بَرکت خُو ره مُقَرَر کده،

یعنی زندگی ره تا ابدالاباد.

ستایشِ خُدا دَ وسیله خدمتگارا

سرودِ باله رفتو.

۱۳۴ ^۱ بیید، خُداوند ره ستایش کُنید، اَی تمامِ خدمتگاراِی خُداوند

که دَ غَیتِ شاو دَ خانه خُداوند بلده خدمت ایسته موشید.

^۲ دستای خُو ره دَ جای مُقدَّس باله کُنید

و خُداوند ره ستایش کُنید.

^۳ خُداوند که خالقِ آسمو و زمی آسته،

تُو ره از صَهیون بَرکت بدیه.

دَ ستایشِ کارای بزرگِ خُداوند

۱۳۵ ^۱ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

نامِ خُداوند ره ستایش کُنید.

اَی خدمتگاراِی خُداوند، ستایش کُنید،

^۲ شُمو کسای که دَ خانه خُداوند بلده خدمت ایسته موشید،

دَ حَوْلِي هَاي خَانِه خُدَاي مَو.

۲ خُدَاوند رِه سِتَايش كُنِيد، چِرَاكِه خُدَاوند نِيكو اَسْتِه؛

دَ نَام اَزُو سَرُوْد بِيخَايِيد، چِرَاكِه دِلِپَسَنْد اَسْتِه،

۳ چِرَاكِه خُدَاوند يِعْقُوب رِه بَلْدِه خُو اِنْتِخَاب كَدِه،

اِسْرَائِيل رِه دَ عِنْوَانِ مُلْكِيَتِ خَاصِ خُو.

۴ مَا مِيدَنْمُ كِه خُدَاوند بُزْرُگ اَسْتِه،

خُدَاوند مَو بَالِه تَر از تَمَامِ خُدَايُو.

۵ هَر چِيْزِي كِه خُدَاوند خَاسْت-و-اِرَادِه كُنِه، اُو رِه اِنجَام مِيدِيِه،

دَ اَسْمُو و دَ زَمِي،

دَ دَرِيَا هَا و دَ پَگِ غُوْجِي هَاي دَرِيَا هَا.

۶ اُو اَوْرِهَا رِه از اَخْرَاي زَمِي بَالِه مُونِه،

اُو اَتَشْكَ هَا-و-گُرْگُرْدِرَاغ رِه بَلْدِه بَارِشِ دَ وِجُودِ مِيرِه

و بَاد رِه از خَزَانِه هَاي خُو بُر مُونِه.

۷ اُو اَوْلِبَارِي هَاي مِصْر رِه كُشْت،

اَم از اِنْسَانَا و اَم از حَيْوَانَا رِه.

^۹أَوْ عَلَامَتِهَا وَكَارَايَ عَجِيبِ رَه دَ مَنِهِ تُورِي كَد، أَي مِصر،

دَ ضِدِّ فِرْعَوْنَ وَ تَمَامِ خِدْمَتِگَارَايَ شَى.

^{۱۰}أَوْ مِلَّتِ هَايَ كَلُو رَه زَد

وَ پَادشَايُونَ قُدْرَتْمَنَدِ رَه كُشْت:

^{۱۱}سِيحُونَ پَادشَاهِ أَمُورِي هَا رَه،

عُوجِ پَادشَاهِ بَاشَانِ رَه

وَ پَگِ پَادشَايُونَ كِنَعَانِ رَه.

^{۱۲}أَوْ سِرْزَمِينَ اَزْوَا رَه دَ عِنْوَانِ مِيرَاثِ دَد،

دَ عِنْوَانِ مِيرَاثِ دَ قَوْمِ خُو إِسْرَائِيلِ.

^{۱۳}أَي خُداوند، نَامِ تُو تَا أَبَدِ بَاقِيِ أَسْتَه،

وَ يَادِ تُو، أَي خُداوند، نَسْلِ أَنْدَرِ نَسْلِ،

^{۱۴}چِرَاكَه خُداوند دَ دَادِ قَوْمِ خُو مِيرَسَه

وَ دَ خِدْمَتِگَارَايِ خُو دِلْسُوزِيِ مُونَه.

^{۱۵}بُتْهَايِ مِلَّتِ هَا طِلَّا وَ نُقْرَه أَسْتَه

وَ كَارِ دِسْتَايِ اِنْسَانِ.

۱۶ اونا دان دَره، ولے توره گُفته نَمیتنه،

چیم دَره، ولے دیده نَمیتنه؛

۱۷ گوش دَره، ولے شنیده نَمیتنه،

و نَفَس ام دَ دانِ ازوا وجود ندره.

۱۸ کسای که اونا ره جور مُونه رقم ازوا آسته

و ام هر کس که دزوا توکل مُونه.

۱۹ آی خانوارِ اسرائیل، خُداوند ره ستایش کُنید؛

آی خانوارِ هارون، خُداوند ره ستایش کُنید؛

۲۰ آی خانوارِ لاوی، خُداوند ره ستایش کُنید؛

آی کسای که از خُداوند ترس دَرید، خُداوند ره ستایش کُنید.

۲۱ خُداوند ره از صَهیون حمد-و- ثنا باد،

امو ره که دَ اورشَلیم بُود-و- باش دَره.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

شکرگزاری بخاطرِ رَحمتِ خُداوند

۱۳۶ خُداوند ره شُکر-و-سِپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی اَسته.

۲ خُدای خُدایو ره شُکر-و-سِپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته.

۳ رَب-اَلارباب ره شُکر-و-سِپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته.

۴ تنها اُمُو ره که کارای عَجیبِ بزرگ مُونه،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۵ اُمُو ره که قد حِکمت خُو آسمونا ره خَلق کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۶ اُمُو ره که زمی ره دَ بِلِه آوها اوار کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۷ اُمُو ره که روشنی های کُته دَ وِجُود اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۸ اَفَتُو ره بَلَدِه حُکمرانی دَ بِلِه روز،

چراکه رَحْمَتِ شَيِّ اَبْدِي اَسْتَه؛

^۹ مَاهَتَو و سِتَارَه هَا رَه بَلَدِه حُكْمَرَانِي دَ بَلِه شَاو،

چراکه رَحْمَتِ شَيِّ اَبْدِي اَسْتَه؛

^{۱۰} اَمُو رَه كِه اوْلِبَارِي هَاي مِصْر رَه زِد،

چراکه رَحْمَتِ شَيِّ اَبْدِي اَسْتَه؛

^{۱۱} و بَنِي اسْرَائِيل رَه اَز مِينْكَلِ اَزْوَا بُرُو اُورْد،

چراکه رَحْمَتِ شَيِّ اَبْدِي اَسْتَه؛

^{۱۲} قَدْ دِسْتِ قَوِي و بَازُوِي دِرَاز،

چراکه رَحْمَتِ شَيِّ اَبْدِي اَسْتَه؛

^{۱۳} اَمُو رَه كِه دِرِيَايِ سُرُخِ رَه دُو شَقْ كَد،

چراکه رَحْمَتِ شَيِّ اَبْدِي اَسْتَه؛

^{۱۴} و بَنِي اسْرَائِيل رَه اَز مِينْكَلِ شَيِّ تِيرِ كَد،

چراکه رَحْمَتِ شَيِّ اَبْدِي اَسْتَه؛

^{۱۵} لِيْكَنِ فِرْعَوْنِ و لَشْكَرِ شَيِّ رَه دَ دِرِيَايِ سُرُخِ پُورْتَه كَد،

چراکه رَحْمَتِ شَيِّ اَبْدِي اَسْتَه.

۱۶ اُمُو رِه كِه قَوْمُ خُو رِه دَ بِيَابُو رَهْبِرِي كُد،

چراکه رَحْمَت شِي اَبْدِي اَسْتِه؛

۱۷ اُمُو رِه كِه پادشايونِ بَزْرُگ رِه زِد،

چراکه رَحْمَت شِي اَبْدِي اَسْتِه؛

۱۸ اُمُو رِه كِه پادشايونِ قُدْرَتْمَنْد رِه كُشْت،

چراکه رَحْمَت شِي اَبْدِي اَسْتِه؛

۱۹ سِيْحُونِ پادشاهِ اَمُورِيا رِه،

چراکه رَحْمَت شِي اَبْدِي اَسْتِه؛

۲۰ و عُوْجِ پادشاهِ باشان رِه،

چراکه رَحْمَت شِي اَبْدِي اَسْتِه؛

۲۱ و سِرْزَمِيْنِ اَزْوَا رِه دَ مِراثِ دَد،

چراکه رَحْمَت شِي اَبْدِي اَسْتِه؛

۲۲ دَ عِنْوَانِ مِراثِ بَلْدِه خِدْمَتْگارِ خُو اِسْرَائِيل،

چراکه رَحْمَت شِي اَبْدِي اَسْتِه؛

۲۳ اُمُو رِه كِه دَ غَيْتِ خَارِي-و-ذَلْتِ مَو، مَو رِه دَ يادِ اُورِد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

^{۲۴} و مو ره از چنګِ دُشمنای مو خلاص کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

^{۲۵} امو ره که بلده پګِ جاندارا روزی میدیه،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه.

^{۲۶} خدای آسمونا ره شُکر-و-سپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه.

سُرودِ سوگواریِ بنی اسرائیل دَ مُلکِ بابل

۱۳۷ ^۱ دَ بغلِ دریاچه های بابل

دَ اُونجی مو شِشتی و چخرا کدی

وختیکه صَهیون ره یاد کدی.

^۲ دَ درختای بید که دَ منَه شار بُود

مو بَریط های خُو ره اوزو کدی،

^۳ چُون کسای که مو ره اسیر کدُد دَ اُونجی دَز مو کُفت که سُرودِ بَخانی،

و کسای که مو ره عذاب مُوکد، از مو سرُودِ خوشی طلب کده

گُفت: ”بَلَدِه ازمو یکی امزُو سرُودهای صَهیون ره بخانید.“

۴ چطور مو میتنی که سرُودِ خُداوند ره دَ سرزمینِ بیگنه بخانی؟

۵ آی اورشَلیم، اگه تُو ره پُرمُشت کنم،

بیل که دِستِ راست مه بِرِبطِ زَدو ره پُرمُشت کُنه.

۶ آی اورشَلیم، اگه تُو ره یاد نکنم،

و تُو ره از پگِ خوشی ها کده باله تر ندنم،

بیل که زبون مه دَ کام مه بچسپه.

۷ آی خُداوند، روزِ سَقُوطِ اورشَلیم ره دَ ضِدِ بَنی اِدوم، دَ یاد خُو بیرو

که چطور اونا مُوگُفت: ”خَراب کُنید! از بیخ-و-بُنیاد شی خَراب کُنید!“

۸ آی دُخترِ بابل، تُو ام بیرو موشی،

نیک دَ بختِ کسی که تُو ره جَزَا بدیه،

امو رقم که تُو مو ره جَزَا ددی.

۹ نیک دَ بختِ کسی که نلغه های تُو ره بگیره

و اونا ره دَ بله سنگ ها بزنه.

۱۳۸ آی خُداوند، تُو ره قد تمامِ دِلِ خُو شُکر-و-سپاس مُوگِیم؛

دَ پِیشِ رُوی خُدايو بَلَدِه تُو سرُود مِیخانم.

۲ ما سُونِ خانِه مُقَدَّس تُو سَجَدِه مُونم

و بخاطرِ رَحمت و وفاداری تُو، نام تُو ره سِتایش مُوکنم؛

چراکه تُو نام و کلامِ خُو ره از تمامِ چِیزا کده باله تر قرار ددی.

۳ دَ روزی که کُوی کُدم، تُو دُعای مَرِه قَبُول کدی

و دَ جان مه قُوت دَدِه مَرِه دلیر جور کدی.

۴ آی خُداوند، بیل که تمامِ پادشایونِ زمی تُو ره حمد-و-ثنا بُگیه،

بخاطرِ کلامِ دان تُو که اونا مِیشنوه.

۵ بیل که اونا دَ وَصِفِ راه های خُداوند سرُود بخانه،

چراکه جلالِ خُداوند بزرگ اَسته.

۶ واقِعاً، خُداوند مُتعال اَسته،

و دَ بَلِه آدمای اُفتدِه نظرِ لُطف مونه،

ولے مردُمای کبری۔ و۔ مغرور ره از دُور مینخشه.

^۷ باوجودِ که دَ غولِ سختی۔ و۔ مُشکلاتِ مورم،

تُو مره زنده نگاه مونی.

تُو دستِ خُو ره دَ برابرِ قارِ دشمنای مه دراز مونی،

و دستِ راستِ تُو مره نجات میدیه.

^۸ خداوند مقصدِ خُو ره دَ باره از مه پوره مونه.

آی خداوند، رحمتِ تُو تا ابد باقی مومنه.

کارای دستِ خُو ره ایله نکُو.

هیچ چیز از نظرِ خدا تاشه نییه

بلده سردسته خاننده ها. زیور داؤود.

۱۳۹ ^۱ آی خداوند، تُو مره آزمایش کدے و شینخته؛

^۲ تُو از ششتون و باله شدون مه خبر دری،

و فکرای مره از دُور میدنی.

^۳ تُو راه۔ و۔ رفتار و استراحت کدون مره دَ بقتِ امتحان کدے

و از تمام راه های مه باخبر آستی.

^۴ حتی پیش ازی که یگو توره د زبون مه بییه،

ای خداوند، تو او ره کاملاً میدنی.

^۵ تو از پیش روی و از پس پشت چاردور مره گرفتے

و دست خو ره د بله مه ایشتی.

^۶ ای رقم شناس بلده مه کلو حیرت آور آسته،

و اموقس بلند که دزشی رسیده نمیتنم.

^۷ از گیر روح تو د کجا بورم؟

و از حضور تو د کجا دوتا کنم؟

^۸ اگه د آسمو بورم، تو د اونجی آستی؛

و اگه د عالم مرده ها جاگه اندزم، د اونجی ام تو آستی.

^۹ اگه د سر بال های سحر سوار شده پرواز کنم

و د دورترین گوشه های دریا جای بگیرم،

^{۱۰} حتی د اونجی ام دست تو مره راهنمایی مونه

و دست راست تو مره محکم میگیره.

۱۱ اگه بُگِيم: ”يَقِيناً تَرِيكِي مَرَه مُوِوشَنَه

و رُوشَنِي چارطَرَف مَه دَ شَاو تَبْدِيل مُوشَه،“

۱۲ حَتِي تَرِيكِي اَم دَ پِيشِ اَز تُو تَرِيكِ نِيِيَه،

بَلَكِه بَلَدِه تُو شَاو رَقْمِ رُوز، رُوشو يَه،

چِرَاكِه تَرِيكِي و رُوشَنِي بَلَدِه تُو يَگ اَسْتَه.

۱۳ تُو اَعضَايِ دَاخِلِ جِسْمِ مَرَه بَا فِت دَدِي؛

تُو مَرَه دَ رَحْمِ اَبِه مَه شَكْلِ دَدِي.

۱۴ مَا تُو رَه شُكْر-و-سِپَاسِ مُوَكِيم، چِرَاكِه مَا بَاهِيْبَتِ و عَجِيْبِ جُورِ شُدِيم؛

كَارَايِ تُو حَيْرَتِ اَوْرِ اَسْتَه،

جَان مَه اِي رَه خُوبِ مِيدَنَه.

۱۵ اَسْتُغُونَايِ مَه اَز تُو تَاشَه نَبُود

وَخْتِيكِه دَ جَايِ تَاشَه جُورِ مُوشُدِم،

دَ غَيْتِيكِه دَ غُوجِي زَمِي شَكْلِ مِيكَرِفْتُم.

۱۶ چِيْمَايِ تُو جِسْمِ شَكْلِ نَاكَرِفْتِه مَرَه دِيدَه؛

دَ كِتَابِ تُو تَمَامِ رُوزَايِ نُوِشْتَه بُود كِه بَلَدِه مَه مُقَرَّرِ شُدُد،

وختیکه حتی یکی ازوا ام وجود ندشت.

۱۷ آی خُدا، فِکرای تُو بَلدِه مه چِیقَس باآرزش آسته!

تعداد ازوا چِیقَس کَلو آسته.

۱۸ اگه اونا ره حساب کنم، از ریگ کده کلوتر آسته.

وختیکه بیدار موشم، هنوز دَ حُضُورِ ازتو حاضرِ اَسْتَم.

۱۹ خُدایا، کشکِه تُو شریرو ره بکُشی؛

آی آدمای خُونریز، از مه دُور شُنید!

۲۰ کسای که دَ باره تُو تورای بد مُوگیه،

اونا دُشمنای تُو آسته که نام تُو ره دَ مقصدِ باطلِ میگیره.

۲۱ آی خُداوند، آیا کسای که از تُو بد مُوبره، ما ازوا بد نمُوبرم؟

و کسای که دَ خِلاف تُو باله موشه، ازوا نفرتِ نمُوکنم؟

۲۲ ما قد نفرتِ کاملِ ازوا بد مُوبرم

و اونا ره دُشمنِ خُو حسابِ مُونم.

۲۳ آی خُدا، مَره آزمایشِ کُو و دِل مَره بِنَخش؛

مَره اِمْتِحانِ کُو و فِکرای پَریشان مَره بدن.

٢٤ توخ کُو، که اگه دَزمه کُدم راهِ فِساد وِجُود دَره،

مَره دَ راهِ اَبَدی هِدایت کُو.

دُعا بَلدِه اِنصاف

بَلدِه سَرِدِستِه خاِندِه ها. زِيورِ داؤود.

١٤٠ آی خُداوند، مَره از دِستِ آدماي شَريرِ خلاصی بدي

و مَره از شَرِ مَرُدْمای ظالِمِ نِگاه کُو؛

٢ از شَرِ کَسای که دَ دِل های خُو دَ بارِه شَرارتِ فِکر مُونه

و تمامِ روزِ مَرُدْم ره جَنگ مِیَندَزِه.

٣ اونا زِبوِنای خُو ره رَقْمِ مارِ اَلّی تیز مُونه

و دَ زيرِ لَبای ازوا زارِ کَبچِه مارِ اَسْتِه. سِلاه.

٤ آی خُداوند، مَره از دِستِ آدماي بَدکارِ حِفظ کُو،

اَرْمی، از شَرِ مَرُدْمای ظالِمِ

که بَلدِه لَخْشَندونِ پایای مه نَقْشِه کَشیدِه، مَره نِگاه کُو.

٥ آدماي کِبری-و-مغرورِ بَلدِه مه دامِ ایشْتِه؛

أونا ريسپونای جال خوره اوار كده

و د سر راه مه تلک شنده. سلاه.

٦ ما د خداوند موگيم: ”تو خدای مه آستی.

آی خداوند، آواز عذر-و-زاري مره بشنو.“

٧ آی خداوند-خدا، كه قوت نجات مه آستی،

تو سر مره د روز جنگ پوشندی.

٨ آی خداوند، آرزو های آدمای شریر ره پوره نکو

و نیل كه اونا د نقشه های شیرانه خو کامیاب شنه؛

اگه نه، خود ره كئه كئه مونه.

٩ كسای كه مره محاصره كده،

بیل كه سر های ازوا قد شرارت لبای ازوا پوشنده شنه.

١٠ بیل كه قوغ های آتش د سر ازوا بوفته.

بیل كه اونا د آتش اندخته شنه، د چقوری ها،

و ديگه باله شده نتنه.

١١ نیل كه آدم بدگوی د روی زمی استوار شنه؛

بیل که بلا-و-بدی، آدمِ ظالمِ ره شِکار کده نابُود کُنه.

۱۲ ما میدنم که خُداوند دَ دادِ مردُمای مُحتاج میرسه

و دَ حقِ آدمای غریبِ انصافِ مونه.

۱۳ یقیناً، آدمای عادلِ نامِ تو ره ستایشِ مونه

و دُرستکارا دَ حُضورِ تو جای میگیره.

دُعا بلده کومک

زیور داؤود.

۱۴۱ آی خُداوند، تو ره کوی مُونم؛ دَ عَجَلَه دَ پیشِ مه بیه!

وختیکه تو ره کوی مُونم، دَ ناله-و-فریادِ مه گوشِ بدی.

۲ بیل که دُعاِ مه دَ حُضورِ تو رقمِ بخورِ خوشبوی قرارِ بگیری

و دستای-باله-شده مه رقمِ قربانیِ شام.

۳ آی خُداوند، دَ بله دانِ مه یگِ نگاهوانِ مقررِ کو

و از درگه لبایِ مه نگاهوانیِ کو.

۴ دلِ مره دَ عملِ بدِ مایلِ نکو،

تا قد آدمای شریر، کار زشت انجام ندیم

و از چیزای خوش مزه ازوا نخورم.

^۵ بیل که آدم نیک مره بزنه، ای د حق مه مهربانی آسته،

بیل که مره سرزنش کنه، ای بلده سر مه روغو آسته؛

سر مه او ره رد نمونه.

لیکن ما همیشه د ضد اعمال بدکارا دعا مونم.

^۶ وختیکه حکمرانای ازوا از سر قاده ها تاه پورته شنه،

اوخته بدکارا تورای مره میشنوه، چراکه قابل پسند آسته.

^۷ دمزو غیت اونا موگیه: ”رقمی که یگو کس زمی ره قلبه-و-کنده کنه،

استغونای ازمو ام امو رقم د سر قبر تیت پرک شده.“

^۸ لیکن ای خداوند-خدا، چیمای مه سون ازتو یه؛

ما دزتو پناه میگیرم، جان مره بے دفاع نیل.

^۹ مره از دامی که اونا بلده مه ایشته

و از تلک بدکارا نگاه کو.

^{۱۰} بیل که آدمای شریر قتی د دام های خودون خو گرفتار شنه،

حِينِ كِه مَا خَلَاصِي پيدا مُونم.

دُعا دَ وختِ مُشكلات

قَصِيدِه داؤود دَ غَيْتِ كِه دَ غار بُود. يگ دُعا.

۱۴۲ ^۱ قد آوازِ بلند خُو دَ پيشِ خُداوند ناله-و-فرياد مُونم؛

قد صدای خُو دَ پيشِ خُداوند عذر-و-زاري مُوکُم.

^۲ گله-و-شکوه خُو ره دَ حُضُورِ ازو عرض مُونم،

و مُشكلات-و-سختی خُو ره دَ پيشِ شی بيان مُوکُم.

^۳ وختیکه روح مه دَ وجود مه از حال موفته،

تو راهِ مَره میدنی.

دَ راهی که ما قَدَمِ مِيزَنم،

اونا بَلدِه مه دام ايشته.

^۴ طرفِ راست مه توخ کُو و بِنگر

که هيچ کس مَره دَ نظر خُو نَميره؛

هيچ پناهگاه بَلدِه مه نَمنده

و هیچ کس دَ فِکْرِ جان مه نیسته.

۵ آی خُداوند، ما دَ پِیشِ از تُو ناله-و- فریاد مُونم

و مُوگیم، ”تُو پناهگاهِ مه اَستی

و اِنْتِخابِ مه دَ زَمینِ زنده ها.“

۶ دَ ناله-و- فریاد مه تَوَجُّه کُو،

چراکه غَدَرِ دَرْمَنده اَسْتُم.

مَره از چنْگِ آزار دِهِنده های مه خلاص کُو،

چراکه اُونَا از مه کده زور تُو یَه.

۷ جان مَره ازی حالتِ ضیق بُرو بَیرو

تا نام تُو ره سِتایش کُنم.

اوخته آدمای عادلِ دَ گِردِ مه جمِ مُوشه،

چراکه تُو چیزی ره که حَقْدار شی اَسْتُم دَز مه میدی.

فریادِ بَلده کومکِ دَ حُضُورِ خُداوند

۱۴۳ آی خُداوند، دُعای مَره بَشَنو؛

بخاطرِ وفاداری خُو د ناله-و- زاری مه گوش بدی

و بخاطرِ عدالت خُو دُعای مَره قبول کُو.

۲ قد خدمتگار خُو از راهِ قضاوت پیش نیا،

چراکه هیچ انسان د حُضور تُو عادل نییه.

۳ دشمو بلای جان مه شُده،

زندگی مَره د خاک برابر کده

و مَره مجبور کده که د جایای تریک بُود-و- باش کُنم،

مِثلِ کسای که غدر وخت پیش مُرده.

۴ پس روح مه د وجود مه ضُعف کده

و دل مه د سینه مه وَحشت زده شُده.

۵ ما روزای سابق ره د یاد خُو میرم؛

د باره تمام اعمال تُو فکر مُونم

و د باره کارای دست تُو چورت میزنم.

٦ ما دِستای خُو ره سُون از تُو دِراز مُونم،

جان مه رقمِ زمينِ خُشکِ اَلّی تُشِنه از تُو يه. سِلاه.

٧ آي خُداوند، دُعای مَره دَ زودی قَبول کُو،

چراکه روحِ مه از حال رفته.

رُوی خُو ره از مه تاشه نَکُو،

اگه نَه، ما رقمِ کسای مُوشُم که دَ گور موره.

٨ بیل که دَ غَیْتِ صُبْحِ از رَحْمَتِ تُو بِشَنُوم،

چراکه ما دَزتُو تَوَکُلِ مُونم.

دَ راهی که ما باید بورم، اُو ره دَزمه نِشو بَدی،

چراکه جان خُو ره دَ حُضُورِ از تُو مِیرم.

٩ آي خُداوند، مَره از چَنگِ دُشمنای مه خلاص کُو،

چراکه دَزتُو پناه اُورديم.

١٠ مَره تَعْلِيمِ بَدی تا خاست-و-اِراده از تُو ره دَ جای بِیرم،

چراکه تُو خُدای مه اَسْتی.

بیل که روحِ مهربان تُو مَره دَ زمينِ اُو ار هِدایت کُنه.

۱۱ آی خُداوند، بخاطرِ نامِ خُو مَرِه زنده نِگاهِ کُو

و مُطابِقِ عدالتِ خُو جانِ مَرِه از سختی-و-مُشکلاتِ بُر کُو.

۱۲ بخاطرِ رَحمتِ خُو مُخالِفایِ مَرِه ناپُود کُو

و پِگِ دُشمنایِ جانِ مَرِه از بَینِ بُر،

چراکه ما خِدْمتگارِ تُو اَسْتُم.

شُکرگُزاریِ پادشاهِ بَلدِه پيروزی

زبُورِ داؤود.

۱۴۴ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، قاده-و-پناهگاهِ مه

که دِستایِ مَرِه بَلدِه جَنگِ تَعليمِ مِیدیه

و کِلکایِ مَرِه بَلدِه مُبارزه.

۲ اُو دَ حَقِ مه رَحيمِ اَسْتِه و قَلعِه بَلندِ مه،

قَلعِه مُستَحکمِ و نِجاتِ دِهِندهِ مه،

سِپَرِ مه که دَزُو پَناهِ مُویرُم؛

اُو قَوْمِ ها ره تَابِعِ مه مُونه.

۳ آی خُداوند، اِنسان چي اُسْتِه كه اُو ره دَ نَظَر خُو بيري،

و بَنِي اَدَم كه دَ بارِه اَزو فِكر كني؟

۴ آدمي رَقَم يَگ نَفَس كَشِيدو اُسْتِه

و روزاي عُمَر شِي رَقَم سايِه كه تير مُوشِه.

۵ آی خُداوند، اَسْموناي خُو ره حَم كُو و تاه بيه،

دَ كوه ها دِست بَزَن تا ازوا دُود باله شُنه.

۶ اَتَشَك ره رِي كُو و دُشْمنا ره تِيت پَرَك كُو،

تير هاي خُو ره پورته كُو و اونا ره تار-و-مار كُو.

۷ دِست خُو ره از عالم باله دِراز كُو،

مَرِه خِلاصِي دَدِه از آوهاي كَلو نِجات بَدِي،

از دِست اَدماي بِيگَنِه،

۸ از دِست كَساي كه دان هاي ازوا دروغ مُوگِيه

و دِست راسْتِ ازوا قَوْلِ دروغ مِيدِيه.

۹ آی خُدا، ما بَلَدِه تُو سَرُودِ نو ميخائِم،

قَد چَنگِ دِه تار بَلَدِه تُو ساز مِيژنِم،

۱۰ بَلَدِه اَز تُو که دَ پادشایو پیروزی نصیب مونی

و خِدْمَتگار خُو داؤود ره از دَم شمشیر کُشِنده خلاص مونی.

۱۱ مره از دِسْتِ آدَمای بیگنه خلاصی دده نجات بدی،

از دِسْتِ کَسای که دان های ازوا دروغ موگیه

و دِسْتِ رَاسْتِ ازوا قَوْلِ دروغ میدیه.

۱۲ اوخته باچه های مو دَ جوانی رقم نیال های موشه که خُوب رُشد کده

و دُخْترون مو رقم سْتُون های که بَلَدِه آباد کدونِ قِصر ها تَراش شُدِه.

۱۳ دِی خانِه های مو پُر از حاصِلاتِ رقم رقم موشه

و رَمه های مو دَ دَشت های مو هزاران - هزار میزیه

۱۴ و گله های مو چاق شُدِه وَزنی موشه.

دَ دیوال های مو هیچ رَخنه دَ و جُود نَمییه

و هیچ کس دَ اَسیری بُرده نَموشه

و دَ کوچِه های مو هیچ ناله - و - فَریاد شِنیده نَموشه.

۱۵ نیک دَ بَخْتِ قَوْمی که امی بَرکت ها نصیب شی موشه

و نیک دَ بَخْتِ قَوْمی که خُداوند، خُدای شی آسته.

د ستایشِ خُوبی خُداوند

سرودِ ستایش؛ زبور داؤد.

۱۴۵ آی خُداى مه، آی پادشاه، تُو ره ستایش مُونم

و تا اَبداً اَباد نام تُو ره حمد-و- ثنا مُوگيم.

۲ هر روز تُو ره حمد-و- ثنا مُوگيم

و تا اَبداً اَباد نام تُو ره ستایش مُونم.

۳ خُداوند بزرگ اَسته و بے اندازه لایقِ ستایش؛

بزرگی ازو دَ فهم-و- عقل سَم نمييه.

۴ یگ نسل دَ نسلِ ديگه تعريف-و- توصيفِ کارای تُو ره مونه

و اعمالِ پُر قدرت تُو ره نقل مُوکنه.

۵ ما دَ باره شِكوهِ پُر جلال و باعظمت تُو

و دَ باره کارای عجيب تُو فکر مُونم.

۶ اونا از قدرتِ کارای هَيبتناک تُو توره مُوگيه

و ما بزرگی تُو ره اعلان مُونم.

۷ اونا نيکی های بے اندازه تُو ره یاد کده دَ هر جای نقل مونه

و دَ وَصَفِ عِدَالَتِ تُو دَ آوَاژِ بَلِنْدِ سُرُودِ مِيخَانِه.

^۸ خُداوندِ پُرْفَيْضِ و رَحِيمِ اَسْتِه،

دِيرِ خَشْمِ-و-قَارِ و پُرِ اَزِ مَحَبَّتِ.

^۹ خُداوندِ دَ حَقِ پَگِ كَسَا خُوبِ اَسْتِه

و رَحْمَتِ اَزُو دَ بَلِهِ تَمَامِ كَارَايِ دِسْتِ شِيِ اَسْتِه.

^{۱۰} اَيِ خُداوندِ، پَگِ كَارَايِ دِسْتِ تُو، تُو رِهِ شُكْرِ-و-سِيَاَسِ مُوگِيَه،

و مومِنِيْنِ تُو، تُو رِهِ حَمْدِ-و-ثَنَا مُوگِيَه.

^{۱۱} اُوْنَا اَزِ شِكُوَهِ-و-جَلَالِ پَادشَاهِيِ تُو تورهِ مُوگِيَه

و قُدْرَتِ تُو رِهِ بِيَانِ مُونِه،

^{۱۲} تَا بَنِيِ آدَمِ رِهِ اَزِ كَارَايِ پُرْقُدْرَتِ تُو

و اَزِ شِكُوَهِ پُرْجَلَالِ پَادشَاهِيِ تُو بَاخْبِرِ كَنِه.

^{۱۳} پَادشَاهِيِ تُو پَادشَاهِيِ اَبْدِيِ اَسْتِه،

و حُكْمَرَانِيِ تُو نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ بَاقِيِ مُومَنِه.

^{۱۴} خُداوندِ پَگِ كَسَايِ رِهِ كِه دَ حَالِ اُفْتَدُو يَه، دِسْتِ شِيِ رِهِ مِيگِيَرِه

و تَمَامِ كَسَايِ رِهِ كِه خَمِ شُدِه، بَالِهِ مُونِه.

١٥ چیمای پگ د اُمیدِ ازتو یه

و تو روزی ازوا ره سرِ وخت شی میرسنی.

١٦ تو دست خو ره واز مونی

و آرزوی تمام زندهجانا ره پوره موکنی.

١٧ خداوند د تمام راه های خو عادل آسته

و د پگ کارای خو مهربو.

١٨ خداوند د تمام کسای نزدیک آسته که او ره کوی مونه،

د پگ کسای که او ره از راستی کوی موکنه.

١٩ او آرزوی کسای ره که ازو ترس دره، پوره مونه،

و ناله-و- فریادِ ازوا ره شنیده اونا ره نجات میدیه.

٢٠ خداوند تمام دوستدارای خو ره نگاه مونه،

لیکن پگ آدمای شریر ره نابود موکنه.

٢١ دان مه د ستایشِ خداوند توره موگیه؛

بیل که تمام بشر تا ابدالآباد نامِ مقدسِ ازو ره حمد-و- ثنا بگیه.

د ستایشِ خُداى دادرَس

۱۴۶ حمد-و- ثنا د خُداوند!

۱ آى جان مه، خُداوند ره حمد-و- ثنا بگى.

۲ تا زنده اَستَم خُداوند ره حمد-و- ثنا مُوگِئِم؛

تا وجود مه اَسته، ما بلده خُداى خُو سرُود ميخائِم.

۳ توکل خُو ره د حُکمرانا نَکُنيد،

د بنى آدم، که د وسيله ازو نجات نَمييه.

۴ وختيکه روح ازو بُر مُوشه، او پس د خاک موره

و د امزو روز نقشه هاى شى نابود مُوشه.

۵ نيك د بختِ كسى که خُداى يعقوب مددگار شى اَسته

و اُميد ازو د خُداوند، خُداى شى اَسته،

۶ د خُداى که آسمو و زمى ره خَلق كد

و دريا و هر چيزى ره که د مَنه شى اَسته؛

د امزو که وفادارى خُو ره تا اَبَد نِگاه مُونه،

۷ د دادِ مظلوما ميرسه

و دَ گُشَنه ها خوراک مِیدیه.

خُداوند بَندی ها ره آزاد مُونه.

^۸ خُداوند چیمای کورا ره واز مُونه؛

خُداوند کسای ره که خَم شُدِه، باله مُونه؛

خُداوند آدمای عادلِ ره دوست مِیدنه.

^۹ خُداوند از آدمای بیگنه مُحافِظَت مُونه

و پُشتیوانِ یَتیما و خاتونوی بیوه آسته،

لیکن راه-و-رفتارِ آدمای شریر ره سرنگون مُونه.

^{۱۰} خُداوند تا اَبَد پادشاهی مُونه،

خُدای تُو، آی صَهیون، نسل اَندر نسل.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند خوشبختی اورشَلیم ره دُوباره میره

۱۴۷ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

چِیقَس خُوب آسته که بَلدِه خُدای خُو سرُودِ بَخانی،

ستایشِ ازو دلپسند و خوشایند آسته.

۲ خداوند اورشَلیم ره دُوباره آباد مونه

و کسای ره که از اسرائیل تیت پرک شده، جم مونه.

۳ او آدمای دل میده ره شفا میدیه

و زخمای ازوا ره بسته مونه.

۴ او تعداد ستاره‌ها ره حساب مونه

و هر کدم ازوا ره د نام کوی موکنه.

۵ خداوند مو بزرگ آسته و کلو قدرتمند،

و فامیدگی شی بی حد-و-اندازه.

۶ خداوند آدمای بیچاره ره سربلند مونه،

لیکن مردمای شریر ره د زمی میزنه.

۷ قد شکرگزاری د خداوند سرود بخانید،

د خدای مو قد بریط ساز بزید.

۸ او آسمونا ره قد آور ها مپوشنه

و بارش ره بلده زمی مهیا مونه

و علف ره د کوه ها سؤزدلجی مونه.

۹ اُو د حیوانا خوراک میدیه

و د چوچه های زاغ که فریاد مونه.

۱۰ اُو د قوتِ اَسپ شوق ندره

و قدرتِ انسان باعثِ خوشی ازو نموشه،

۱۱ بلکه کسای باعثِ خوشی خداوند موشه که از شی ترس دره،

کسای که د رحمتِ ازو امید دره.

۱۲ آی اورشَلیم، خداوند ره ستایش کو!

آی صهیون، خدای خور ره حمد-و- ثنا بگی،

۱۳ چراکه اُو پشتبند های درگه های تو ره مُستحکم مونه

و بچکیچای تو ره د منه تو برکت میدیه.

۱۴ اُو د مرز های تو صلح-و- آرامش میره

و تو ره قد مغزِ گندم سیر مونه.

۱۵ اُو حکم خوره د زمی ریی مونه

و کلام شی د تیزی د مقصد خو میرسه.

۱۶ اُو بَرَف رِه رَقْمِ پَاشَم مُوبَارَنَه،

و سُدْرِي رِه رَقْمِ خَگِشْتَرِ پَاشِ مِیْدِيَه.

۱۷ اُو زَالِه رِه رَقْمِ مِیْدِگِی نَانِ اَلّی تَاهِ پُورْتِه مُونِه،

کِی مِیْتَنَه کِه دَ بَرَابَرِ یَخِی اَزُو تَابِ بَیْرِه؟

۱۸ اُو کَلَامِ خُو رِه رِی مُونِه و اُونَا رِه اُو مُونِه،

اُو بَادِ خُو رِه دَ شُورِ مِیْرِه و اُو هَا رِی مُوشِه.

۱۹ اُو کَلَامِ خُو رِه دَ یَعْقُوبِ بَیَانِ کَدِه

و قَانُونَا و دَسْتُورَایِ خُو رِه دَ اِسْرَائِیلِ.

۲۰ اُو قَدِ هِیچِ مِلَّتِ اُمی رَقْمِ نَکَدِه،

اُونَا دَسْتُورَایِ اَزُو رِه نَمِیْدَنَه.

حَمْد۔ و۔ ثَنَا دَ خُداوند!

تَشْوِیْقِ خَلَقْتِ بَلَدِه سِتَائِشِ خُداوند

۱۴۸ حَمْد۔ و۔ ثَنَا دَ خُداوند!

خُداوند رِه اَزِ اَسْمُو حَمْد۔ و۔ ثَنَا بُوْگِیْد،

أُو رِه دَ عَالِمِ بِالِه حَمْد-و-ثَنَا بُغِيد.

۲ آی پگِ ملايکه های شی، أُو رِه حَمْد-و-ثَنَا بُغِيد،

آی تمام لشکرای شی، أُو رِه حَمْد-و-ثَنَا بُغِيد.

۳ آی آفتَو و ماهتَو، أُو رِه حَمْد-و-ثَنَا بُغِيد،

آی پگِ ستاره های جَلو، أُو رِه حَمْد-و-ثَنَا بُغِيد.

۴ آی آسمونای بلند و آی آو های بِلِه آسمونا،

أُو رِه حَمْد-و-ثَنَا بُغِيد.

۵ بیلید که امیا نامِ خُداوند رِه حَمْد-و-ثَنَا بُغِيه،

چراکه أُو امر کد و امیا خَلق شُد.

۶ أُو اونا رِه برقرار کد، تا اَبْدُالآباد؛

و یگ حد بَلِدِه ازوا قرار دَد که ازو تیر نَشْنِه.

۷ خُداوند رِه از زمی حَمْد-و-ثَنَا بُغِيد،

آی جانداري کتِه دریایی و پگِ غُوجی ها؛

۸ آی آتَشک و زالِه و بَرَف و آوُر،

و بادِ توفانی که امرِ ازو رِه دَ جای میرید؛

آی کوه ها و پگ تپه ها،

آی برختون میوه و تمام برختون سرو؛

آی تمام جانورای وحشی و چارپایا،

آی خزنده گو و مرغکوی بالدار؛

آی پادشایون زمی و پگ قوم ها،

آی کئه-کلونا و تمام حکمرانای دنیا؛

آی مردای جوان و دختران جوان،

آی آدمای پیر و بچکیچا.

۱۳ بیلید که پگ امزیا نام خداوند ره حمد-و- ثنا بگیه،

چراکه تنها نام ازو متعال آسته؛

بزرگی-و- جلال ازو باله تر از زمی و آسمویه.

۱۴ او یگ قدرت بلده قوم خو باله کده،

تا افتخار پگ مومنین شی بشه،

یعنی بلده بنی اسرائیل که دزو نزدیک آسته.

حمد-و- ثنا د خداوند!

ستایشِ خُداوندِ دَ مینکلِ مومنین

۱۴۹ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

بلده خُداوند سرُودِ نوِ بخانید،

حمد-و- ثناءِ ازو ره دَ مینکلِ جماعتِ مومنین شی بُگید.

^۲ بیلید که اسرائیل دَ حُضُورِ خالقِ خو خوشی کنه،

و باشنده های صهیون دَ حُضُورِ پادشاهِ خو خوشحال بشه.

^۳ بیلید که رقص و بازی کده نامِ ازو ره ستایش کنه

و قد دیره و بریطِ بلده ازو سرُودِ بخانه،

^۴ چراکه خُداوند از قومِ خوراضی آسته؛

او آدمای ستمدیده ره قد تاجِ نجات آرایش مونه.

^۵ بیلید که مومنین دَ امزیِ افتخارِ خوشی کنه

و دَ بله جاگه های خو قد خوشی سرُودِ بخانه.

^۶ بیلید که ستایشِ خُدا دَ دانِ ازوا

و شمشیرِ دُودم دَ دستای ازوا بشه

^۷ تا از ملتِ ها انتقامِ بگیره،

و قوم ها ره دَ جَزای شی برسَنه،

^۸ تا پادشایونِ ازوا ره دَ زنجیر بسته کنه

و کتله کلونای ازوا ره قد زولانه های آینی،

^۹ تا حُکمِ نوشته شده ره دَ بله ازوا اجرا کنه.

ای بلده پگِ مومنینِ ازو یگِ افتخار آسته.

حمد-و- ثنا دَ خداوند!

هر جاندار خداوند ره ستایش کنه

۱۵۰ حمد-و- ثنا دَ خداوند!

خُدا ره دَ جایگاهِ مُقدَّس شی ستایش کُنید.

أو ره دَ آسمونِ پُرقدُرت شی ستایش کُنید.

^۲ او ره بخاطرِ کارایِ پُرقدُرت شی ستایش کُنید.

أو ره دَ مُطابقِ بزرگی بے اندازه شی ستایش کُنید.

^۳ او ره قد آوازِ شیپور ستایش کُنید.

أو ره قد چنگ و بریط ستایش کُنید.

۴ اُو رِه قَد دیره و رَقص سِتایش کُنید.

اُو رِه قَد ساز های تاردار و توله سِتایش کُنید.

۵ اُو رِه قَد صدای سَنج ها سِتایش کُنید.

اُو رِه قَد سَنج های پُرصدَا سِتایش کُنید.

۶ بیلید هر چیزی که نَفَس میکشه

خُداوند رِه سِتایش کُنه.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!